

ЛАЙЗА КЛЕЙПАС ЩЕ ТЕ ОТКРИЯ НЯКОЙ ДЕН

Част 1 от „Капитол Тиатър“

Превод от английски: Христо Кънев, —

chitanka.info

ПРОЛОГ

Уорикшир, 1824 г.

Музиката от Първомайския празник изпълваше простора от селото до замъка с цвят на пчелен мед на брега на езерото. Един от обитателите на замъка, Деймън, лорд Савидж, херцог Савидж, вървеше по пътя към селото, заинтригуван от музиката.

Той не беше лекомислен човек, нито обичаше да участва в големи събирания. През последните две години Деймън бе посветил живота си на грижата за възстановяване на семейните имоти и да наглежда по-малкия си брат и болния си баща. Отговорността, която бе поел, не му даваше възможност да мисли за забавления. Сега вървеше към селото, привлечен от смесица любопитство и самота, от нуждата да бъде вън от къщи.

Множество девойки с бели рокли се къпеха в бледоморавата светлина на слънчевия залез, както танцуваха около едно дърво, окичено с панделки и венци. Като се смееха, пиеха и пееха, селяните честваха езическото празненство на Първи май, което щеше да продължи цяла нощ.

Деймън застана скромно на края на тълпата, когато вече се смрачаваше. Запалени бяха факли и лампи, които хвърляха трептящи сенки по тревата. Макар да беше виждал Първомайския ритуал много пъти преди, Деймън отново беше поразен от живописната гледка на девойките, които увиваха дълги ленти около Първомайското дърво. Те изящно играеха в кръг, увенчали косите си с венчета, а белите им поли се издигаха като вълни около краката, обути в дълги чорапи.

Деймън, подобно на другите присъстващи мъже, забеляза необикновената привлекателност на момичетата. Доста време измина, откак бе имал жена в леглото си. След като прекрати връзката си, той си обеща, че ще си вземе любовница и ще се наслади на удоволствията, но засега нямаше възможност да го осъществи. Да можеше да се отърве някак от притесняващото желание за женско докосване, за нежния аромат на женската кожа, от усещането на

женско тяло, обвило се около него! Напоследък бе твърде зает, за да мисли по въпроса, но нощем...

Тежка въздишка се отрони от гърдите му. Продължи да наблюдава увеселението още няколко минути, но чувството на празнота отказваше да му се подчини. Решил да се върне в замъка и да си пийне глътка бренди, той се извърна рязко. Ала изведнъж вниманието му бе привлечено от група странстващи музиканти, дошли да вземат участие в празненствата. Извисили гласове в буйна песен, те се вляха в тълпата и запляскаха в такт с музиката.

Няколко приятелски настроени селяни окуражиха новодошлите да се присъединят към танцуващите девойки. Две от тях се съгласиха, но трета, стройно момиче с руси плитки, закрепени на тила, поклати решително глава. Гуляйджиите настояха въпреки отказа ѝ, задърпаха и заблъскаха момичето към Първомайското дърво. Някой постави венче цветя на главата ѝ и я накара да се разсмее неохотно.

Деймън наблюдаваше девойката очарован. Тя рязко се отличаваше от другите с тъмната си рокля и с грациозните си движения. Приличаше на елф, появил се изведнъж от гората и готов да изчезне всеки миг. Въздействието, което тя упражняваше върху него, бе странно, тялото му преливаше от копнеж по нея, всичките му сетива бяха насочени към нея, към високия ѝ, приятен смях.

„Превъзходно момиче“, повтаряше си негласно и опитваше напразно да се отърси от въздействието ѝ върху него, от желанията, които го бяха обзели. Просто е момиче като всички други. Но това не отговаряше на истината. Силата на неговата реакция спрямо нея го тревожеше и възбуждаше. Би дал всичко, което притежава, за да прекара една нощ с нея. Никога досега не беше се поддавал на мимолетни импулси, никога не беше се ръководил от нищо, освен от логика и разум. Сега изглеждаше, че безразсъдството, което никога не бе допускал да се прояви в него, го беше надвило в един-единствен миг.

Деймън се придвижи покрай тълпата с преднамереността на дебнещ хищник, като не откъсваше очи от девойката. Не беше сигурен какво ще направи, само искаше да бъде по-близо до нея. Сега тя танцуваше по-бързо под въздействие на музиката и на нервното придърпване на момичетата, хванали я за ръка. Като се смееше задъхано, тя успя да се изтръгне от кръга и залитна. Венецът цветя

изхвърча от главата ѝ и падна до краката на Деймън. Той се наведе и склучи пръсти около него, неволно смачка няколко дъхави венчелистчета.

Попила потното лице с ръкава си, девойката се отдалечи от тълпата. Деймън я последва с разтуптяно сърце. Макар той да не промълви нито дума, тя, изглежда, долови присъствието му. Спря и се обърна към него. Деймън дръзна да се приближи, но спря на половин крачка от нея.

— Мисля, че това е ваше — каза той с дрезгав от вълнение глас. Тя вдигна поглед към него, цветът на очите ѝ бе неразличим в мрака. Бледа усмивка се появи в нежната извивка на нейните устни.

— Благодаря. — Тя посегна за цветята и хладните ѝ пръсти докоснаха леко неговите за частица от секундата. Той усети трепет от допира по цялото си тяло.

— Коя сте вие? — промълви той.

Девойката се разсмя, вероятно стресната от неговата директност.

— Не съм важна личност. Актриса съм от пътуваща група. — След кратко колебание тя продължи: — А вие?

Деймън не отвърна, упоителните аромати на смачканите цветя, виното и потта изпълниха ноздрите му и кръвта му кипна. Искаше му се да я отведе далеч от тълпата, да я отнесе в гората, да я положи на влажната, покрита с листа земя... Да притисне устни в бледата ѝ кожа, да разплете косите ѝ и те да зашумолят между пръстите му.

Девойката го гледаше любопитно, извила глава настрани.

— Вие трябва да сте от замъка — предположи тя. Изведнъж изражението ѝ стана предпазливо. — Да не сте от рода Савидж?

Деймън поклати глава, отричайки самоличността си — израз на желанието да се откъсне от всичко в миналото и бъдещето си.

— Аз съм посетител тук — отвърна той с леко пресипнал глас. — Също като вас.

Тя го погледна скептично, но като че ли се успокои.

— Откъде сте? — попита Деймън.

Зъбите ѝ проблеснаха в тъмнината. Не беше виждал досега толкова прекрасна усмивка.

— Не обичам да си мисля за миналото. — Отмахна назад падналите кичури от блестящите руси коси върху челото. — Защо

решихте да излезете, сър? Искяхте да глътнете малко чист въздух или да погледате танците?

— Искях да ви намеря.

Тих смях се изтръгна от гърдите ѝ и тя се напрегна като птичка, готова да отлети. Сякаш реши да му се изплъзне. Деймън се принуди да действа без съзнателна мисъл. Ръцете му обхванаха главата ѝ, държаха я здраво, въпреки стреснатия ѝ протест.

— Позволете ми — прошепна той и по пръстите му пробяга тръпка, когато те допряха меките ѝ страни. Притисна устни в нейните, а тя стоеше съвсем неподвижна. Дъхът ѝ бе горещ и бърз върху кожата му, а вкусът ѝ се разля по сетивата му с опияняваща бързина. Почувства нейния отклик и мигът спря във времето, магически, различен от всичко, което му се беше случвало досега.

Тя извърна лице, издаде звук на смущение. Деймън силно усещаше кадифения допир на бузата ѝ до неговата, близостта на нейното тяло. И двамата мълчаха, опиянени от чувството, че стоят плътно един до друг.

— Лека нощ — прошепна тя.

— Не си отивайте — помоли той, но тя като че се стопи в тълпата.

Въпреки че Деймън изпита желание да я последва, реши да не го прави. Струваше му се невъзможно такава жена да е реална. Донякъде му се искаше тя да не е такава. Нека си остане във фантазията му, образ, който ще запази до края на живота си, недокоснат от неприятните реалности, които изпълваха дните му. Остави Първомайското тържество, неспособен да откъсне мисълта си от внезапното предчувствие, че някога, някой ден... те ще се срещнат отново.

ПЪРВА ГЛАВА

Лондон, 1825 година

Джулия беше закъсняла. Ускори крачки, опитвайки се да запази полите си от допира с калта и същевременно да защити и лицето си от упорития ситен дъжд, студен и есенен. Ако не стигне скоро до театър „Капитал“, косата и дрехите ѝ ще бъдат съвсем мокри.

— Моето прослушване — шепнеше си отчаяно тя, като си пробиваше път с рамо сред хората по разбития, хлъзгав тротоар. Елегантното някога жълто перо увисна надолу от периферията на шапчицата ѝ и тя припряно го бутна нагоре.

Днес беше един от най-важните дни в живота ѝ. Ако всичко потръгнеше добре, тя може да стане част от най-успешната актьорска трупа в Англия. Но ако не успее да впечатли Лоугън Скот със способностите си, ще трябва да се завърне в мръсния, малък театър „Дейли“ на Странд. Тамошният директор, мистър Бикърстън, гледаше на артистките като на проститутки и извличаше печалба за себе си, уреждайки те да се срещат с богати мъже. Той беше бесен на Джулия, задето отказа да се свърже с един развратен стар барон, който беше готов да заплати прекалено висока цена за привилегията да легне с нея.

— Ти ще се подчиняваш на моите правила — изсъска Бикърстън, — защото в противен случай ще изхвъркнеш от групата. Следващия път, като ти намеря мъж, ще го приемеш, иначе върви по дяволите!

Освен това Бикърстън играеше комар и често не можеше да плати на актьорите пълната сума на техните заплати.

Ако Джулия не припечелеше скоро пари, нямаше да може да плати наема за таванската стая, която бе наела. А тя не можеше да прибегне до изхода, до който прибягваха другите актриси — да продават сексуалните си прелести, за да си добавят към дохода. За нея това не беше изход.

Джулия въздъхна, мравки полазиха по гърба ѝ при мисълта, че може да се върне на Странд. Трябва да си намери по-добро място за работа. Стисна мокрия куп листи под мишницата си, наведе глава и

продължи по-бързо. Но изведнъж се натъкна на някакъв твърд предмет и залитна силно назад. Листите, които стискаше, полетяха във всички посоки. Някакъв мъж бързо я сграбчи за раменете и я задържа да не падне.

— Добре ли сте, мис? — попита мъжът.

Джулия се наведе и засъбира подгизналите листи. За нейно съжаление краищата на полите ѝ се натопиха в една мръсна локва.

— Трябва да гледате къде вървите! — възкликна тя.

— Бих казал същото и за вас, мис. — Гласът на мъжа беше суховат и богат като чаша червено вино. Той ѝ помогна да събере пръснатите листове, но се поспря да ги разгледа.

Джулия ги издърпа от ръцете му, преди той да успее да прочете нещо.

— Отивам на прослушване — обади се тя решително. — Много закъснях. — Тръгна да го заобиколи, но той я спря с леко докосване по рамото.

— В кой театър отивате?

Тя вдигна поглед към него и премига, когато порив на вятъра, примесен с капчици дъжд, я бръсна в лицето. Мъжът беше висок и добре сложен, широките му рамене изпълваха тежкото черно палто. През завесата от дъжд, който се стичаше от периферията на тъмната му шапка, тя можа да забележи резките, привлекателни черти и напрегнатите сини очи.

— Опитвам се да намеря „Капитал“ — отвърна тя.

— Вие сте го достигнали. — Посочи един вход наблизо. — Оттук се минава за общата стая за актьорите, където обикновено стават прослушванията.

— Откъде знаете това? — попита тя с подозрение.

Той продължи да се усмихва, докато я съзерцаваше.

— Ако желаете, аз ще ви придружа.

Джулия кимна и предпазливо мина пред него през входа, който водеше в тихо, полумрачно преддверие. Облекчена, че не е вече във вихъра на дъжда, тя изтръска с ръка влажните си поли и се опита да ги приведе в ред. Спътникът ѝ учтиво изчака тя да свали мократа си шапка и пелерината, след което ги взе от ръцете ѝ.

— Ще ги оставим в гардеробната за гости да се изсушат — каза той, отвори една врата и закачи вещите на големите месингови куки,

закрепени за стената. Свали шапката си и палтото, прокара пръсти през рошавата си коса, опитвайки се да приглади късата, къдрава грива.

Джулия също приглади тъмните си коси и съжали, че няма огледало, за да се пооправи.

— И така изглеждате добре — рече мъжът, сякаш прочел мислите ѝ.

За пръв път Джулия му се усмихна предпазливо.

— Надявах се на нещо по-добро от това.

Той повдигна рамене.

— Видът ви не е от значение за актьорското умение.

— Да, разбира се. — Тя го последва в преддверието, покрай гримьорните, офисите, дърводелските работилници и костюмерните. Театър „Капитал“ заемаше голяма площ, съчетан от основна сграда и четири добавъчни постройки. Никога не беше смятан за равен с театър „Ройъл“ на Друри Лейн, когато Лоугън Скот не пое управлението му. Под блестящото му ръководство и благодарение на внушителните си спектакли „Капитал“ стана един от най-уважаваните театри в града.

Макар Лоугън Скот да беше още млад човек на двацет и няколко години, вече бе постигнал легендарен статус в театъра. Мисълта, че явно е срещнала него, караше стомаха ѝ ужасно да се присвива. Ако той реши, че тя няма талант, с кариерата ѝ ще бъде свършено.

— От колко време сте в тази трупа? — попита Джулия и притеснението ѝ нарасна, когато навлязоха по-навътре в сградата. Минаха покрай работници в коридора и завиха зад един ъгъл, където се чуваха гласове на актьори от репетиционните стаи.

— Откак тя бе създадена преди четири години — отвърна спътникът ѝ.

— Сигурно сте много щастлив, че работите при мистър Скот.

— Така ли? — попита сухо той. — Скот е човек с доста тежък характер, знайте.

— Това може да му се прости, понеже е блестящ артист. Мистър Скот е най-големият актьор в Англия. Всички го наричат новия Дейвид Гарик.

Той изсумтя.

— Мисля, че това е преувеличение.

Джулия го погледна учудено.

— Не сте ли почитател на мистър Скот?

— Понякога да. Само че не мисля, че той може да се сравни с Гарик. Поне не засега.

Джулия повдигна рамене.

— Тъй като никога не съм го виждала на сцената, ще трябва да резервирам преценката си.

Достигнаха общата стая за актьорите, която наричаха „зелената стая“, но тя не бе зелена, и Джулия стисна здраво листовете, като пристъпи вътре. Голямата стая, боядисана в кремаво, беше изпълнена с доста износени столове и малки канапета с облежала, очукани маси и поднос, отрупан с хляб, пушени меса и сирене. Две жени седяха в ъгъла, а едно момиче и един млад мъж репетираха сцена в другия край на стаята, като спираха да се посмеят на някоя нескопосно изпълнена хореография. Внушителен възрастен господин седеше в друг ъгъл и четеше гласно някаква пиеса.

При вида на новодошлите всички повдигнаха очи. Веднага пристъпиха към придружителя на Джулия и го наобиколиха, при което тя бе изблъскана встрани. Той парира пороя от въпроси и искания с вдигнати ръце.

— По-късно — успокой ги той. — Защото сега имам да свърша малко работа — едно прослушване.

Джулия се вгледа в него с широко отворени очи. Сега, когато бяха в добре осветената „зелена стая“, тя можа да види много от подробностите около него, които ѝ бяха убегнали преди. Бе облечен в скъпи, безупречно ушити дрехи: тъмен панталон, жилетка в наситен смарагдов цвят и черна копринена вратовръзка. Не беше виждала никога такава прекрасна коса на мъж, немирни кестеняви къдрици, които сияеха с махагонов блясък. Косата беше ниско подстригана и сресана назад, но изглеждаше разрошена и приканваше всяка жена да я приглади.

Властният му вид беше безпогрешен. Това, в добавка към чудесния дълбок тембър на гласа му и най-вече на тези приковаващи сини очи, убеди Джулия кой е той. Сърцето ѝ отмаля, знаеше, че бузите ѝ са съвсем пребледнели.

— Вие сте Лоугън Скот — прошепна тя. — Трябваше да ми кажете.

Очите му проблеснаха язвително и с предизвикателство.

— Трябваше да ме попитате.

Тя се съгласи с тъжно кимване, като се питаше дали вече е успяла да унищожи всичките си шансове за създаване на благоприятно впечатление.

— А вашето име е... — подсети я той.

— Мисис Джесика Уентуърт — отвърна Джулия, като се представи със сценичното име, което бе измислила за себе си. Присъстващите в стаята се вгледаха любопитно в нея. Искаше ѝ се да изпълзи в някой тъмен ъгъл и там да се скрие.

— Много добре, мисис Уентуърт — изрече тихо Лоугън Скот. — Нека сега да видим на какво сте способна. — Протегна едрата си ръка към листите, които тя бе донесла за прослушването и небрежно прелисти влажните страници. — Виждам, че сте подготвили сцена от „Матилда“. Отлично. Миналия сезон играхме дълго тази пиеса. Чарлс я познава добре. — Направи знак на високия рус мъж на няколко фута от него.

— Ще имаш ли нещо против да поемеш ролята на лорд Авърсли, Чарлс?

Младият мъж прие с готовност.

Скот седна удобно, останалите присъстващи последваха примера му.

— Ако сте съгласна, мисис Уентуърт, нека дадем на другите членове на трупата възможност да видят вашето прослушване.

Джулия всъщност не беше съгласна. Беше много по-трудно да изпълниш сцена пред много малка група, отколкото пред голяма. А тези хора бяха артисти, най-критичната публика от всички. Те ще ѝ се присмиват, задето желае да стане част от „Капитал“ — ще разберат веднага, че тя няма опит, липсва ѝ достатъчно практика. Но тя бе стигнала твърде далеч, за да може сега да се откаже. Наложил си да се усмихне, подчини се на молбата и се присъедини към младия актьор в центъра на „зелената стая“.

По външен вид Чарлс не беше идеалният лорд Авърсли — изглеждаше прекалено приятен и красив за ролята на изпечен злодей. От друга страна обаче, той притежаваше самоувереност, която впечатли Джулия. Тя несъмнено разчиташе на неговата способност, за да изиграе убедително всяка роля, която той избере.

— Матилда е трудна за изпълнение роля — отбеляза Лоугън Скот. Не беше ясно дали той го казва на Джулия или на другите в стаята. — Ролята на дълго страдаща героиня е обикновено досадна.

Джулия кимна сериозно, вперила очи в невъзмутимото му лице. Ще се опитам да не бъда досадна, мистър Скот.

Тъгълчетата на устните му потрепнаха от весело чувство.

— Започнете, когато сте готова, мисис Уентуърт.

Джулия отново кимна и отправи поглед към пода, за да се съсредоточи. Историята на Матилда бе донесла слава на автора ѝ, С. Р. Фийлдинг само преди две години, първо под формата на роман, а после има потресаващ успех на сцената. Публиката беше очарована от историята на едно амбициозно селско момиче, станало проститутка, но после изкупило вината си. Сцената, която бе избрала Джулия, беше централна, в която Матилда, все още девствена, бива съблазнена от демоничния развратник лорд Авърсли.

Джулия вдигна очи към Чарлс и заговори на груб селски диалект. То беше в контраст с чистите, аристократични фрази на Авърсли. С всеки ред Джулия чувстваше, че потъва все по-дълбоко в ролята на героинята. Тя ставаше ту кокетка, ту боязлива, напредваше и отстъпваше, бавно преследвана от Авърсли из стаята.

Лоугън съсредоточи вниманието си върху играта на момичето, всичките му възприятия бяха съсредоточени там. Въпреки че Джулия беше дребна, малко под обичайния ръст за жена, стройното ѝ тяло създаваше впечатление, че е по-висока. С пепеляворусите си коси, с блестящите си синьо-зелени очи и деликатния профил на лицето тя наистина беше много хубава. Рядко можеше да се намери жена с такава безспорна красота, която да е същевременно изкусна артистка. Истински красивите жени, изглежда, никога нямаха емоционална дълбочина или влечение да играят нещо друго, освен наивно момиче.

След по-малко от минута Лоугън разбра, че Джесика Уентуърт има забележително присъствие, такова, което караше косъмчетата на врата му да настръхват. Тя имаше дар да се превъплъщава в ролята, която изпълнява. Той знаеше без чувство на суетност, че притежава същата способност и че при случай един-двама актьори от трупата могат също да го постигнат. Но такъв талант беше рядкост за жена на не повече от дваайсет години.

Джесика Уентуърт изпълняваше ролята на Матилда без всякакво усилие. Тя необикновено затрогваше, с детско любопитство и горестно очарование в отношението си към мъжа, който щеше да разруши живота ѝ. В поведението ѝ имаше и нишка пресметливост, хитро и тънко разбиране на лъжовната ѝ амбиция да подчини богатия мъж. Лоугън леко поклащаше глава, оценил гладката линия на нейното изпълнение. Погледна към другите актьори и видя, че те следят задълбочено новодошлата.

Джулия взе да се отпуска и да изпитва удоволствие от играта на Чарлс. Той правеше учудващо леко за нея да повярва, че е наистина Авърсли, когато ѝ се надсмиваше и я дебнеше от единия край на стаята до другия. Затова се запъна и спря изумена, чула гласа на Скот да спира диалога между двамата.

— Аз ще довърша сцената с нея, Чарлс.

Той махна на Чарлс да си седне и зае неговото място. Веднага Джулия бе омаяна от промяната, която се извърши с Лоугън Скот, от мигновената тишина в стаята, от блясъка на синия огън в неговите очи. Той леко ѝ се усмихна и започна да говори като Авърсли. Това беше вълнуващо. Джулия искаше да седне и просто да слуша съдържаната мощ на гласа му. Скот придаваше на образа на Авърсли нещо котешко, абсурдна самомнителност и неочакван елемент на горчивина.

Нагодила играта си към него, Джулия отговаряше като Матилда и само след няколко мига вече бе лесно да се потопи в ролята, да забрави коя е всъщност. Авърсли си играеше с Матилда, хвърляше се към нея, обещаваше, вещаеше наслада и болка с кадифения си глас и с жарките си сини очи. Хвана я за ръцете и Джулия се стресна от искреното чувство, че е уловена в капан. Опита се да се изтръгне, но той я държеше здраво до себе си и ѝ говореше толкова отблизо, че топлият му дъх облъхваше устните ѝ.

Достигнаха онази част от пиесата, когато Авърсли целува Матилда, отвежда я зад сцената и оставя по-нататъшното действие на въображението на публиката. Джулия се отпусна в ръцете на Лоугън Скот, напълно покорена от силата му. За момент си помисли, че ще я целуне и изпита облекчение, когато на лицето му падна маска и той внимателно я освободи. Сцената бе приключена.

Другите в стаята бяха потънали в мълчание. Джулия почувства погледите им върху себе си, когато пристъпи назад и започна да

разтрива местата по ръцете си, където Скот я бе държал.

Забелязал какво прави, Скот се обърна към нея, повдигнал вежди.

— Нараних ли ви? — попита той с лека изненада.

Джулия веднага поклати глава и отпусна ръце. Те не я боляха ни най-малко, но докосването продължаваше да се чувства дори след като я беше пуснал.

Настъпи дълга пауза, през която членовете на трупата продължаваха да гледат Джулия, а Скот я фиксираше с неподвижен поглед. Беше ли той доволен, разочарован, несигурен? Дали мислеше, че тя има някакъв талант на актриса? Джулия бе принудена да наруши тишината.

— Да опитам ли друга сцена? — прошепна тя. — Нещо от друга пиеса?

— Не е необходимо. — Изведнъж Скот като че ли взе да проявява нетърпение, оглеждаше стаята, сякаш бе леопард в клетка. Даде знак на Джулия да го придружи.

— Елате, мисис Уентуърт. Искам да ви покажа театъра.

Изглежда, никой от присъстващите не сметна това за изненада. Внушителният възрастен мъж в ъгъла дари Джулия с окуражителна усмивка, когато тя мина покрай него. Хубаво младо момиче с къдрава кестенява коса и живи морскосини очи я доближи на прага.

— Това беше най-добрата Матилда, която съм виждала — каза момичето.

Джулия се усмихна с благодарност, окуражена от тези думи. Но мнението на Лоугън Скот беше това, което означаваше живот или смърт, а засега той не беше благоволил да изрече и една-единствена дума.

— Имали сте малка, ако не и никаква практика — отбеляза той, като я водеше през лабиринта от административни офиси.

— Да — тихо потвърди Джулия.

— И опитът ви също не е голям.

— Обикалях провинцията с пътуваща трупа. Съвсем отскоро започнах работа в театър „Дейли“ на Странд.

— „Дейли“ — повтори той, и гласът му съвсем не звучеше впечатляващо. — Вие заслужавате нещо по-добро.

— Надявам се да е така, сър.

Скот замълча и ѝ показа библиотеката на театъра, изпълнена от рафтове с книги по облеклото, декора и актьорска техника, както и безброй копия от различни пиеси. Спрял пред една купчина листи, той избра едно опърпано издание на „Много шум за нищо“ и ѝ го подаде. Джулия стисна здраво копие и последва Скот във от библиотеката.

— Това, което изисквам от актьорите в моята трупа, е те да се стремят към по-реалистично изпълнение — отбеляза Скот. — Не понасям позирането и заучените маниери, които съм виждал по сцените на повечето лондонски театри. Техните актьори са, общо взето, претренирани глупци, заместващи истинската игра с екстравагантни жестове и пози.

Изпълнена с възхищение, което граничеше с преклонение, Джулия кимна в съгласие.

— Говори се, че вие сте революционизирали сцената в Англия и Европа — започна тя, но той я прекъсна:

— Не желая да ме ласкаят, мисис Уентуърт. То само надува самомнението ми, а това е опасно. Аз съм вече достатъчно арогантен.

Усмивка на изненада се изтръгна от нея.

— Сигурна съм, че това не е вярно.

— Ще се уверите по-късно.

Искрица съмнение се породил в гърдите ѝ.

— Наистина ли? — осмели се да попита и той се усмихна. Странно как един мъж може да се усмихва, да изглежда толкова топъл и въпреки това да запазва нещо недостижимо в себе си.

— Може би — отвърна той — вие имате голям потенциал на актриса, мисис Уентуърт. И няма да бъдете лоша добавка към трупата.

Минаха покрай задната падаща завеса и кулисите. Джулия придружи Скот до светлините на рампата и огледа салона. Той тънеше в полумрак, беше хубав, навярно с над хиляда и петстотин места, с редица странични ложи, които се издигаха до шеметна височина. Джулия за пръв път посещаваше това място. Театърът беше внушителен, боядисан в бяло, червеникавооранжево и горско зелено. Покрай стените се издигаха колони в златист цвят, инкрустирани със зелено стъкло, а вътрешността на ложите бе облепена с разкошни книжни тапети на цветчета.

Самата сцена беше построена под наклон, така че актьорите в дъното ѝ бяха издигнати с няколко инча по-високо от тези напред.

Застанала върху изтъркания под, Джулия се опита да си представи какво е да играеш пред хиляда души публика.

— Има въпроси, които трябва да обсъдим — подзе изведнъж Скот. — Вашата заплата, броят представления, в които ще участвате, изискванията, които имам към артистите... например за репетициите. Настоявам всички актьори и актриси да присъстват на всяка репетиция, независимо доколко добре са усвоили ролите си. Можете да разполагате с личния си живот както желаете, но всеки, който пропусне репетиция или представление, поема риска да бъде глобен или дори освободен. Същото се отнася и за пиенето, закъснението, бременността, любовни истории с другите актьори и всичко останало, което нарушава графика на театъра.

— Разбирам — отговори Джулия и на бузите ѝ изби лека руменина.

— Аз имам своя система за ръководене на трупата — продължи Скот. — Ако имате някакво оплакване, ще намерим подходящо време и място за разрешението на въпроса — ще бъдете информирана допълнително за пътя, по който става това. Не допускам да ми се съобщава вкъщи нищо във връзка с театралните проблеми. Държа особено много личното ми време да не се ангажира със служебни въпроси.

— Естествено — отвърна Джулия и сърцето ѝ се разтуптя от вълнение. Начинът, по който Скот говореше, я караше да мисли, че той се готви да я назначи.

— Има и едно друго нещо, което трябва да си изясним — продължи Лоугън. — Освен артистичните качества, които трябва да притежават хората от „Капитал“, този театър е и делово предприятие. Аз изготвям решенията си според нуждата да се придобие печалба — и няма да скрия, че ако реша да ви наема, то е защото ще донесе пари на театъра. Всички актьори, в това число и аз знаем добре, че сме тук заради нашата рентабилност.

Джулия се скова, всичките ѝ надежди мигом се изпариха. Дали той не намекваше, че иска тя да стане проститутка, за да увеличи благосъстоянието на театъра?

— Нямам желание да своднича за когото и да било — избъбри Скот развеселен, очевидно прочел мислите ѝ. — Аз само подчертавам една от вашите отговорности — както и моя, а така също и на всеки

друг — да привлича спонсори за всеки нов сезон. Използвайте вашия талант и чар за осъществяването на това. Няма нужда да спите с никого... освен ако го желаете, разбира се.

— Не го желая — отвърна разпалено Джулия.

— Това си е напълно ваша грижа — увери я той. Бръчка проряза широкото му чело, докато я наблюдаваше. — Струва ми се, че... не бях насрочил прослушване за никого за днес.

Въпросът я свари неподготвена и тя отговори набързо:

— Мисля, че то бе осъществено с помощта на един от вашите администратори...

— Никой тук не върши нищо без мое разрешение.

Джулия кимна и лицето ѝ почервения.

— Излъгах ви — призна тя. — Иначе нямаше да мога да ви видя. В смеха му прозвуча нотка на досада.

— Мисля, че ще бъдете полезна за нас. Кажете ми, мисис Уентуърт... наистина ли сте омъжена?

Макар да беше готова за този въпрос, Джулия поруменя от неудобство. Тя не можеше да му каже истината, но знаеше, че той е много талантлив артист, за да приеме лесно лъжата ѝ. Направи безцелно няколко крачки по сцената и скръсти ръце на гърди.

— Не съм — отговори тя, без да го погледне. — Мисля, че ако се представя за „мисис“, то ще ми осигури закрила срещу нежелателни аванси.

— Много добре.

Когато, изглежда, нямаше да има повече въпроси, Джулия го погледна изненадана.

— Няма ли да ме попитате за моето семейство? За моя произход?

Той поклати глава, подръпвайки разсеяно един кичур от махагоново червеникавата си коса.

— Предполагам, че то съвпада с това на повечето хора в театъра, те имат минало, което биха желали да забравят.

— Дори и вие?

Скот кимна.

— В живота ми има събития, от които отдавна съм избягал. И никога няма да отида по-далеч оттук. — Огледа празната сцена и като че се успокои. — Никога не се чувствам напълно удобно, където и да

съм, с изключение на „Капитал“. Той е роден дом за мен... Надявам се да стане и за вас, мисис Уентуърт.

На лицето ѝ изгря усмивка.

— Да — прошепна тя, доловила част от причините, поради които обичаше мястото. Тя можеше лесно да си представи хилядите истории и личности, изпълнили тази сцена, въздуха, който кънти от музика и гласове, публиката, наелектризирана от емоциите на изпълнителите, страха, надеждата, любовта...

В театъра всеки можеше да забрави кой е той или коя е тя поне за известно време. Актьорите можеха да се превъплъщават, в когото пожелаят. Това искаше и Джулия за себе си. Ще живее като Джесика Уентуърт и ще заличи всички следи на Джулия Харгейт — заедно с тайната, която я преследваше цял живот.

— Аз ти го казах — рече Нел Флорънс и сбръчканото ѝ лице се озари от красива усмивка. — Правилно беше да се спреш на Лоугън Скот. Възхищавам се от работата на „Капитал“. Въпреки младостта на Скот, той е способен ръководител. Ще спечелиш много повече, като влезеш в актьорската трупа на Скот, отколкото ако си останеш в „Друри Лейн“. — Крехките рамене на Нел потрепнаха и тя направи гримаса на пренебрежение. — „Друри Лейн“ се съсипва от този американски импресарио Стивън Прайс и неговия странен вкус за спектакли. Ти трябваше да се родиш половин век по-рано и да работиш с Дейвид Гарик — той щеше да знае точно как да постъпи с момиче с твоите способности. Представи си как щеше да играеш с него в „Чудото“...

— Значи вие одобряване мистър Скот? — попита Джулия, с което деликатно подтикна мисис Флорънс да се върне към този въпрос, преди да се отплесне в един от дългите ѝ спомени.

— О, да. Неговите продукции имат прекрасен стил, а предаността към актьорското изкуство е безспорна.

Те седяха и пиеха чай в гостната на мисис Флорънс, с миришещата на плесен мебелировка, тапицирана с розова коприна, и стените, осеяни с някогашни театрални спомени. Джулия бе срещнала възрастната жена само преди няколко месеца, когато мисис Флорънс бе получила малка роля в една продукция на театър „Дейли“. Нормално появата в „Дейли“ би била под нивото на такава голяма артистка,

играла на „Друри Лейн“ повече от трийсет години. Но мистър Бикърстън плати на мисис Флорънс щедро, знаейки, че името ѝ ще изпълни всяко място в театъра.

След успешно едномесечно участие в пиесата мисис Флорънс напусна Бикърстън и „Дейли“ — но не преди да дръпне настрана Джулия и да ѝ даде добронамерен съвет:

— Способностите ти се похабяват тук — беше казала тя на Джулия. — Ти трябва да намериш друг театър, достоен за уважение и да получиш по-добра подготовка.

Джулия се почувства толкова поласкана, че почти не можеше да говори. Тя уважаваше възрастната жена и успеха, който беше постигнала в живота си. Родена в голямо и обедняло семейство в източния край на Лондон, Нел Флорънс сполучи благодарение на значителния си талант на сцената и на няколко потайни любовни връзки с богати мъже. Въпреки че легендарната ѝ хубост побледня с възрастта, а гъстата ѝ червеникава коса се прошари със сребърни нишки, тя си оставаше привлекателна жена.

Преди няколко години мисис Флорънс се оттегли в къща в самия Лондон с малка прислуга, която да се грижи за нея. Ако някой стремящ се да се издигне актьор или актриса ѝ грабнеше сърцето, тя от време на време даваше на такива хора уроци по актьорско майсторство. Макар че Джулия не можеше да си позволи да плаща високите тарифи на Нел, мисис Флорънс реши да я вземе под крилото си, независимо от това.

— Мога да си позволя да преподавам и за удоволствие, ако го желая — бе казала тя. — Вярвам, че отношенията ми с теб ще донесат и на двете ни полза. Ще ти помогна да постигнеш успеха, който заслужаваш, а ти ще оживяваш с яркото си присъствие дните ми, когато ме посещаваш. Възрастните трябва винаги да имат около себе си млади хора... а ти много приличаш на мен, когато бях на твоите години.

Един път седмично Джулия посещаваше мисис Флорънс в разхвърляната ѝ гостна, пиеха чай от оцветени порцеланови чаши и слушаше със захлас наставленията на достолепната жена. Сега, когато Джулия бе приета за член на трупата от театър „Капитал“, мисис Флорънс се радваше на успеха ѝ, като да беше неин собствен.

— Знаех, че Скот няма да се поколебае да те вземе, щом те види как играеш — отбеляза тя. — Ти имаш качества, скъпа моя, които той не може да не забележи. Даваш всичко от себе си, когато си на сцената... Но се въздържай да ги караш да искат повече. Никога не давай всичко, Джесика, иначе те ще си позволят твърде много. — Облегнала се на един стол с прекалено дебел пълнеж на облегалото, възрастната жена гледаше Джулия с будните си очи. — Сега ми разкажи... какво е да играеш сцена с актьор от неговия калибър.

— Много вълнуващо — подзе Джулия. — Той почти ме накара да повярвам, че това става в действителност. Никога не съм срещала човек, който може да претвори сцена от пиеса по-истински от самия живот.

— Така е с големите имена — отвърна замислено мисис Флорънс. — Но ти бъди нащрек, Джесика... след като достигнеш възможните висоти в театъра, истинският живот може да започне да ти се струва разочароващ. И някоя сутрин ще се събудиш и ще си кажеш, че твоята професия ти е ограбила скъпоценни години от живота. И ще изпаднеш в същото положение като мен, заобиколена от избелели предмети и портрети и нищо за подкрепа, освен спомените.

— Ще се радвам, ако мога да бъда точно като вас — изрече Джулия пламенно. — Вие оставихте ярка следа в театъра, вие сте уважавана, спокойна и независима... не бих желала нищо повече от това.

За миг очите на мисис Флорънс се изпълниха с тъга.

— Не съм правила винаги най-добрия избор, дете. Трябва доста дълго да изживявам последствията.

— Искате да кажете... — Джулия се вгледа в мисис Флорънс изумена. — Съжалявали сте, че не сте се омъжили?

— Исках да се омъжа за един човек — довери ѝ възрастната жена с горчива гримаса на устните. — За нещастие той не беше свързан с театъра. Искаше да се откаже напълно от сцената, тъй че... — Простря ръце в безпомощен жест. — Разделих се с него. Как завихдах на другите жени, които не бяха принудени да правят такъв избор! — Вгледа се в Джулия с леко съчувствен поглед, сякаш беше сигурна, че някой ден Джулия ще се изправи пред същата болезнена дилема. Джулия искаше да разкаже на мисис Флорънс истината... че

никога няма да ѝ се наложи да избира между любовта и професията... че всъщност вече е омъжена и съпругът ѝ изобщо не ѝ пречи.

Джулия тихо се промъкна до спалнята на майка си, която се намираше в затъмненото източно крило на Харгейт Хол. Богатото готическо имение беше тъмно и солидно, с високи комини и дълги, тесни прозорци. Построено сред варовиковите хълмове на Бъкингамшир то беше свързано с търговския град, разположен на миля от него, със стари, изровени пътища, които не бяха поправяни от десетилетия. Харгейт Хол беше мрачен и тих, с тежка махагонова мебелировка и потънали в паяжини ветрилообразни сводове.

Озовала се в дома, който бе напуснала преди две години, Джулия се изпълни с неприятно, всеобгръщащо чувство. Изкачи решително едно от дългите странични стълбища, полу потиснала страха си да не чуе в някой миг отново острия като нож глас на баща си, заповядвайки ѝ да си върви.

Освен съдържаните поздрави на няколко прислужници, които познаваше от дете, никой друг не се осмели да размени дума с нея. Всеки в Харгейт Хол знаеше, че тя не е желана посетителка — баща ѝ бе забранил кракът ѝ да стъпва в имението — но и никой не се реши да я спре да посети болната си майка, Ива.

Сбърчила нос от застоялия въздух в спалнята на Ива, Джулия отиде до завесите, отдръпна ги и отвори един прозорец, за да влезе свеж полъх отвън. Извод завивките на леглото се чу размърдване, последвано от слаб глас.

— Кой е тук?

— Твоята блудна дъщеря — отвърна тихо Джулия и се отправи към леглото, наведе се и целуна майка си по бледото чело.

Ива замига бързо-бързо и се опита да приседне, а лицето ѝ беше сковано от страх. Тя беше дребна, слабичка жена с пепеляворуса коса, прошарена със сребърни нишки, и големи кафяви очи. За последните две години беше много остаряла, бледата ѝ кожа се бе покрила с тънки бръчици, костите на лицето ѝ бяха изпъкнали по-силно.

— Джулия, ти не трябва да идваш тук. Опасно е!

— Няма нищо — отвърна тихо дъщерята. — Ти ми писа и ме уверяваше, че баща ми днес няма да е тук. Не си ли спомняш?

— О, да. — Майка ѝ потърка нервно челото си. — Напоследък нещата лесно се изпаряват от паметта ми. Въздъхна и отпусна рамене на възглавницата. — Бях болна, Джулия...

— Да, зная. — Джулия стисна устни, като се вгледа в майка си, която сега изглеждаше крехка като птиче. — Не бива да се затваряш в тази тъмна стая, мамо. Имаш нужда от светлина и чист въздух, от разходки навън...

— Не трябва да стоиш дълго — изрече немошно майка ѝ. — Ако баща ти се върне неочаквано...

— Няма да ме изхвърли — довърши Джулия вместо майка си, извила саркастично устни. — Не се безпокой, мамо. Аз не се боя от него. Сега няма значение какво ще ми каже или ще направи той. — Тя смекчи изражението си, като видя страданието, изписано на лицето на майка си, и седна внимателно на края на дюшека. Взе тънката, студена ръка на Ива в своята и я стисна леко.

— Изградих си нов живот. Артистка съм, и то доста добра. — Не можа да не се усмихне, като видя реакцията на майка си. — Артистка, не проститутка... макар да трябва да призная, че повечето хора не разбират разликата. Този сезон ще работя в театър „Капитал“ под ръководството на самия Лоугън Скот. Ще имам хубава заплата, собствена карета, къща... избрах си и ново име. Джесика Уентуърт. Харесва ли ти името ми?

Ива поклати глава.

— Не е това, за което си родена — изрече тя със сухите си устни. — Не отговаря на твоята същност.

— Коя е моята същност, мамо? — попита тихо Джулия, въпреки че знаеше отговора. Гърдите ѝ се стегнаха от обзелата я внезапно мъка.

— Ти си херцогиня Савидж.

Джулия се откъсна от леглото, не понесе звука на името.

— Само защото нямах избор в този случай. Омъжена съм за човек, когото не познавам, единствено за да задоволя социалните амбиции на баща си. Това е абсурдна ситуация. Нито зная как изглежда лорд Савидж, нито дори съм си писала с него. Понякога се питам дали той изобщо съществува!

— Изглежда и лорд Савидж няма желание да признае брака — каза майка ѝ. — И баща ти, и старият херцог на Лийдс не са очаквали, че и двете им деца ще негодуват толкова срещу брака.

— Да не недоволстваме, когато бъдещето ни е ограбено? — Джулия закрачи из стаята и продължи разпалено: — Бях продадена за цената на едно име, а лорд Савидж — за едно богатство. Татко осигури титла за дъщеря си, а семейство Савидж бяха спасени от финансов крах. И единственото, което решиха да направят, бе да пожертват първородните си деца.

— Защо си толкова зле настроена срещу баща си? — попита тъжно майката. — Това, което той направи, не е по-различно от постъпките на другите родители с нашето положение. Браковете продължават да се уреждат така.

— Нашият случай е по-различен. Аз бях само на четири години, а моят така наречен съпруг не беше много по-голям. — Джулия отиде до прозореца и погледна през раздалечените завеси, прокара пръсти по копринените им ресни. — Установих, че съм омъжена, когато станах на дванайсет години и смятах, че съм влюбена в едно момче от село... но баща ми ме отведе настрана и ми каза, че никога няма да имам правото да обичам някого, защото съм вече омъжена. — Тя поклати глава и се разсмя невесело. — Не можех да повярвам. И още не мога. Години наред ме преследваха мисли за моя съпруг, питах се какъв ли човек е станал...

— По това, което сме чули за него, репутацията на лорд Савидж е на тих и почтен човек.

— Не ме интересува какъв е той — каза Джулия, понеже знаеше, че майка ѝ ще сметне думите ѝ за чиста упоритост, и може би то беше отчасти вярно. Но то се дължеше и на увереност, че ако приеме живота, който баща ѝ е избрал за нея, ще се превърне в също толкова покорно, нещастно същество като майка си. — Няма значение дали лорд Савидж е светец. Нямам намерение да ставам херцогиня на Лийдс. Няма да приема плановете на баща ми за мен. Той контролираше всеки ден, час и минута от живота ми, докато накрая събрах смелост да избягам оттук.

— Той искаше да те устрои и защити...

— Баща ми ме държеше в това имение като в манастир, никога не ми позволяваше да отида, където и да било, нито да се срещна с някого тук. Още като съм се родила е решил, че трябва да се омъжи за човек с голяма титла. Чудя се дали изобщо му е хрумнала мисълта, че един ден мога да попадна и сама на някой херцог или граф без негова

намеса. Помислил ли си е поне веднъж, че аз може да не искам това за себе си? Предполагам, че е твърде много да очаквам той да желае щастието ми...

Джулия не довърши фразата си, осъзнала, че пръстите ѝ стискат кадифените гънки. Пусна завесата и пое въздух, за да се успокои. Заболя я при мисълта, че дори сега, когато бе избягнала господството на баща си, Ива е още под негов контрол. Единственото прибежище за майка ѝ беше закрилата на болестта.

Едуард, лорд Харгейт, презираше всякаква болест. Той всъщност доста се боеше от болести, защото те бяха напълно чужди на здравата му природа. Беше силен мъж, чиито непреклонни стремежи го водеха към отрицание на всички чувства, освен неговите. На моменти проявяваше жестокост, отказвайки на хората нещата, които желаеха най-много, за да подчертае своето богатство и власт. Останалите членове на фамилията Харгейт — братовчеди, братя, чичовци и лели — всички го избягваха, доколкото бе възможно. Но дори когато той бе най-лош, жена му го защитаваше и го поддържаше, защото смяташе това за свой дълг.

— Трябва да се захванеш с нещо друго — промърмори Ива, — вместо да завиваш към живот в театъра. Като си представя, че дъщеря ми ще живее сред такива хора, които работят на сцената... ми става много тъжно.

— Аз ще бъда напълно в безопасност в „Капитал“ — отвърна Джулия твърдо. — Трупата е достойна за уважение. А играта в театъра е най-добрата професия за мен. След като бях толкова изолирана по времето, когато бях дете, аз развих доста въображението си.

— Помня как се измъчвах от това — прошепна Ива. — Ти сякаш живееше във фантастичен свят през повечето време, винаги твърдеше, че си някоя друга.

Джулия се върна до леглото и се усмихна на майка си.

— Сега аз получавам много добра заплата за тази моя способност.

— А какво ще стане с лорд Савидж?

Джулия повдигна рамене.

— Засега той не изглежда да иска да приеме брака. Не виждам никаква друга възможност, освен да живея собствения си живот. — Направи неволна гримаса. — Колко странно е да зная, че принадлежа

на непознат човек... че по закон той има повече права от мен, отколкото аз над самата себе си. Тази ми мисъл ме кара да искам да избягам накрай света. Признавам, че не смея да установя какъв е той всъщност. Не съм готова за това — и изглежда никога няма да бъда.

— Няма да можеш да криеш истината безкрайно — избъбри Ива.
— Някой ден лорд Савидж ще научи, че жена му работи на сцената. Как мислиш ще се почувства той?

— Несъмнено ще поиска анулиране на брака. — Внезапно на лицето на Джулия се появи дяволита усмивка. — И аз на драго сърце ще приема това негово решение. Сигурна съм, че ще бъда много по-добра артистка, отколкото херцогиня.

ВТОРА ГЛАВА

1827 г.

Веднага щом наетият детектив напусна стаята, Деймън изостави престореното си спокойствие. Макар че никога не допускаше да изгуби самообладание, този път разочарованието бе непоносимо. Испита желание да вика, да удари някого, да счупи нещо. Не съзнаваше, че държи в ръката си стъклена чаша, докато не я чу да се разбива в огнището на камината в библиотеката с експлозивна сила.

— По дяволите, къде ли е тя?

Няколко мига по-късно вратата се отвори и брат му, лорд Уилям, надникна предпазливо от прага.

— Очевидно детективът не е имал късмет да намери нашата тайнствена херцогиня.

Деймън мълчеше, но нехарактерната руменина на лицето му издаваше чувствата, които го владеят. Въпреки че двамата братя си приличаха поразително по външен вид, по темперамент те бяха доста различни. И двамата бяха с черни коси и поразителни, резки черти, присъщи на клана Савидж. Но сивите очи на Деймън, съчетание на дим и сенки, рядко разкриваха мислите му, докато погледът на Уилям обикновено вещаеше нещо лошо. Уилям притежаваше чар и беше безгрижен, докато Деймън, по-старият, никога не бе имал време нито наклонност да култивира тези качества на брат си.

Досега в краткия си двайсетгодишен живот Уилям успя да се замеси в много разправии и затруднения. Той премина през тях с младежкото убеждение, че нищо не му се е случило. Деймън обаче рядко го упрекуваше, защото знаеше, че дълбоко в душата си Уилям е добро момче. Какво вредно има в това, ако брат му даде воля за малко на доброто си настроение? Деймън смяташе, че по-малкият му брат трябва да има всичката свобода и предимства, които той никога не си е позволявал — и да закриля Уил от грубите реалности, които не бяха спестени на самия него.

— Какво каза той? — подсказа му Уилям.

— Не искам да говоря сега.

Уилям бавно влезе в стаята и се отправи към шкафа от махагон с полици, който стоеше в ъгъла на поставка и съдържаше редици разкошни гарафи от кристал.

— Ти знаеш — забеляза той непреднамерено, че не е необходимо да намериш Джулия Харгейт, за да се отървеш от нея. Търсиш я вече три години, но от Джулия няма следа нито тук, нито в чужбина. Ясно е, че Харгейтови не желаят тя да бъде намерена. Роднините и приятелите ѝ или не искат, или не могат да открият информация за нея. Бих казал, че ти трябва да постигнеш анулиране на брака.

— Не мога да го направя без знанието на Джулия.

— Защо? Бог знае, че ти не ѝ дължиш нищо.

— Дълга ѝ състояние — изрече мрачно Деймън — Или по-точно семейството ми ѝ го дължи.

Уилям поклати глава, подавайки друга чаша бренди на брат си.

— Ти с твоето проклето чувство за отговорност! Всеки друг на твоє място ще се отърве от Джулия Харгейт като от нежелан товар. Та ти дори не я познаваш!

Като отпи голяма глътка бренди, Деймън стана от бюрото си и закрачи из стаята.

— Трябва да я намеря. Тя е жертва, както и аз. Договорът е изготвен без нашето съгласие, но поне анулирането му трябва да извършим заедно. Освен това не желая да предприемам стъпки без някакъв вид споразумение с нея.

— Със семейното богатство зад гърба си Джулия няма нужда от никакво споразумение.

— Съществува възможност тя да е скъсала с Харгейтови. Няма да знам това, преди да я намеря.

— Не ми се вярва Джулия да бедства, братко. По-вероятно е тя да се забавлява на морския бряг във Франция или Италия и да си живее безгрижно с паричките на баща си.

— Ако това беше вярно, досега щях да я откроя.

Уилям проследи как брат му отива и застава до прозореца.

Гледката оттам беше внушителна, каквато беше от почти всяка стая на преустроения средновековен замък. Той бе построен върху езеро, с големи каменни сводове, издигащи се от водата и крепящи древната сграда, стигнала сякаш до небето. Много от предишните

непроницаеми стени, боядисани в меден цвят, бяха заменени с ефектни прозорци с ромбовидни стъкла. Зад замъка се простираше безкрайната равнина на Уорикшир със сочни пасища и градини. Преди години замъкът беше твърда опора на защитата срещу нашественици в Англия, а сега се беше превърнал в мека и блага старина.

Фамилията Савидж почти бе изгубила собствеността на наследствения си дом — заедно с всичко друго, което тя притежаваше — поради лошите вложения на бащата, сегашния херцог, да не говорим за вкуса му към комара. Единствено бракът на Деймън с Джулия Харгейт и зестрата, която баща ѝ бе дал, спаси семейството от разорение. И сега то ѝ дължеше титлата на херцогиня, което щеше да стане скоро, като се има предвид увреденото здраве на бащата Фредерик.

— Благодаря на Бога, че не съм първородният син — изрече Уилям с искрен тон. — Това беше ужасно странна сделка, която склучи баща ни — да ожени седемгодишния си син, за да осигури пари за погасяване на комарджийските си дългове. А още по-странно е, че ти никога не си срещал Джулия оттогава.

— Аз никога не съм желал да я срещна. По-лесно беше да си представя, че тя не съществува. Не можех да призная, че тя беше... хм, всъщност е... част от моя живот. — Пръстите на Деймън стиснаха здраво чашата.

— Бракът законен ли е? — попита Уилям.

— Не... но въпросът не е в това. Баща ми е дал обещание преди толкова години, с което ме е заангажирал. Длъжен съм да го уважа или поне да възстановя парите, които семейство Харгейт е дало.

— Да уважиш баща ни... да бъдеш отговорен... — Уилям потрепери и направи игрива гримаса. — Уважавам и отговорност са двете думи, които обичам най-малко.

Деймън завъртя питието в чашата си и се вгледа унило в нея. Въпреки че Джулия нямаше вина, всяка буква от името ѝ беше брънка от невидимата верига, която го обвързваше. Той никога нямаше да има покой, докато не реши този проблем.

— Представял съм си Джулия по сто различни начина — каза Деймън. — Не мога да престана да се удивлявам на постъпката ѝ, на това какво я накара да изчезне по този начин. Господи, как искам да се освободя от нея!

— Когато я откриеш, Джулия може да поиска да спазиш задължението си. Мислил ли си за това? Ти утрои богатството на семейството, откак пое грижата за финансите ни. — В тъмносините очи на Уилям се появи лукаво пламъче, когато отбеляза: — Жените, изглежда, те намират привлекателен въпреки меланхоличния ти характер. Защо очакваш Джулия да бъде различна? Тя иска това, което желае всяка жена — съпруг с титла и в добавка — богатство.

— Не зная какво иска тя от мен. — Деймън се засмя горчиво. — Очевидно все още нищо, иначе не би продължила да се крие.

— Е, ти все пак направи нещо, и то скоро, за тази проклета ситуация, иначе Полин ще те направи двуженец.

— Аз няма да се ожения за Полин.

— Тя разправя на всеки в Лондон, че ще се жениш за нея. Велики Боже, Деймън, не смяташ ли, че трябва да кажеш на Полин, че слуховете са верни, че ти всъщност си женен?

Темата за Полин, лейди Аштън, накара Деймън да се намръщи още повече. Страстната млада вдовица го преследваше пламенно от една година, лепеше му се на всяко обществено събитие, на което присъстваше той. Полин беше от онзи тип жени, които знаят безпогрешно как да се харесат на един мъж. Тя беше красива и тъмнокоса, напълно без задръжки в леглото и притежаваше сухо чувство за хумор, което допадаше на Деймън.

Въпреки разумната си преценка, той започна любовна история с Полин преди около шест месеца. В края на краищата беше мъж с нужди като на другите мъже, а нямаше влечение към проститутки. Нямаше интерес и към тълпите мислещи за женитба девственици, които изникваха всеки сезон. Те му бяха забранени, макар че фактът на брака му положително не бе известен на публиката.

Напоследък обаче Полин предприе кампания, с цел да се превърне в следващата херцогиня Савидж. Досега бе проявила достатъчно ум да не му налага разни искания. Всъщност не беше още дръзнала да го пита дали мълвата е вярна, дали той вече има жена.

— Казах на Полин много пъти да не се надява на бъдеще с мен — рече Деймън с дрезгав глас. — Не я съжалявай — тя е добре компенсирана за времето, което прекарва с мен.

— О, не съжалявам Полин — увери го Уилям. — Имам вярна представа за бижутата, официалните рокли и сметките ѝ, които си

погасявал. — Усмихна се хитро. — Тя сигурно е страшно забавна в леглото, щом е заслужила такава щедрост.

— Полин е добра в много неща. Красива, чаровна, интелигентна. Като вземем под внимание всички тези неща, тя не би била лоша съпруга.

— Не разсъждаваш сериозно... — Уилям се намръщи и се вгледа в брат си изненадан. — Такива приказки ме тревожат, Деймън! Полин може да те харесва, може дори да ти е предана, но според мен тя не е способна да обича.

— Може би и аз съм такъв — измърмори Деймън с неразгадаемо лице.

Последва странна тишина. Уилям изглеждаше объркан. После се изсмя късо.

— Е, не мога да кажа, че често съм те виждал безумно влюбен... но да имаш съпруга от седемгодишна възраст, е сериозна спънка. Ти не си се отпускар да почувстваш нищо сериозно към жена поради задължението към едно момиче, което изобщо не познаваш. Моят съвет е да се отървеш от Джулия... и ще се изненадаш колко бързо сърцето ти ще се размрази.

— Винаги си бил оптимист — заключи Деймън унило и направи знак на брат си да напусне стаята. — Ще помисля върху съвета ти, Уил. Но сега ми предстои работа.

Джулия възпря прозявка на скука, когато огледа балната зала. Танцът беше изискан, музиката жива, имаше изобилни освежителни закуски и напитки и изискано общество от богати и титулувани гости. Залата беше твърде душна, въпреки че високите правоъгълни прозорци бяха широко отворени за разхлаждащия летен полъх от градината. Гостите попиваха скришом потните си лица и пиеха между танците чаши от пунша с плодов аромат.

Въпреки възраженията на Джулия, Лоугън Скот настоя тя да дойде с него на уикендското парти на лорд и лейди Брандън във вилата им в Уорикшир. Джулия добре съзнаваше, че Лоугън не желае толкова компанията ѝ, макар че бяха създали своеобразно приятелство през последните две години. Истинската причина, поради която той желаше тя да бъде с него, беше способността ѝ да издейства дарения за театър „Капитал“.

Джулия стоеше с Лоугън в един ъгъл на балната зала и си говореше тихо с него, преди да се отправят поотделно към различни гости. Тя разсеяно приглади полите на бледосинята си копринена рокля със семпла кройка и широко право деколте, което разкриваше раменете ѝ. Освен четирите сини атлазени ленти, които подчертаваха тънката ѝ талия, единствената украса на роклята беше дискретната гарнитура от атлазено шнурче и ивиците по подгъва.

Лоугън говореше на ухото на Джулия, а острият му поглед опипваше залата.

— Лорд Хардингтън е узрял за дарението. Той има слабост към театъра, а също и към красивите жени. Най-важното е обаче, че има доход от десет хиляди годишно. Защо не отидеш да поговориш за предстоящия сезон с него и за нашата нужда от повече спонсори?

Джулия се усмихна обезсърчено, докато гледаше към внушителния, червенобузест възрастен господин. Погледна отново Лоугън, облечен в главозамайващ черен фрак, копринена жилетка в смарагден цвят и тесен кремав панталон. Косата му блестеше като лакиран махагон на светлината на полилеите. Макар че всички присъстващи тук бяха дошли по социални причини, Лоугън гледаше на събитието като на възможност за бизнес. Той щеше да използва добрия си вид и своя чар, за да измоли средства за „Капитал“ — и както винаги, щеше да има успех. Почти всички желяеха да контактуват с човек, който бе смятан за един от най-големите артисти, които познаваше лондонската сцена.

За изненада на Джулия тя бързо придоби известност в театъра, а това ѝ даде социална позиция, смятана за значителна за една артистка. Разполагаше с висока заплата, което ѝ даде възможност да си купи къща на Съмърсет Стрийт, само на няколко крачки от дома на бившата ѝ учителка мисис Флорънс. Възрастната жена се гордееше с успеха на Джулия като със свой успех и я канеше с готовност у дома си, когато Джулия можеше да си го позволи: да я посети за чай и дълъг разговор.

Като съжаляваше, че не е сега с мисис Флорънс, вместо да си губи времето с хора, които се смятаха за по-високостоящи от нея, Джулия тихо въздъхна.

— Не обичам тези големи събирания — каза тя повече на себе си, отколкото на Лоугън.

— Не ти личи. Ти се движиш сред тези хора, сякаш си родена за това. — Лоугън отстрани с лениво движение топченце мъх от ръкава си. — Ще бъде добре да привлечеш лорд Лансдейл — онзи ниския, който стои до масата за закуски... и лорд Ръсел, той пък наскоро получи хубаво наследство. Една топла усмивка и малко поощрение ще го убедят да стане патрон на изкуствата.

— Надявам се това да е последното ми уикендско парти за известно време. Чувствам се неловко да лаская богати възрастни мъже с надеждата да получи техните пари за театъра. Може би следващия път ще поканиш Арлис или някоя друга актриса...

— Не желая никоя друга. Ти си ефективна на тези събирания, както си на сцената. За две години ти стана най-големият актив на театър „Капитал“ — освен мен, разбира се.

Джулия се усмихна дяволито.

— Ако ти, мистър Скот, продължиш да ме хвалиш, може да поискам по-висока заплата.

Той изпухтя.

— Няма да получиш нито шилинг повече от мен. Вече си най-високоплатената артистка, която познавам.

Смръщената му реплика я накара да се разсмее.

— Ако хората знаеха, че мъжът, който ме ухажва така страстно на сцената — и ме спечелва хиляди пъти като Ромео, Бенедикт и Марк Антоний, — когато не е на сцената се интересува само от шилинги и бизнес! Може да си романтична фигура за лондонските дами, но имаш душа на banker, не на любовник.

— Благодаря на Бога за това. А сега върви и очаровай господата, които ти посочих — о, не забравяй и ей този. — Лоугън кимна към един тъмнокос мъж, който стоеше сред малка група само на няколко ярда от тях. — Той управлява семейните имоти и инвестиции през последните няколко години. При темпото, което отбелязва, след време ще стане един от най-богатите хора в Англия. Ще бъде добре, ако успееш да го убедиш да прояви интерес към „Капитал“.

— Кой е той?

— Лорд Савидж, херцог Савидж. — Лоугън й отправи кратка усмивка и тръгна към някои свои познати.

Лорд Савидж, херцог Савидж.

Джулия продължаваше да стои неподвижна, занемяла от смущение. Мозъкът ѝ изведнъж започна да работи мудро. Питаше се дали е чула правилно името. Странно беше, че чу името и титлата от устата на Лоугън Скот, странно ѝ беше да научи, че след толкова нейни страшни и обидни представи обектът на нейното възмущение се оказва жив, дишащ човек. Накрая миналото ѝ се бе разрушило стремително в нейното настояще. Ако можеше да измисли начин да избяга оттук... но вместо това тя трябваше да остане в тази зала, уловена в капан пред очите на всички. Боеше се, че ако помръдне, няма да устои на изкушението да побегне като преследвана лисица.

Кой знае защо тя не беше очаквала съпругът ѝ да е красив, толкова привлекателно мургав и елегантен като чуждестранен принц. Беше висок, с ненатрапваща се властност на присъствието. Под черното сако, жилетка на кехлибарено сиво райе и въглено чер панталон широките му, леко сведени рамене чудесно се съчетаваха с тънкия му кръст и бедра. Чертите му бяха сурови и безупречни, погледът — лишен от чувство. Той беше в рязък контраст с мъжете, с които тя обикновено контактуваше, мъжете като Лоугън и другите актьори в трупата, които си изкарваха хляба благодарение на изразителните си лица. Този мъж изглеждаше напълно недостъпен.

Сякаш доловил нейното присъствие, той погледна към нея. Недоумяващо сбърчи чело, а главата леко се наклони при съсредоточаването му. Джулия се опита да отмести очи, но той не ѝ позволи това, погледът му се закова здраво върху лицето ѝ. Изпълнена с внезапна паника тя се извърна и се отдалечи със сдържани крачки. Но беше много късно. Той пресече пътя ѝ и я достигна, с което я принуди да спре.

Сърцето на Джулия заби болезнено в гърдите. Тя вдигна поглед и се взря в най-необикновените очи, които бе виждала досега, хладно сиви и безмилостно схватливи, оградени от черни ресници, така дълги, че се заплитаха във външните си ъгли.

— Изглеждате ми позната. — Макар в гласа му да липсваше богатата, бистра като вино яснота на гласа на Лоугън Скот, този глас съдържаше приятен, дрезгав полутон.

— Така ли? — Джулия едва изрече думите с изтръпналите си устни. — Може би сте ме виждали на сцената.

Той продължи да я гледа, докато всичко, което можеше да помисли тя, беше: *Ти си моят съпруг... моят съпруг...*

Деймън бе удивен от младата жена, която стоеше пред него. Музиката и изобилието от цветове на бала, изглежда, се отдръпна на заден план, когато той заразглежда лицето ѝ. Беше сигурен, че никога не са били запознати — Бог знае, че нямаше никога да забрави жена като нея — но все пак имаше нещо смуцаващо познато в нея. Тя беше стройна и хладна в бледосинята си рокля, държеше се царствено, което не позволяваше никакъв намек за несигурност. Лицето ѝ приличаше повече на създаване на художник, отколкото на лице на реална жена, завладяващо хубава, със скули, които изпъкваха над нежните извивки на страните и челюстта. Най-впечатляващи от всичко бяха синьо-зелените ѝ очи... те можеха да принадлежат на паднал от небето ангел — девствени, меки и същевременно познали тъгата в жестокия свят.

Може би сте ме виждали на сцената, бе казала тя.

— О! — възкликна тихо той. — Вие трябва да сте мисис Уентуърт. — Тя беше много по-млада, отколкото бе очаквал за такава известна артистка, чийто образ бе разпространяван в цяла Англия с рисунки, щампи и гравюри. Публиката беше луда по нея, също и критиците, които възхваляваха нейната привлекателност и умение. Тя имаше безспорен талант, но успехът ѝ се дължеше повече на топлотата, с която грабваше сърцата на публиката и я правеше в миг позната и желана.

Шията ѝ беше твърде крехка да поддържа тежестта на тежките руси плитки, завити и прикрепени за темето. Не беше сигурен дали ѝ е подал ръка, нито дали тя я е приела, но изведнъж облечените в ръкавица пръсти се озоваха в неговите. Когато той ги повдигна до устните си, разбра, че тя трепери.

В главата му нахлуха въпроси. Боеше ли се тя от него? Защо стоеше тук сама? Несъзнателно направи гласа си по-мек, за да не плаши предпазливото същество пред себе си.

— Мога ли да ви бъда в услуга, мадам? Аз съм...

— Да, зная. Вие сте херцог Савидж. — Внезапно лицето ѝ се бе променило, на устните ѝ заигра светска усмивка. Тя отдръпна ръката си. — Моят театрален ръководител, мистър Скот, пожела да се запозная с вас. Той, изглежда, се надява, че аз ще мога да ви направя патрон на „Капитал“.

Изненадан от нейната прямота, Деймън не върна усмивката ѝ, когато отговори:

— Трябва да опитате, мисис Уентуърт. Но аз никога не харча парите си за несериозни неща.

— Несериозни? Нима не вярвате, че хората имат нужда от време на време да потърсят спасение в света на театъра? Една пиеса може да накара публиката да изпита нещо, което никога не си е представяла преди. Понякога тя установява, че впоследствие чувствата и мненията ѝ са се променили и възприема друг възглед за живота си... Това едва ли е несериозно, нали?

Той безучастно повдигна рамене.

— Аз нямам нужда от такова спасение.

— Нямате нужда? — Тя се взря още по-напрегнато в него, доколкото бе възможно. — Не вярвам това, милорд.

— Защо не? — Нито една жена не бе посмяла да говори така дръзко с него. Отпърво тя трепереше, а сега го обвиняваше. Ако искаше пари от него за „Капитал“, това беше нов подход за получаването им.

На шията ѝ заигра руменина и запълзя към бузите ѝ, сякаш тя се мъчеше да потисне някакво силно чувство.

— Никога не съм срещала човек, който е доволен от своето минало. Винаги има нещо, което бихме искали да променим, или да забравим.

Деймън стоеше неподвижно, главата му бе наведена към нея. Тя изглеждаше напрегната и неспокойна, като птица, която се готви да излети. Той трябваше да надвие порива да протегне ръце и да я задържи, да я остави при себе си. Нещо трептеше във въздуха между тях... някаква неуловима увереност, която го измъчваше.

— А вие? — прошепна той. — Какво искате да забравите вие?

Последва дълго мълчание.

— Един съпруг — изрече тя тихо, а ресниците ѝ забулиха сините ѝ очи.

Джулия не знаеше какво я накара да изрече такова нещо. Ужасена от своето безразсъдство, тя направи бърз поклон и се вмъкна в тълпата, преди той да има възможност да реагира.

— Чакайте — стори ѝ се, че го чу да казва, но не му обърна внимание и побягна от балната зала.

Деймън гледаше подир нея, когато изведнъж един спомен опари мозъка му. Той си спомни Първомайската вечер в Уорикшир, очарователното момиче, което танцуваше на светлината на факлите. Девойката беше артистка от труппа на пътуващи актьори и той открадна целувка от нея. Нямахше съмнение, че това е тя и че по някакъв начин неговото предчувствие, че ще я срещне отново, най-сетне беше се осъществило.

— Господи! — възкликна той полугласно.

Смаян от ненадейната си сполука, Деймън бе приковал очи в мястото, където пред него бе стояла тя. Преди да се опомни, долови, че лейди Аштън го приближава. Тя сложи ръка фамилиарно върху ръкава му.

— Скъпи. — Гладкото ѝ мъркане погали ухото му. — Очевидно ти завърза ново запознанство. Тя избяга, преди да можеш да я спреш. Трябва да ми кажеш какво си казахте с мисис Уентуърт! О, не се мръщи така — знаеш, че съм наясно за всичко, което вършиш. Ти нямаш тайни от мен, скъпи.

— Може би имам една-две — избъбри той.

Тъмните очи на Полин го погледнаха въпросително, червените ѝ устни се нацупиха.

— Да не ти играе някаква игра?

— Попита ме дали желая да стана спонсор за „Капитал“ през идния сезон.

— И ти естествено отказа.

— Защо предполагаш, че е така?

— Понеже никога не се разделяш дори с шилинг, ако не е абсолютно необходимо да го похарчиш.

— С теб съм щедър — подчерта той.

— Да, което е абсолютно необходимо, за да запазиш моята привързаност.

Деймън се разсмя.

— И то си заслужава — отвърна той, а погледът му се плъзна по сладострастната ѝ фигура. Тя беше облечена в рокля в морско зелено, скроена тясно около облите ѝ гърди, избутвайки ги високо в разкошна гледка. Съвършените ѝ бедра бяха подчертани от поли, украсени с пищни копринени цветя и с нефритови мъниста.

— Разкажи ми за мисис Уентуърт — започна да го придумва Полин и посегна нагоре да приглади тъмните му коси, сигурна, че фамилиарният ѝ жест ще бъде забелязан от всеки около тях. — Как изглеждаше тя?

Деймън търсеше напразно подходяща дума за описание на жената, която беше срещнал. Като не намери такава дума, повдигна безпомощно рамене.

Устните на Полин се събраха в капризна гримаса, тя затръска глава и перото в смарагдов цвят, прикрепено за тъмните ѝ коси, подскочи весело.

— Е, не се съмнявам, че тя като всяка артистка желае да вдигне полите си за всеки мъж, когото срещне.

Деймън си помисли с кисела гримаса, че поведението на Джесика Уентуърт не беше различно от това на Полин, само че Полин вярваше, че по произход стои по-високо от нея.

— Тя не изглежда да ходи безразборно с мъже.

— Говори се из цял Лондон, че има любов с Лоугън Скот. Достатъчно е човек да ги види как играят на сцената, за да се увери в това. — Тя подчерта думите си с леко драматично потрепване. — Нажежават въздуха с чувствата си! Но мистър Скот би имал същото въздействие върху всяка жена, сигурна съм.

Деймън знаеше малко за театралния свят, но като всеки друг беше сигурен в уменията на Лоугън Скот. Актьорът притежаваше поестествен стил на игра от всички досега. Мощният му, но и раним Хамлет беше легендарен, той беше също толкова талантлив в леките комични роли като „Проваленият съпруг“. Макар че Деймън съвсем не притежаваше опитността на критик, той признаваше изключителната дарба на Скот да довежда публиката до мислите и емоциите на героя си.

Още по-впечатляващ беше притокът на пари, който Скот осигуряваше за театър „Капитал“, правейки го равностоен съперник на „Друри Лейн“. Беше опитен ръководител и на хора, и на печалби. Човек с такива способности ще бъде ухажван от каймака на обществото — и наистина се оказваше, че Скот има много приятели от добри семейства и с авторитет в страната. Те обаче никога не биха го приели напълно. Той беше самоиздигнал се човек и перовете вярваха, че е достигнал положение, за което не е дори мечтал. Мъжете и жените

в актьорската професия съществуваша за забавление на масите и на аристокрацията, но не принадлежаша на никого, освен на собствения си половинчат свят на изкуство и илюзии.

Споменът за красивото лице на Джесика Уентуърт изникна неочаквано в съзнанието на Деймън. Какво щеше да стане с нея, когато не може повече да си изкарва прехраната от сцената? Една артистка има няколко възможности: освен като опита шанса си да бъде любовница на някой богаташ, да се омъжи за възрастен вдовец или за скромен притежател на благородническа титла..., но разбира се, мисис Уентуърт беше вече женена.

Какво бихте искали да забравите вие?

Един съпруг.

За какъв човек се бе омъжила? Кой беше той и защо...

— Скъпи, какво си се замислил толкова? — Полин го дърпаше властно за ръката. — Не съм свикнала да гледам как вниманието на някой мъж блуждае далеч-далеч, когато съм до него.

Деймън отърси мислите за Джесика Уентуърт от ума си и погледна Полин.

— Тогава ми дай нещо друго, за което да мисля — промърмори той и се усмихна, когато тя се наведе да му прошепне нещо предизвикателно на ухото.

Когато Джулия достигна мраморните стълби, които водеха за стаите на горния етаж, гърлото ѝ беше стегнато и очите ѝ пареха от сълзи. Тя спря на първата площадка и пръстите ѝ стиснаха парапета.

— Джесика. — Тя чу гласа на Лоугън Скот и стъпките му по стълбите, които я приближаваха. Почака той да дойде, без да се обърне, защото не искаше да види лицето ѝ.

— Какво се случи? — попита Скот с нотка на досада. — Погледнах към тебе и видях, че бягаш от балната зала като попарена котка.

— Уморена съм — успя да каже тя с пресипнал глас. — Тази вечер не мога да се върна там.

— Да не ти е казал някой нещо разстройващо? — Лоугън я хвана за рамото и я принуди да се обърне към него. Дъхът му замря, като видя сълзите ѝ. — Каж ми какво се случи. — В погледа му имаше гневно пламъче. — Ако някой негодник се е осмелил да те обиди, ще го изритам веднага оттук...

— Не — прошепна тя и се изтръгна от силната му ръка. — Никой не ми е казал нищо. Аз съм съвсем добре.

Лоугън се намръщи, като видя как тя крадешком изтрива с пръсти мокрите си бузи.

— Вземи. — Бързо бръкна в зеленото си сако и извади ленена носна кърпа.

Джулия прие кърпата и си избърса очите, опита се да успокои дишането си. Не беше сигурна как се чувства — уплашена, сърдита, печална... може би дори облекчена. Най-после беше срещнала съпруга си, беше говорила с него, гледала в очите му. Савидж приличаше на студен, сдържан мъж, мъж, с когото тя не желаше да има нещо общо. Той чувстваше същото — не я искаше, никога не ѝ беше писал, нито се бе опитал да я намери и бе готов да забрави за съществуването ѝ. Макар че изглеждаше абсурдно, тя се чувстваше предадена от него.

— Може би ще мога да ти помогна по някакъв начин — обади се Лоугън.

Джулия се усмихна кисело.

— Преди никога не си ми предлагал помощ. Защо сега изведнъж?

— Защото никога не съм те виждал да плачеш.

— Виждал си ме стотици пъти.

— Но никога наистина. Искам да зная какво се случи тази вечер.

— То е свързано с моето минало — отвърна тя. — Мога да ти кажа само това.

— Така ли? — Сините му очи проблеснаха. — Никога не съм имал нито време, нито търпение да разрешавам загадки — но съм любопитен за теб, мисис Уентуърт.

През двете години, откак се познаваха, Лоугън никога не беше правил личен коментар за нея. Интересът му към нея беше същият като към всички останали участници в трупата, освен грижата да изпълняват най-добре спектаклите на сцената. Джулия познаваше неговите приятелски грубости, изблиците му на нетърпение, начина, по който той понякога променяше личността си, за да получи онова, което иска.

Но да признае, че е любопитен за нейното минало... това сякаш беше друг човек.

— Моите тайни не са чак толкова интересни — каза тя, прибра полите си и слезе бавно по стълбите.

— Съмнявам се — измърмори Лоугън и я проследи с поглед, докато тя изчезна от очите му.

За облекчение на Джулия тя не срещна лорд Савидж на следния ден. Гостите за уикендското парти се отдадоха на различни външни забавления. Денят бе хубав, лазурносиньото небе бе изпъстрено от дантелено — бели облаци. Дамите се разхождаха из подредените градини, пробваха уменията си в стрелба с лък, други пък заминаха с екипажи да разглеждат местни забележителности. Мъжете отидоха на лов в горите, да ловят риба в близката река, или се събираха на групи да пият и побъбрят.

Макар Джулия да изпадна в меланхолия, тя се постара да поддържа оживени разговори с другите гостенки. Беше лесно да забавляваш лейди Брандън и нейните приятелки със случки из живота на театъра. Жените бяха възхитени от подробностите на един свят толкова непознат за тях. Всяко споменаване особено на Лоугън Скот гарантираше голяма доза интерес от страна на жените.

— Мистър Скот играе любовникът прекрасно на сцената — забеляза една жена със страстно мъркане. — Човек не може да не си помисли дали той не е еднакво любвеобилен и вън от сцената. Можете ли да ни осветлите по въпроса, мисис Уентуърт?

При този скандален въпрос избухнаха шокирани въздишки, а сетне групата жени се наведе неусетно напред да чуе отговора. Джулия се усмихна на красивата тъмнокоса жена, която домакинята беше преди това представила като лейди Аштън.

— Вярвам, че мистър Скот е любвеобилен към извънредно много дами... но той спазва политиката никога да не се замесва с актриси, по причини, които не желае да ни обясни.

— Гледах двама ви в „Ромео и Жулиета“ — обяди се темпераментно друга жена. — Между вас имаше толкова истинско чувство! Не беше ли поне малка част от това чувство истинско?

— Всъщност не — призна откровено Джулия. — Като изключим по някой момент от време на време, който ми се струва толкова истински, че не мога да повярвам, че играя в пиеса.

— И в такъв момент влюбвате ли се във вашия партньор, изпълняващ главната роля?

Джулия се разсмя.

— Само докато падне завесата.

След чая всички отидоха да се преоблекат в изискани вечерни тоалети. Жените обикновено обличаха рокли от тънка, набръчкана коприна или украсен с ленти газ, а мъжете с лъскави ленени ризи, шарени жилетки и тесни панталони, прихванати под стъпалото, за да стоят опънати. Джулия облече рокля с ниско изрязано елече, ушито с малки, плоски плисета. Тясна ивица нежна жълта дантела покриваше, но не скриваше напълно сенчестата долинка между гърдите ѝ. Късите буфан ръкави бяха направени от газ и гарнирани също с жълта дантела.

Вечерята представляваше грандиозна поредица от печени меса и дивеч, пудинги във фантастични формички, желета с особен вкус и безброй ястия от зеленчуци със сос. Цяла армия прислужници се движеха с изискана припряност, за да сервират на двестате гости, настанени на две дълги маси в средата на трапезарията. Към края на пиршеството бяха поднесени кошнички, пълни с кремове и пасти, както и подноси с горски и обикновени плодове.

Въпреки съблазните, поставени пред нея, Джулия яде умерено. Тя знаеше, че както обикновено Лоугън ще бъде помолен да забавлява след вечеря гостите, а тя ще трябва да го придружава. Никога не можеше да изпълнява нещо добре, ако стомахът ѝ е пълен, защото това я правеше мудна и сънena. Тази вечер тя особено държеше разумът ѝ да е на място.

Джулия зърна лорд Савидж на съседната маса, разговаряше с жените отдясно и отляво. И двете дами, изглежда, намираха компанията му за завладяваща. Те често повдигаха ръце да оправят някой паднал кичур или да попипат бижутата си като пърхащи птички, чистейки перата си с надеждата да изтръгнат неговото възхищение. Джулия се питаше дали всички жени се държаха със Савидж по такъв начин. Може би това беше неизбежно. Каквото и да бе характерът му, неговото богатство и добра външност бяха безспорни. При това съдържаността му предизвикваше всяка жена да опита да привлече вниманието му. Джулия беше спокойна, че той хвърли поглед само веднъж към посоката, където седеше тя. Очевидно беше забравил всичко, свързано с нея, интересът му бе отклонен от други, недостъпни жени.

Когато вечерята завърши, дамите се отделиха за чай и клюки, оставяйки мъжете да се насладят на различните марки пури и чаши силно, ароматично порто. По-късно те всички се събраха в големия салон, където бяха наредени много столове и малки канапета.

Като влезе в салона под ръка с Лоугън, Джулия не се изненада, когато лейди Брандън ги приближи с очаквателен поглед на кръглото си лице. Не всяка домакиня имаше щастието да осигури на гостите си възможността да се насладят на изпълнението на Лоугън Скот като забавление след вечерята.

— Мистър Скот — прошепна лейди Брандън и пълните ѝ бузи поруменяха, — вие може би ще ни почетете с рецитал или характерен откъс от пиеса?

С елегантен жест Лоугън пое закръглената ръка и се поклони над нея. Той имаше подход с жените, независимо от възрастта им, вида, или обстоятелствата, което ги караше да примират от възторг. Скот се вгледа в очите на лейди Брандън и тя сякаш потъна в богатите сини дълбини на неговия поглед.

— Ще бъде голямо удоволствие за мен, мадам... но с това едва ли ще се отплатя за вашето великолепно гостоприемство. Има ли нещо конкретно, което ще предпочетете?

— О! — Лейди Брандън си пое дъх, а ръката ѝ явно трепереше. Устните ѝ като на младо момиче се разтвориха в безпомощна усмивка. — О, всичко, което изберете, ще бъде подходящо, мистър Скот. Но... нещо романтично ще бъде много уместно!

— Нещо романтично — повтори Лоугън усмихнат на домакинята, сякаш тя беше най-умната жена на света. — Ще се постарая, мадам. — Той погледна Джулия и повдигна въпросително рижите си вежди. — Да изпълним ли сцена от новата ми пиеса, мисис Уентуърт?

Джулия прошепна съгласието си с хрисима усмивка, знаейки, че той ще предпочете тъкмо това. Веднъж-дваж през всеки сезон Лоугън поставяше пиеса, която сам бе написал, винаги социална сатира, заредена с остроумие и чар. Макар да не бе гений, Лоугън беше добър писател с верен усет за това, което ще хареса на публиката. Най-новата му творба, „Моята лейди измамница“, беше история за един благородник и една благовъзпитана жена, която минава пред редица неправдоподобни, но забавни перипетии, те се представят за

собствените си слуги: той за лакей, а тя за прислужница. Естествено героите се срещат и влюбват, но усилията им да поддържат измамите и да останат верни един на друг, пораждат много комични резултати. Пиесата леко дразнеше аристокрацията за тесногръдите ѝ възгледи и задушавачи социални правила.

Това едва ли беше оригинално, но Лоугън знаеше как да го оформи в нещо свежо и забавно. Джулия харесваше историята за двама, които се откриват взаимно без принудите на своя обикновен живот. Лоугън още не бе решил дали да ѝ даде главната роля в постановката. Беше ясно, че ще избира между Джулия и Арлис Бари, друга млада актриса в трупата. Джулия искаше ролята за себе си, но знаеше, че решението ще зависи от това дали Лоугън ще предпочете романтичния подход на Джулия, или по-широкия комичен аспект на Арлис. Може би всичко вървеше добре тази вечер, а това щеше да наклони решението му в нейна полза.

Когато групата гости зае места в салона, оставяйки празно място отпред, Лоугън пристъпи една-две крачки и представи себе си и Джулия. Накратко описа сцената, която щяха да изпълнят пред гостите, и спомена, че ако пожелаят да видят цялата пиеса, тя ще се играе в театър „Капитал“ по-късно.

Докато Лоугън говореше, Джулия подреди мислено редовете на диалога. Но усещаше странен нервен трепет по целия си гръб и напълно загуби самообладание, когато почувства мрачното присъствие на лорд Савидж, седнал наблизо. Той като с магнит я привличаше.

Савидж изглеждаше спокоен и доволен, протегнал дългите си крака, докато слушаше лекото бърбене на лейди Аштън. Но погледът му бе прикован върху Джулия. Сърцето ѝ се разтуптя, когато разбра, че той е очарован от нея. Може би беше все пак способен да усети връзката, изкована между тях от детинство, която бе променила курса на техния живот.

Джулия не беше си представяла никога, че един ден ще играе пред него. Тя бе изпълнявала такива салонни сцени и преди, било с Лоугън, било с други актьори. В играта пред такава малка публика имаше по-голяма интимност, отколкото в театъра.

Лоугън даде знак на Джулия да излезе с него в предната част на салона. Тя се опита да се подчини, но за пръв път в живота си се скова. Краката ѝ бяха изтръпнали, чувстваше само ледени иглички в

глезените, а гърдите ѝ бяха изпълнени с паническият пулс на уплашеното ѝ сърце. Тя не можеше да играе, не можеше да изпълни тази сцена. Знаеше, че Лоугън ще забележи преbledнялото ѝ лице. Той не показва никаква реакция, освен една приятна, окуражителна усмивка. Хвана я за ръката толкова здраво, че я заболя, и това донякъде възстанови усещанията ѝ.

— Искаш ли малко вино? — прошепна той, повел я към предния край на салона.

Тя намери сили само да прошепне:

— Аз... аз не зная.

Лоугън ѝ подаде *sotto voce*^[1] репликата, постарал се това да изглежда на другите в салона като че ли предлага на партньорката си съвет. Думите му обаче никак не бяха успокояващи:

— Чуй. Пет пари не давам за това как се чувстваш или какво става в калпавия ти мозък сега. За мен са важни само пиесата и театърът ми. Ако държиш на кариерата си, ще направиш проклетата сцена, както сме я репетирали. Ти си артистка. Направи това, за което съм те наел.

Джулия кимна сковано, почувствала топлината да се възвръща в страните ѝ. Тя трябва да изиграе сцената, независимо че я наблюдава отдавна изгубеният ѝ съпруг. Тихото грубиянство на Лоугън ѝ напомни за усилията, които бе положила, за да стане Джесика Уентуърт. Тя не можеше да ги унищожи сега в един-единствен миг.

— Каж ми първия ред — прошепна тя неуверено.

— За Бога... — промърмори Лоугън и я погледна строго. — Аз ще започна, а ти се опитай да ме последваш.

Джулия отиде до място на няколко ярда от Лоугън и се съсредоточи в него отчаяно, очаквайки първите му думи. Сцената представляваше моментът, в който двамата влюбени откриват взаимно истинската си същност. Като се вгледа в Лоугън, тя видя как лицето му се промени и той започна да ѝ говори като влюбен. Джулия почувства как навлиза в ролята без усилие, почти без да мисли. Беше по-съсредоточена от всеки друг път в живота си. Смътно усещаше вълнението в салона, но беше твърде погълната от играта, за да обърне сериозно внимание на това.

Когато героите откриха взаимната си заблуда, те преминаха през светкавично бърза верига реакции, неверие, оскърбления, самозащита,

облекчение и безпомощна страст.

Деймън следеше изпълнението с напрегнато внимание, със затаен дъх. Всяка дума на актьорите изглеждаше спонтанна, сякаш те изживяваха сцената, а не изпълняваха откъс, който, изглежда, е бил репетиран много пъти преди. Ясно беше, че Джесика Уентуърт е актриса с изключителен талант.

— Божичко, те и двамата са чудесни — прошепна Полин, която никога досега не бе похвалила никого, ако не може някак да включи и себе си в похвалата.

Деймън не отговори. Въпреки възхищението си неприятно чувство го завладя, като гледаше двамата актьори. Беше ли истинско чувството, което като че ли бликаше между тях? Нима бе възможно да е просто илюзия? Той се питаше дали Лоугън Скот е държал истински Джесика в прегръдките си, дали я е целувал наистина, дали е имал изключителното ѝ тяло под себе си. Нито един нормален мъж не би устоял на такава сатанинска съблазън. Деймън си представи как ще изглежда Джесика Уентуърт в момент на страст, треперееща и порочна в момента, в който се отдава на любовника си.

Струйка пот потече под колосаната вратовръзка на Деймън. Той пое дълбоко дъх. Това беше безумие, но той изпита порив да изтича до импровизираната сцена и да откъсне Джесика от Лоугън Скот. Неговото пронизващо чувство за нейното присъствие, влудяващото желание да я докосне, да усети аромата ѝ, да я вкуси, беше разтърсващо. Винаги бе успявал да контролира както себе си, така и обстоятелствата, бе държал на това откак се помнеше. Не бе позволил на никого да господства над него... особено когато разбра преди доста време, че бъдещето му е пожертвано за благополучието на неговото семейство. Не беше никога желал така безумно, с чувство, което обхващаше и тялото, и душата и оставяше само един избор — да преследва целта си.

Сцената завърши, когато Лоугън Скот се наведе над Джесика и страстно я целуна. Ръцете на Деймън се свиха в юмруци, ревността го обзе стремително. В салона отекнаха аплодисменти, гостите възкликнаха възхитено. Широко усмихнат, Лоугън Скот отклони молбите за още една сцена или монолог, нещо друго, което да изпълни пред тях. Скоро той и Джесика Уентуърт бяха наобиколени от почитатели.

— Красива двойка — забеляза Полин, въртейки усърдно ветрило от коприна и дантела, за да разхлади лицето и гърлото си. — Днес следобед мисис Уентуърт каза, че техните отношения са строго професионални... но само един глупак може да вярва на това.

Преди Деймън да успее да отговори, по-младият му брат Уилям го приближи и покорно се поклони над грациозно протегнатата към него ръка на Полин.

— Изглеждате прекрасно тази вечер, лейди Аштън... както винаги.

Полин се усмихна кокетно.

— Колко очарователен сте, лорд Уилям.

Уилям се обърна към Деймън, а сините му очи блестяха от ентузиазъм.

— Доста добро изпълнение, нали? Никога не съм предполагал, че може да съществува жена с таланта на Лоугън Скот... но мисис Уентуърт е превъзходна, както и той. Искам да се запозная с нея, Деймън.

— Тя е омъжена — отговори Деймън категорично.

— Това не ме интересува.

Полин се разсмя на младежката страст на Уилям.

— За момък с твоята външност и кръв това няма да бъде трудно, мило момче. В края на краищата тя е актриса. Но трябва да те предупредя — тя вероятно ще иска цяло богатство бижута в замяна на своята благосклонност.

— Няма да бъде цяло богатство, което да превиши твоята цена, скъпа — забеляза кротко Деймън. В отговор Полин се смръщи високомерно, а Уилям потисна непредпазливия си смях. — Извини ме — продължи Деймън и стана от стола си, — искам да разменя няколко думи с мистър Скот.

— За какво? — попита рязко Полин, но той пренебрегна въпроса ѝ и се отправи към Лоугън Скот, чиято рижа глава се виждаше едва-едва над множеството около него. Деймън бе изпълнен с най-парещото нетърпение, което бе изпитвал. Искаше му се да изчезнат всички в салона, с изключение на Джесика Уентуърт.

Скот бе твърде зает и не забеляза, когато Деймън застана наблизо. Сините му очи все пак срещнаха очите на Деймън и макар че не бяха официално запознати, в погледите им се четеше, че се

познават. Скот ловко се освободи от два-три едновременни разговора и се приближи до Деймън. Въпреки че не беше толкова висок, колкото Деймън, той имаше широки рамене и беше едър. Изглеждаше преуспял, много културен мъж, богат човек и с вида си опровергаваше слуховете, че е син на най-обикновен рибар от източния край на Лондон.

— Лорд Савидж — каза Скот и премести чашата вино от дясната си ръка в лявата, за да се ръкува крепко с новодошлия, — съжалявам, че никога не сме имали възможността да се срещнем досега.

— Мистър Скот — отвърна Деймън, като отвърна на ръкостискането. — Отдавна се възхищавам на таланта ви.

— Благодаря ви, милорд. — Подвижните черти на Скот се отпуснаха в израз на кротко недоумение. — Надявам се, че сте харесали тазвечерната сцена. Тя скромно илюстрира много достойни продукции, които ще бъдат показани в „Капитал“ този сезон.

— Да, харесах я. Всъщност тя толкова ми хареса, че изпитах желание да направя дарение на театъра.

— О! — Проблясък на задоволство се появи в сините очи на Скот и той отпи голяма глътка вино. — Това ще бъде много високо оценено, милорд.

— Надявам се, че пет хиляди лири ще ви помогнат значително.

При споменаването на сумата Скот едва не се задави с виното. Като възстанови бързо спокойствието си, той загледа Деймън с искрено учудване.

— Сигурен съм, че съзнавате, лорд Савидж, че това е необикновено щедро дарение. Имате най-дълбоката ми благодарност, както и тази на всички артисти от „Капитал“. — Той замълча и погледът му стана замислен. — Но все пак... не мога да не подозирам, че ще искате нещо в замяна за такава голяма сума.

— Имам една малка молба.

— Предполагам. — Скот повдигна въпросително вежди.

— Бих искал мисис Уентуърт да вечеря с мен някоя вечер в моето имение.

Скот изглеждаше невъзмутим при думите на Деймън. Несъмнено много мъже бяха показали такъв интерес и преди към Джесика Уентуърт.

— А ако тя откаже?

— Парите остават за вас.

— Драго ми е да чуя това, лорд Савидж. Понеже мисис Уентуърт не е жена, която може да бъде купена, нито лесно уговорена да постъпи така. Ще ви кажа, че десетки господа са се провалили при нея. Тя, изглежда, не се интересува от богатството или от общественото положение и доколкото зная, не изпитва желание за протекция от страна на някой мъж. Ще ви кажа направо, че съм готов да се обзаложа, че тя ще откаже всякаква покана от ваша страна.

— Може би вие имате известно влияние над нея — предположи тихо Деймън. — Надявам се да го употребите в моя полза.

Погледите им се срещнаха, сините очи се взряха в стоманеносивите. Беше невъзможно Деймън да отгатне дали Скот изхожда от някакво бащинско чувство към Джесика Уентуърт, или чувствата му преминаваха прага на обикновената ревност. Скот отговори с глух глас:

— Не мога да бъда винен, че не желая да настоявам мисис Уентуърт да бъде замесена в ситуация, която може да я компрометира, или да се окаже затруднителна за нея...

— Аз само искам да прекарам няколко часа с нея — изрече Деймън спокойно. — Давам ви честната си дума, че тя няма да бъде оскърбена по никакъв начин. Искам да я уговорите да приеме поканата ми. Ако тя не желае, дарението ми за „Капитал“ пак ще бъде получено от вас, както се уговорихме.

Скот се поколеба, после отпи друга глътка вино. Бидейки светски човек, той разбираше, че се очаква някаква отстъпка от него — всъщност необходима, независимо от уверенията на Деймън в обратното. Една вечеря не беше толкова много в замяна на петте хиляди лири.

— Добре. Ще обсъдя въпроса с нея.

— Благодаря. — Деймън се постара да не издаде нищо с лицето си, но сякаш за пръв път можа да поеме въздух с пълни гърди, откак Джесика Уентуърт го бе омагьосала. Това сигурно ще стане — Скот ще я убеди да се срещне с него и той ще прекара няколко часа насаме с нея.

Трябва да беше загубил разсъдъка си. Изобщо не се държеше така, както по-рано. Никога не бе се подчинявал на импулс —

пресмяташе и планираше всяко свое действие. Но той ще си позволи това временно опущение, дори и само заради това, че няма друг избор.

Когато се разделиха с Лоугън Скот, Деймън зърна Джесика, която стоеше на няколко ярда по-настрана в собствената си група почитатели. Укоризненият ѝ поглед беше отправен към него, сякаш тя вече знаеше какво е направил.

— Какво му каза? — попита Полин веднага щом той се върна при нея и Уилям. Ясно личеше, че е била отегчена, задето я е изоставил за няколко минути.

Деймън повдигна рамене и я погледна ласкаво.

— Реших да стана спонсор на „Капитал“.

— Ти? — Полин го изгледа скептично.

— Ти никога не ходиш на театър, ако не те ударят по главата и не те замъкнат насила там — коментира Уилям. — Защо изведнъж проявяваш интерес към „Капитал“?

— Да, защо? — попита Полин, с устни, свити от подозрение.

— Искам да разширя интересите си — отговори Деймън, а в очите му се четеше предупреждение двамата да не му задават повече въпроси.

— Какво ти каза той? — поиска да знае Джулия веднага щом можа да се отдели от гостите и да отведе Лоугън Скот настрана, за да не чуят разговора ѝ с него.

Очите на Лоугън бяха невинни, сини езера.

— Кой?

— Лорд Савидж — изрече тя през зъби. — За какво говорихте двамата? Видях израза на лицето ти — онзи израз, който винаги се появява, когато някой ти предлага пари.

— Добре, ще ти кажа. — Той се усмихна и разтвори ръце в умолителен жест. — Лорд Савидж смята да направи хубаво дарение на „Капитал“. Много щедър човек. Приятен, изискан...

— Престани да го хвалиш и ми кажи какво искаше той!

— Ще го обсъдим по-късно.

Под въздействието на внезапно избухнало в нея раздражение, Джулия го хвана за ръката и пръстите ѝ се впиха във финия, тъмнокехлибарен плат на сакото му.

— Спомена ли за мен?

— Защо питаш за това? — Погледът на Лоугън се втренчи в очите ѝ. — Да, всъщност спомена. Какво има между вас?

— Нищо — отвърна веднага тя. — И нищо няма да има. Аз не се интересувам изобщо от него.

— Жалко. Защото му обещах нещо.

— Нямах право да давам каквито и да било обещания, които засягат мен! — изрече разгорещено тя.

— По-тихо — прошепна Лоугън, обезпокоен, че другите гости наоколо могат да ги чуят. — Никой няма да те принуждава да вършиш каквото и да било. Ще говорим по-късно, когато бъдеш в състояние да контролираш емоциите си.

Джулия си наложи да си вдъхне спокойствие и пусна ръкава на Лоугън.

— Каж ми сега, или ще полудея.

— Савидж иска да вечеря с теб някоя вечер.

— Не!

— Преди да откажеш, нека ти напомня няколко факти. Аз ти плащам най-високата заплата в трупата, като изключим мен. Не пестя разходите за твоите костюми от най-добрата коприна и кадифе, и истински бижута, които да носиш. Избирам ти най-добрите партньори на сцената и пиеси, които да подчертаят таланта ти по най-добър начин. Не мисля, че една безобидна вечеря с лорд Савидж ще бъде твърде голямо изпитание за теб в замяна на петте хиляди лири, които той дарява на театъра.

— Безобидна вечеря? — присмя се тя. — Ако ти, мистър Скот, си решил да станеш сводник, бъди поне честен в случая. Аз не съм наивница.

— Не, само си неблагоприятна — каза той спокойно.

— Аз работих усилено за теб през последните две години — според изискванията на моя договор.

— Всяка друга актриса от трупата би приела поканата на Савидж с удоволствие.

— Тогава прати някоя от тях на мое място. Прати ги всичките, ако искаш!

— По дяволите! — изруга тихо Лоугън. — Откажи на Савидж, щом искаш така. Но в случая има цена, която трябва да се плати. Ти доказа тази вечер, че заслужаваш да ти се даде главната роля в „Моята

лейди измамница“, но няма да я получиш, нито каквито и да е други роли, които искаш през този сезон, ако не приемеш поканата на Савидж. И преди да ме обвиниш, че постъпвам нечестно, спомни си, че без подготовката, която ти дадох, и близкото внимание за твоята кариера, ти вероятно щеше да обикаляш из провинцията с група странстващи артисти.

Джулия му хвърли поглед, който изразяваше безсилна ярост и се отдалечи от него, като се отскубна от господата, които се опитваха да се запознаят с нея.

Застанала пред затворената врата на една от спалните на втория етаж, Джулия повдигна ръка да почука, после се разколеба. Беше късно, всеки се беше оттеглил в стаята си за през нощта. Зад тази врата и зад много други се чуваше шум от чекмеджета и гардеробни шкафове да се отварят и затварят, както и тихият говор на прислугата, която помагаше на гостите да се облекат за спане.

След като подкупи един прислужник да ѝ каже в коя стая се намира херцог Савидж, Джулия дойде тук със смесено чувство на страх и решителност. Тя никога не бе посещавала мъжка стая преди, но този ѝ се струваше единственият начин да говори със Савидж насаме. Тя ще застане пред него и ще му обясни, че каквито и да са намеренията му, той няма да получи нищо от нея. Може би тогава Савидж ще оттегли поканата си за вечерята.

Тя беше ужасно нервна, почти в същата паника, както по-рано тази вечер. Поела дълбоко въздух, за да повзвърне спокойствието си, събра сили да почука. Треперещите ѝ кокалчета едва докоснаха вратата. Но колкото и слаб да бе звукът, той беше забелязан. Джулия пребледня, когато чу глух въпрос отвътре. След секунди дръжката се извъртя и тя се намери пред мрачните сиви очи на лорд Савидж.

Джулия се опита да заговори, но гърлото ѝ беше се схванало и всичкото, което можа да направи, беше да стои там мълчаливо. Сърцето ѝ биеше безумно, в ушите ѝ отекваше звукът на бързи барабани. Тя беше видяла актьорите от „Капитал“ в различни степени на голота, когато бързо трябваше да сменят костюмите си и бе невъзможно да се преоблекат скрито — но сега беше много по-различно да се изправиш пред лорд Савидж, когато той е само по копринен халат с цвят на бургундско вино. В ограниченото

пространство на апартамента той изглеждаше по-едър, отколкото долу в просторната бална зала, широките му рамене се извисяваха над нея.

Савидж наклони главата си, без да сваля поглед от лицето ѝ. Тя разбра, че го е изненадала с появата си тук и по това време. Но това беше добре — да се покаже смела и уверена.

— Мога ли да вляза? — попита тя и гласът ѝ прозвуча чудотворно стабилен.

Вместо отговор той разтвори вратата и ѝ направи знак да влезе. Джулия пристъпи една-две крачки, но се спря, като видя един камериер да събира бельото в ъгъла.

— Достатъчно — измърмори Савидж на прислужника, който кимна, след което тихо затвори вратата след себе си.

Те бяха сами, в стая, изпълнена с жълт брукат, махагонови мебели и картини с хармонични пасторални сцени... сами и отправили очи един в друг след толкова години. Нямахше начин Савидж да знае коя е тя, но Джулия все още се чувстваше разголена и в опасност, като единствената ѝ закрила бяха нейните тайни.

---

[1] Полугласно (ит.) — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Савидж продължаваше да я гледа и Джулия започна да недоумява дали няма нещо нередно във вида ѝ. Смутено приглади косите си, а после рязко отпусна ръка. Нямахше значение дали всеки кичур на главата ѝ стърчи неприбран — тя не държеше на това какво ще си помисли той.

Като погледна надолу към собственото си оскъдно облекло, Савидж пристегна колана на копринения си халат.

— Не предполагам, че ще имам посетители — извини се той.

Тя скръсти ръце пред гърдите си, жест едновременно войнствен и самозащитен.

— Няма да стоя дълго.

Той се вгледа в очите ѝ отново. Изглежда, и той се чувстваше неудобно като нея, с тази тишина между тях... също беше безсилен да я наруши. Джулия се опита напразно да прочете мислите му — Деймън не разкриваше нищо. Какъв тип мъж беше той? Обикновено за Джулия беше лесно да разгадава нечий характер, да долавя дали човекът пред нея е добър, егоист, стеснителен или благороден. Савидж обаче не издаваше нищо от себе си.

Лицето му беше аскетично красиво, с дългия си нос, с характерните очертания на страните, с агресивно издадената челюст. Имаше привлекателни, изненадващи признаци на мекота в широката извивка на устата, в сивите очи с дълги ресници. Сигурно беше неотразима съблазън за много жени да накарат Савидж да се усмихне, да погледнат в очите му с желание, да възбудят някакво чувство в тези енигматични черти. Те дори събудиха нейното въображение, мисълта какво ли ще бъде да спечели неговото трудно за спечелване доверие, да държи тъмнокосата му глава в скута си, да гали гъстите му тъмни кичури...

— Защо сте тук, мисис Уентуърт? — попита той. Джулия усети, че смръщва чело и отговори с решителен тон:

— Мисля, че вече знаете, милорд.

— Скот е говорил с вас.

— Да, говори. Затова идвам да поправам едно ваше впечатление. Изглежда, вие смятате, че парите ви могат да купят всичко, което пожелаете.

— В повечето случаи успяват.

— Да, но не можете да купите мен. — Тя бе продадена веднъж в живота си за цената на титла, за каквато никога нито бе молила, нито желала. Това не биваше да се случи отново.

— Струва ми се, че тук има някакво недоразумение — изрече той спокойно. — Ако вие възразявате срещу идеята да имате вечеря с мен, свободна сте да откажете.

— Вие сте направили това невъзможно. Ако не приема, ще загубя избраните от мен роли в „Капитал“ този сезон... роли, които иначе щях да получа!

Той, изглежда, се смути и сбърчи вежди.

— Желаете ли да говоря с мистър Скот?

— Не! Така ще направите положението по-лошо.

Савидж повдигна рамене и я вбеси с деловия си отговор:

— Предполагам, че в такъв случай ще се примирите с това.

— А какво ще кажете за жената, с която седяхте в ъгъла тази вечер? — попита тя. — Лейди Аштън, нали? Тя изглежда доста привързана към вас.

— Лейди Аштън няма претенции към мен. Тя и аз сме се разбрали по този въпрос.

— Колко изискано от ваша страна — каза тя язвително. — Позволете да ви задам един въпрос, лорд Савидж. Ако бяхте женен, щяхте ли да пожелаете да имате вечеря насаме с мен?

— Тъй като съм ерген — отвърна невъзмутимо той, — въпросът е неуместен.

Ерген! Съзнанието, че той е решил да пренебрегне техния отдавнашен брак, да се преструва, че тя е изчезнала от лицето на земята, изпълни Джулия с обидно възмущение. Но истината налага да изтъкнем, че тя бе извършила същото... обаче ситуациите, в които се намираха двамата едва ли можеха да се сравняват. В края на краищата тя бе прекарала последните години, стремейки се да изгради нов живот за себе си, докато той се бе забавлявал, играейки ролята на господар на имение с нейната зестра на свое разположение!

— Не ви ли смуцава поне малко това, че аз имам съпруг? — попита тя. — Че принадлежа на другиго?

Той се колеба дълго.

— Не.

Джулия поклати бавно глава, гледайки го с презрение.

— Зная какво си мислите за мен, милорд... същото нещо си мислят за артистките повечето мъже с вашето положение. Но нека ви уверя: аз не съм проститутка... и не мога да се продам за една вечеря и няколко обещания...

— Аз не мисля това. — Савидж я обезкуражи, като направи крачка към нея и тя почувства топлината на дъха му върху кожата си. Усети скритата мощ на тялото му, заплашителната му сила, но когато заговори, гласът му беше благ. — Аз не смятам да се възползвам от присъствието ви, мисис Уентуърт. Всичко, което искам, е една вечер с вас. Ако не харесате компанията ми, може да си отидете по всяко време... но няма да решите да го направите.

Тя се разсмя несигурно на неговата арогантност.

— Вие сте дяволски сигурен в себе си, така ли?

— Ще ви чакам пред „Капитал“ в петък след представлението.

Устните на Джулия се стегнаха. Савидж беше проникателен човек. Ако се беше опитал да я насили открито, тя щеше да се бори до последен дъх. Но той беше разбрал това и ѝ остави възможността да откаже, ако желае.

Савидж чакаше отговора ѝ с голямо вълнение, както котка дебне малко животинче, което ѝ харесва. По някаква причина търпението му ѝ повлия. С проблясък на интуиция Джулия реши, че той може би тайно се страхува, но желае същите неща като нея. Бил е обвързан от същите манипулации... и по свой собствен начин, изглежда, също се бе опълчил срещу тях.

Можеше ли тя да устои на любопитството си към него?! Може ли някой да се противи на възможността да научи повече за човека, за когото бе омъжена? А и той нямаше представа коя е тя всъщност. Защо да не прекара няколко часа с него? Каква вреда може да ѝ донесе това? Повечето вечери след представление тя се прибираще направо в малката си къща на Съмърсет Стрийт и или четеше книга, или се взираше замислено в огнището на камината. Гостуването ѝ у лорд

Савидж ще бъде поне интересно развлечение. А тя няма никога да му каже, че е Джулия Харгейт.

Иронията на ситуацията почти я накара да се усмихне. Каква голяма шега ще бъде това, въпреки че никой, освен нея няма да я долови. Ако баща ѝ знаеше, че след всичките години на съпротива тя щеше да бъде на вечеря със собствения си съпруг! Ще получи апоплектичен удар!

— Добре — чу се тя да казва с делови тон. — Ще се видя с вас в петък.

— Благодаря ви, мисис Уентуърт — каза Савидж с пламъче на задоволство в сивите очи. — Гарантирам ви, че няма да съжالياвате.

— Той ми изглежда доста ефектен — каза Арлис, подвивайки късите си крака под себе си, като сядаше в едно от износените кресла в „зелената стая“.

— Не — възрази замислено Джулия. — „Ефектен“ съдържа в себе си известно безгрижие, което Савидж не притежава. В държанието му има нещо много съдържано и напрегнато.

— Чудесно.

Двете жени пиеха чай и разговаряха, чакайки да ги извикат за репетиция. Лоугън Скот, Чарлс Хавърсли, красив рус артист на двайсет и няколко години и двама други членове на трупата междувременно заеха сцената и като че я запълниха. Репетираха „Укротяване на опърничавата“, продукцията, която Джулия особено харесваше, понеже беше първата ѝ възможност да изпълни ролята на Катерин. Арлис беше определена за по-младата сестра, Бианка.

Макар че Джулия и Арлис бяха често съпернички за едни и същи роли, през последните две години те станаха приятелки. Всяка от тях започна да признава, че другата има талант различен от нейния. Някои роли прилягаха по-добре на комедийните способности на Арлис, докато други изискваха по-разнообразния обхват на Джулия. Между репетициите и изпълненията те си говореха за личния живот, споделяха страховете и амбициите си, въпреки че Джулия внимаваше никога да не разкрива твърде много миналото си.

— Защо такива неща никога не ми се случват? — оплака се Арлис и си добави още захар в чая. С неизлечимата си слабост към сладкото тя водеше постоянна борба да запази ниската си, добре

оформена фигура от напълняване. — Бих обожавала да ме преследва такъв привлекателен херцог, който при това е богат като Крез. Вместо това аз хващам дебели възрастни мъже, които искат само бърже да се изтъркаляме в леглото, а после, като ме видят на сцената, ме сочат с пръст на приятелите си и им се хвалят какво са правили с мен.

Джулия ѝ отправи съчувствен поглед.

— Ти позволяваш на мъжете да получават предимство пред теб, Арлис — а това не е необходимо. Ти си красива, способна... една от най-известните актриси на лондонска сцена! Не е нужно да отдаваш благосклонностите си толкова лесно.

— Зная — каза Арлис с тъжна въздишка, като играеше с рошовите кичури на кестенявите си коси. Извади няколко фиби от неоформената си прическа и ги забодде обратно съвсем наслука. — Изглежда, не мога да се въздържа, когато става дума за мъже. Не съм като теб, Джулия. Едва ли е естествено за жената да бъде с такава желязна воля. Не си ли понякога самотна? Не жадуваш ли понякога за мъж в леглото си, дори и само да ти напомни, че си жена?

— Понякога — призна Джулия. Взря се в чашата си чай, спря поглед в кехлибарените ѝ дълбини. — Но винаги успявам да възпра тези чувства и ги използвам на сцената.

— Може би и аз ще опитам това — рече Арлис. — В края на краищата всички мъже, които забавлявам, са заместители на единствения, когото истински желая.

Джулия ѝ отправи полусъжалителен, полузабавен поглед, защото знаеше точно за кого говори Арлис.

— Известно ти е правилото на мистър Скот за артистките. Освен това не виждам причината за безумното ти влюбване в него.

— Това е повече от безумно влюбване! То е неувяхваща любов. Не мога да повярвам, че друга жена би изпитвала същото чувство към него!

— Мистър Скот е далеч от идеалния мъж — каза горчиво Джулия. — Боже милостиви, та аз току-що ти разказах за начина, по който той ме принуди да отида на вечеря с лорд Савидж! Мистър Скот може да изглежда като мъж с големи принципи, но по сърце той не е нищо друго, освен алчен за пари човек.

Арлис безгрижно отмахна с ръка коментара на приятелката си.

— Всички мъже имат недостатъци. Освен това той е прав — пет хиляди лири са нищо, за да си навириш носа толкова. — Тя задъвка замислено резенче сух кейк и го последва с малко чай. — Научих, че има жена, която живее в къщата на мистър Скот точно сега — последната му любовница. Няма да се задържи повече от шест месеца... те никога не успяват да се задържат повече. Трябва да има някаква причина, поради която мистър Скот е толкова против идеята за брак! Нещо, изглежда, му се е случило в миналото... нещо тъмно и болезнено...

Джулия изсумтя при неясния израз на приятелката си.

— Наистина, Арлис, ти имаш твърде много романтични илюзии. Бих казала, че животът в театъра би те излекувал от това.

— Не, той само прави нещата по-лоши! Когато храниш романтични илюзии непрекъснато за другите, ти не можеш да не се оплетеш и сама в тях.

— Аз не мога.

— Ти си направена от желязо — отвърна Арлис. — Не зная дали да ти завиждам, или да те съжалявам. — Наведе се напред и зелените ѝ очи заблестяха. — Каж ми... какво ще облечеш за вечерята с Негова Светлост лорда?

— Нещо семпло и неподходящо.

— Не, не, не... облечи нещо, което да го накара очите му да изхвъркнат! Нещо, от което устата му да пресъхне, главата му да се завърти и сърцето му да забие лудо...

— Сякаш е заболял от някаква ужасна болест — изрече Джулия със смях.

— Трябва да облечеш онази рокля с черно и розово — предложи Арлис. — Няма да допусна да избереш нещо друго.

— Ще си помисля. — И Джулия вдигна очи, защото се появи един от персонала на театъра на вратата на „зелената стая“ да ги уведоми, че мистър Скот ги вика на сцената.

След дни на напрегнати репетиции петъчното изпълнение на „Укротяване на опърничавата“ мина превъзходно. Както я бе насочил Лоугън, Джулия хвърли всичката си енергия в буйната продукция. В предишните адаптации историята беше разводнена до нещо подобно на камерна комедия, а доста от неприличния ѝ хумор изхвърлен от

пиесата. Лоугън Скот възстанови всичко и добави здрави физически прояви, които стрясаха, но и допадаха на публиката. Това беше жизнена, енергична пиеса, което накара някои критици да вият от неудоволствие, а други от възторг.

С Лоугън в ролята на дръзкия Петручио и Джулия като лукавата Катерин публиката гръмка се смееше на техните вулканични битки и седеше като омагьосана по време на някои от по-тихите, по-нежни моменти. За нещастие в края на продукцията Джулия бе ударена и наранена. Пиесата предразполагаше към много физически гротески, включително една, в която Катерин се опитва да нападне Петручио, а той я вдига от земята и я захвърля като парцалена кукла. Въпреки усилията на Лоугън да бъде внимателен с нея, Джулия не се изненада, като откри петната на няколко бледи контузии по ръцете и торса си.

Пренебрегнала всички молби да ѝ се помогне, Джулия се заключи в гримьорната си, изми потта и грима от лицето си и употреби две кани вода, за да изтрие с гъба цялото си тяло. Като напръска с парфюм гърдите си, тя обърна внимание на роклята, която бе донесла от къщи. Както настоя Арлис, Джулия реши да се спре на любимата си вечерна рокля. Тя беше скроена от смолисточерна италианска коприна, лъскава и рипсена. На всеки къс, набран ръкав имаше по една дълбоко пришита розова копринена роза. Единствените други украшения на роклята бяха отвесните разрези от коприна на подгъва, които се отваряха и затваряха ритмично на бухлати откоси при движението.

Като се облече внимателно, Джулия остави задните закопчалки отворени и се огледа в огледалото. Слаба усмивка озари лицето ѝ. Независимо как се чувстваше отвътре, беше окуражително да види, че изглежда доста добре. Черната коприна беше в драматичен контраст с бледата ѝ кожа и с пепеляворусите коси, а розовите гарнитури отзвучаваха цвета на страните ѝ.

— Мисис Уентуърт — долетя от вратата гласът на прислужницата ѝ, — може ли да вляза и да се погрижа за нещата ви?

Джулия отключи вратата и пусна вътре закръгленото тъмнокосо момиче. Бетси беше енергична прислужница, която се грижеше за костюмите ѝ, поддържаше в ред гримьорната и помагаше за изпълнението на множество дребни услуги.

— Ще ми закопчаеш ли роклята, моля?

— Да, мисис Уентуърт. Донесох ви още цветя.

— Задръж ги за себе си, ако искаш — каза Джулия равнодушно. Гримьорната беше вече пълна с подредени цветя, които насищаха въздуха със своя аромат.

— О, но тези са толкова красиви! Погледнете ги само — увещаваше я Бетси и ѝ поднесе големия букет.

Джулия възкликна радостно, като видя разкошните едри рози, които варираха от най-бледорозово до аленочервено, съчетани с екзотични орхидеи и високи стръкове ярки пурпурни и бели делфиниуми.

— Кой ги изпрати? — попита тя.

Бетси протече картичката.

— Тук пише „Савидж“.

Значи те бяха от лорд Савидж. Джулия протегна ръка и взе една от розовите рози от букета. Попипа венчелистчетата на цвета и го остави на тоалетната си маса. Когато Бетси закопча гърба на роклята ѝ, Джулия опитно изви и закрепил косите си в хлабава, широка спирала на темето, оставяйки няколко къдрици свободни на слепоочията и шията. След миг колебание Джулия откъсна цвета, уви края му в малко хартия и го забодде в косите си с един фуркет.

— Изглежда чудесно — каза Бетси, отчупи друг цвят и го закачи на малката черна копринена чантичка на Джулия. — Той трябва да е специален мъж за вас, мисис Уентуърт, щом употребявате такива усилия за вида си.

Джулия си сложи чифт гладки черни ръкавици, които покриваха лактите ѝ.

— Човек ще каже, че съм го чакала цял живот.

— Колко внушително... — започна Бетси. Но спря и кръглото ѝ лице се смръщи, като видя смътните следи от пръсти върху ръцете на Джулия над лактите и още една такава следа отгоре на голото ѝ рамо.

— О Боже, това никак не подхожда!

Джулия погледна синините с тъга.

— Боя се, че не могат да се изличат. След буйствата с мистър Скот на сцената, аз се учудвам, че белезите не са повече.

Като се пресегна за грим с цвят, наподобяващ цвета на кожата, Бетси намокри върховете на пръстите си с вода и разтри с тях ударените места, а после наложи обилен пласт грим върху тях. Джулия

стоеше неподвижна и наблюдаваше работата на прислужницата с доволна усмивка.

— Сега почти не личат. Благодаря ти, Бетси.

— Ще има ли още нещо, преди да прибера костюмите ви?

— Да... Би ли открила къде е спряна колата за мен отвън?

Бетси се върна скоро с новината, че зад театъра действително има карета, фина черна кола, украсена със сребро, край нея двама съпровождащи ездачи и двама лакеи, облечени в тъмночервени ливреи.

Джулия усети как сърцето ѝ заби трескаво с болезнена сила. Сложи ръка на гърдите си, сякаш с това можеше да успокои лудото пулсиране, и задиша дълбоко.

— Мисис Уентуърт? Изглежда, не се чувствате добре.

Джулия не отговори. Какво ли я очаква, като се съгласи да прекара няколко часа насаме с лорд Савидж? Какво ли ще си кажат един на друг... кой лудешки импулс я накара да приеме поканата? Събрала смелост, тя раздвижи рамене и се освободи от напрежението. Бетси ѝ помогна да натъкми коприненото манто с качулка на главата и раменете и да затвори гранатовата закопчалка на шията си. Като измърмори „лека нощ“ на момичето, Джулия напусна гримьорната и пое по лабиринта от театрални приспособления.

Когато премина през задния вход, малка група посетители на театъра се изпречи пред нея да я приветства и неколцина се осмелиха да докоснат пелерината и дори облечените в ръкавици ръце. Един висок лакей ѝ помогна да мине през тълпата до чакащата карета. Той сръчно изтегли допълнително стъпало, за да се качи по-лесно в луксозното превозно средство, и затвори вратата след нея. Всичко бе извършено така бързо, че Джулия нямаше време дори да мигне, когато бе настанена на меката седалка, покрита с кадифе и кожа.

Тя се вгледа в лорд Савидж, седнал срещу нея. Едната половина на красивото му лице бе осветена от един фенер на колата, рязко очертана като с нож, а другата половина оставаше в сянка. Той се усмихна и Джулия бързо сведе поглед към скута си.

Лорд Савидж принадлежеше на свят, от който Джулия бягаше от години. То бе нейно право — някои дори биха го нарекли неин дълг — да придобие титла и позиция, която родителите ѝ бяха осигурили за нея. Но тя се съпротивляваше с всички сили на тази родителска намеса, като проявяваше упоритост и възмущение, и най-много се

боеше да открие какъв характер има мъжът, на когото е била обречена. Не желаше да престане да се бои от Савидж, не искаше да отслаби съпротивата си в никакъв случай. Но любопитството ѝ я доведе до това... както и тревожещото влечение, което изпитваха един към друг.

— Тази вечер сте изключителна — промълви Савидж.

Джулия примига от изненада.

— Значи сте гледали пиесата? Не ви забелязах сред публиката.

— Това представление изискваше много от вас.

— Да, твърде е изтощаващо. — Набързо си помисли как е преценил той дръзкото взаимодействие между нея и Лоугън Скот — дали се е забавлявал заедно с публиката, или е проявил неодобрение. Вероятно нещо се отрази върху лицето ѝ, защото той се наведе напред и я прикова със смущаващия си сребрист поглед.

— Какво има? — попита той.

Решила, че няма какво да губи, Джулия му каза какво е мислила.

Савидж отговори бавно, подбирайки грижливо думите си.

— Не е мое право да не одобрявам играта ви на сцената. Актьорството сама сте си избрала.

— А вие нямате ли лично отношение? — попита тя непредубедено. — По време на изпълнението на ролята, когато мистър Скот ме целуна, или когато ме преследваше по сцената и...

— Това не ми хареса. — Думите, изглежда, му се изплъзнаха, преди да успее да ги възпре. Устата му се изкриви в присмех към самия себе си. — Вие и Скот сте твърде убедителни в ролите си.

Разтревожена и поласкана, тя се отдръпна назад, докато раменете ѝ опряха плътно в плюшената тапицерия.

— Такава е пиесата — отбеляза тя.

— Гледал съм пиеси и преди. Вие двамата изглеждате... различни.

Джулия се смръщи, спряла замислено поглед върху чантичката си. Знаеше за мнението на мнозина, че тя и Лоугън Скот са любовници и ѝ беше ясно защо. Тя и Лоугън бяха завладени от така наречената „сценична химия“, благодарение на която можеха да играят заедно така убедително, че илюзията и реалността временно се срастваха в безшевово съвършенство.

И все пак тази рядка хармония в тяхната игра не би могла и никога нямаше да премине границите на сцената. Тази мисъл

неведнъж сериозно бе занимавала ума на Джулия. Тя се обръщаше към Лоугън като всички други за напътствия, ръководство, възхвали и критика... но не и за нещо, което не е свързано с нейната кариера. Нямахте нищо утешително във връзка с Лоугън, нищо, което будеше доверие, дори най-слаб намек за сигурност и топлота. Беше ясно, че той никога няма да обича жена, както обича своя театър.

Вероятно това беше причината, поради която той и Джулия прилагаха „химията“ на сцената, понеже всеки от тях чувстваше неспособността на другия да се подчини на друго лице. В това имаше сигурност, особено като знаеха, че няма риск да се влюбят, да страдат или да се разочароват един от друг... че докато емоциите им на сцената текат дълбоко, нищо няма да остане от тях, когато завесата падне.

Откак навлезе в зряла възраст, Джулия се опитваше да изпита доволство от съдбата си в независимостта, която ценеше толкова високо. Ако можеше някак да се възпре от това да желае повече! Жадуваше за човек, който ще я разбира и цени, мъж, на когото да се отдаде всецяло, без страх от съмнение.

Осъзнала, че мълчи от доста дълго време, Джулия погледна внимателно лорд Савидж, опасявайки се, че може да е издала мислите си.

— Ние почти пристигнахме — беше всичко, което каза той шепнешком, и то донякъде я успокои.

Каретата пътуваше по Ъпър Брук Стрийт и зави, за да навлезе в дългата алея, водеща към масивна къща, боядисана в бяло и кремаво. Постройката беше хладна, красива и напълно симетрична, с високи гръцки колони и широк портик, който украсяваше фасадата. Двете изящни бели крила с редица блестящи паладийски прозорци се редяха от средната част на сградата. Това беше напълно различна сграда от мрачното готическо имение, в което бе израсла Джулия.

Савидж слезе преди нея от каретата и подаде ръка да ѝ помогне. Пръстите им в ръкавици се вкопчиха здраво, докато тя стъпи на земята и той ѝ предложи да я хване под ръка. Като вървеше с него по широките мраморни стъпала и оттам в къщата, Джулия усети твърдите мускули на ръката му и начина, по който бе свил дългата си крачка, за да върви наравно с по-ситната ѝ крачка.

Иконом с тясно лице ги приветства, щом влязоха вътре, и взе мантото с качулката на Джулия и шапката и ръкавиците на лорд Савидж. Джулия бе изумена от това, което видя от преддверието и стаите отвъд, от високите четирийсет фута тавани и антични колони, от изисканите подове, покрити със зелени, сини и кехлибарени плочки.

— Колко красиво! — възкликна тя.

— Да. — Но Савидж гледаше в нея, вместо в заобикалящата ги обстановка.

— Разведете ме наоколо — пожела тя, жадна да види още. Савидж любезно я придружи в няколко стаи, като се спираше, за да описва историята на някои боядисани панели или украшенията. Личеше, че фамилията Савидж цени изкуството. Имаше стени, украсени в златисто и бяло, за да покажат портрети от Ван Дайк и Рембранд, както и пейзажи на Гейнсбъро, Марлоу и Ламбърт.

— Бих ги гледала с часове — каза Джулия, възхитена от вида на една стена с картини.

— Аз нямам достатъчно време да им се наслаждавам.

— Какво ви прави толкова зает, милорд? Надзорът над всичките ви инвестиции и бизнес интереси, така ли?

— Има много неща, за които трябва да се грижа — призна той, загледан замислено в картината на Ван Дайк, която беше пред тях.

Изведнъж Джулия се смути от недискретните протести на стомаха ѝ. Постави ръка на диафрагмата си.

— Колко неизискано за една дама. Май не съм се хранила от сутринта.

Тъглчетата на устните му потрепнаха в усмивка.

— Да отидем ли да вечеряме?

— Да, умирам от глад. — Като го хвана отново под ръка, Джулия го придружи през нови блестящи стаи, отрупани с предмети на изкуството. Макар че беше най-добре да се намери неутрална тема, тя не можеше да устои на изкушението да не надникне в тези стаи.

— Сигурно трябва да наемате агенти за недвижими имоти и мениджъри да се грижат за вашия бизнес, милорд.

— Предпочитам да се занимавам с повечето неща сам.

— Не се доверявате лесно на други хора — забеляза тя.

— Да — изрече спокойно той. — Особено когато семейните финанси са поставени на карта.

Савидж продължи, без да промени интонацията си:

— Баща ми настоя да ръководи семейните работи лично и това продължи до преди няколко години. Когато аз поех контрола над всичко, открих, че семейството е много задлъжняло и всичките ни финансови сделки са в лошо състояние. Херцогът обичаше хазарта.

— Баща ви трябва да е доволен, че сте оправили положението.

Савидж повдигна рамене.

— Херцогът никога не признава, че е виновен за нещо. Не смята, че е направил грешки.

— Разбирам. — Тя почти прошепна думите. Но Савидж не би могъл да знае точно колко добре Джулия е разбрала това. Като лорд Харгейт и херцогът на Лийдс се опитваше да контролира семейството си с желязна ръка. Когато стана ясно, че лошо управлява собствеността и хората, той пожертва бъдещето на сина си срещу голямо парично обезщетение от страна на Харгейт.

Джулия подозираше, че доста отдавна лорд Савидж е решил да не допуска други да го ръководят отново. Изпита нотка на симпатия към него, но подозираше и друго: че и като съпруг той ще бъде твърд, недоверчив и далечен. Твърде нежелателен партньор в живота, поне за нея.

Великолепните ястия, поднесени на вечерята, биха заситили и дванайсет души. Джулия седеше от дясната страна на Савидж на дълга маса, украсена със сребърни вази във формата на фунии, пълни с орхидеи и пълзящи латинки. Първото блюдо се състоеше от зеленчуци консоме, последвано от пържена кълцана съомга, гарнирана със сметана и копър. След това прислужниците донесоха димящи подноси с фазани, пълнени с трюфели и лешници, и телешко, печено в раковина, залято със сос бордо.

Джулия протестира, когато пристигнаха нови ястия: пудинги, плодови пити, момици, зеленчуци.

— Това е твърде много за мен. Не мога да опитам от всичко!

Савидж се усмихна и я убеди да опита яйце от пълно с крем и омари. Като се извини, че не разполага с много време, Джулия вкуси няколко френски вина и се отдаде на пиршеството с удоволствие.

— Защо станяхте артистка? — попита той към края на бавната вечеря, облегнал се назад, когато чиниите им бяха отстранени и заменени с различни сладкиши и пресни плодове. Джулия си играеше с една аленочервена ягода в чинията си.

— Това беше моето желание още от детските години. Напуснах дома на родителите ми, когато бях на осемнайсет, работих в трупа пътуващи артисти, а по-късно играх в театър на Странд, докато ми се усмихна щастието да бъда наета от мистър Скот.

— Семейството ви одобрява ли избора на кариерата?

Джулия изсумтя при тази мисъл.

— Решително не. Те искаха да си остана вкъщи... но само при условие, че спазя известни условия, които намирах за неприемливи.

— А кога се омъжихте? — попита той. — Докато играехте на Странд?

Тя се намръщи.

— Никога не обсъждам женитбата си.

На устните му заигра полуусмивка.

— Не съм убеден, че съпругът ви изобщо съществува.

— Съществува — увери го тя и отпи глътка вино. *Той съществува, както и вашата жена, дощя ѝ се да каже, но замълча.*

— Пожелал ли е да напуснете театъра?

— Ще бъде отвратителен лицемер, ако го направи — бе дръзкия ѝ отговор. — Той самият е артист. — Потисна усмивка, като видя искрата на интерес в израза му, знаейки, че е възприел значението, вложено от нея, буквално. То обаче бе истина. Лорд Савидж беше несъмнено умел артист в криенето на истината и в създаването на фалшива фасада. Той беше съвършен актьор като всеки изпълнител от „Капитал“.

Савидж, изглежда, се готвеше да я попита нещо друго, когато изведнъж очите му се стесниха и той се взря в голата ѝ ръка над лакътя.

— Милорд? — попита Джулия, изненадана от изражението му.

Преди тя да реагира, Савидж грабна ръката ѝ в своята топла, едра ръка и я обърна към светлината. Петното грим върху синината личеше ясно. Джулия се опита да се извие настрана.

— О, нищо... Аз съм съвсем добре... Представлението, както знаете...

— Тихо. — Той се обърна към един приближаващ се прислужник и рязко му заповяда да донесе кутийка мехлем от запасите.

Джулия наблюдаваше смаяна как Савидж потопи крайчеца на една салфетка в чаша хладка вода. Тя се скова от изненада, когато влажната кърпа мина внимателно по удареното място. Савидж намери и друг тъмен белег от пръсти и едно по-бледо петно нагоре на рамото ѝ. С изключителна грижовност изтри грима, който го прикриваше.

Топъл изблик на руменина се разля по кожата на Джулия, премина от гърлото към лицето ѝ. Никой мъж не беше я докосвал досега така. Лицето му беше толкова близо...

Приятен мирис я облъхна, ароматът на одеколон и топла кожа, смесен с уханието на колосан ленен плат. Сърцето на Джулия се разтуптя, когато си помисли, че може да приглади с върховете на пръстите си черните му коси, нежната извивка на ухото му, смелите очертания на веждите. Май бе пила твърде много. Сигурно е от виното. Искаше да се откъсне от него и все пак...

Прислужникът се върна с малка кутийка мехлем и я подаде на лорд Савидж. Когато си тръгна, затвори вратата и ги остави сами.

— Нямаше нужда... — започна Джулия несигурно. Гласът ѝ стихна, когато Савидж отвори восьъчно розовия мехлем, който миришеше силно на билки.

Савидж вдигна сивите си очи към нея. Тя забеляза едва сега меките нюанси на синьо и зелено в техните дълбини. Когато той заговори, гласът му бе малко по-плътен, отколкото обикновено.

— Скот трябва да бъде по-внимателен с вас.

— Внимателен е прошепна тя. — Причината е в това, че много лесно се контузвам.

Погледът му остана прикован в нейния, когато докосна с пръсти мехлема и се наведе напред. Изглежда, беше очаквал тя да възрази. На устните ѝ потрепери несъгласие, но тя, кой знае защо, не го изрази гласно. Усети пръстите му върху ръката си. Той я докосваше, сякаш беше от порцелан, допирът на неговата кожа едва се усещаше. Джулия никога не беше предполагала, че един мъж може да бъде толкова нежен.

Диви импулси я завладяха... искаше да се наведе към него, да почувства цялата му ръка върху кожата си, да поведе дългите му пръсти по извивката на гърдите си. Задържа дъха си, пожелала

чувството да си отиде, но страстното желание вместо това нарасна и зърната на гърдите ѝ станаха твърди под гладката коприна на роклята. Безпомощно изчака той да свърши, спряла очи в наведената му глава.

— Има ли и други? — попита лорд Савидж.

— Никакви, които бих пожелала да видите — успя да продума тя.

Усмивка изгря на лицето му. Затвори кутийката и ѝ я подаде.

— Подарък за вас, мисис Уентуърт. Очевидно ще се нуждаете от още мехлем, преди да завършат всички представления на „Укротяване на опърничавата“.

— Благодаря. — Джулия взе черните си ръкавици, свалени, когато започна вечерята, и започна да си вее с тях, за да разхлади парещото си лице. — Тук е много топло — рече тя неубедително.

— Да се разходим ли в градината?

Тя кимна благодарно. Прекосиха един вестибюл, после минаха през две широки двойни врати и поеха по настлана градинска пътека. Навън беше тъмно и хладно, лек ветрец шумолеше в листата на плодните дръвчета и шушнеше из живите плетове.

Вървяха мълчаливо край гъсти плетове от тис и редица цъфнали растения. Към средата на градината имаше голям фонтан с множество изваяни ангели. Джулия спря, за да се възхити на гледката, и забележа един розов храст, който ограждаше пътеката. Цветовете ѝ бяха познати — те бяха едри, бледорозови, с неописуемо сладък аромат.

— Рози „лятна слава“ — прошепна тя. — Любимите рози на майка ми. Тя прекарваше с часове в нейната градина да ги отглежда. Каза ми, че това е най-красивата от всички рози, но и най-бодливата.

Савидж видя как тя се наведе ниско над един розов цвят и вдъхна упоителния му аромат.

— Този вид е твърде рядък, особено в Англия. Беше дадена на семейството ми преди много време от... — Замълча, защото странна предпазливост не му позволи да довърши израза си. — Един приятел — добави той. Двете изречени думи сякаш се разстлаха между тях, запълвайки въздуха с въпроси.

Неочаквано дробовете на Джулия като че ли останаха без въздух и тя се помъчи да поеме дъх. „Лятна слава“ бяха наистина изключителен вид. Мина ѝ през ума, че майка ѝ Ива беше тази, която би могла да даде пръчките за засаждане на Савиджови толкова

отдавна. Преди да се превърне в инвалид, Ива се гордееше с уменията си да отглежда екзотични рози. Често подаряваше растения на приятели и познати.

Джулия се опита да прикрие грубата грешка и реши да промени темата колкото може по-бързо. Заобиколи храста с престорено безразличие.

— Лейди Аштън наясно ли е, че съм тук с вас тази вечер? — попита изведнъж тя.

— Лейди Аштън — повтори Савидж, изумен от неочаквания въпрос. Последва я по пътеката. — Не, не съм й казал.

— Ако тя научи, дали това ще създаде проблем между вас?

— Тя няма претенции към мен.

— О, да... разбрали сте се с нея... — Джулия трепна, когато камъче от настилката се пхна в копринената ѝ обувка. Тя спря и свали обувката, разтърсвайки я, за да отстрани нежеланото камъче. — Лейди Аштън храни ли надежди да се омъжи за вас, милорд?

— Задавате ми много интимен въпрос, мисис Уентуърт.

— Сигурна съм, че го желае, — каза Джулия в отговор на собствения си въпрос. — Вие сте добра партия за женитба... нали?

Савидж взе обувката от ръцете ѝ и се наведе да я постави на крака ѝ.

— Нямам намерение да се женя за лейди Аштън.

Като подскочи на един крак една-две крачки, Джулия се хвана за рамото му да се задържи и откри, че сакото му няма подплата. Мускулите му се усещаха здрави като дъб под дланта ѝ.

— Защо не? — попита тя, загледала се в тюленовия отблясък на косите му на лунната светлина. — Нима не подхожда на високите ви стандарти? — Дъхът ѝ спря, когато усети пръстите му върху глезена си, които леко наместваха стъпалото ѝ в обувката.

Гласът на Савидж прозвуча леко приглушено.

— Възнамерявам да се оженя по любов.

Изненада и съчувствие се смесиха у Джулия. Значи под практичната му, хладнокръвна външност той лелееше своя мечта, същата мечта, която му бе отнета, както и на нея.

— Не очаквах такова романтично чувство у човек като вас, милорд.

— А какво очаквахте от мен?

— Че ще се ожените за удобство, а ще търсите любовта другаде.

— Точно това правеше баща ми. Сигурен съм, че майка ми, разумна жена, не се е и надявала на нищо друго, но вярвам, че е страдала. Дадох си клетва да бъда малко по-различен.

— Това невинаги е възможно.

— За мен ще бъде.

Изправи се и я погледна. Главата му стърчеше над нейната, лицето му тънеше в сянка. Джулия трябваше да пусне раменете му, но странно защо чувстваше, че ще изгуби равновесие, ако освободи единствената здрава опора на света.

— Ние сме се срещали преди, знаете ли? — каза той тихо.

Думите породиха тревожни тръпки по тялото ѝ.

— Грешите.

— Никога няма да забравя онази нощ. — Ръцете му бяха на кръста ѝ, държаха я здраво, а очите му бяха впити в обърнатото към него лице. — Беше преди три години в Уорикшир. Бях излязъл, за да погледам Първомайските веселби в селото. Видях ви да танцувате. — Като изрече това, той млъкна, наблюдавайки как изражението ѝ се променя от объркване към признаване.

— О — възкликна слабо Джулия, — не предполагах... — Отпърво беше помислила, че той говори за тяхната сватба. Велики Боже, значи той е бил непознатият, който я целуна онази нощ! Тя свали поглед и се сети как често си спомняше тази целувка месеци наред. Беше невероятно как съдбата ги събра отново. — Аз ви попитах тогава да не сте един от Савиджови, но вие отрекохте. Защо не ми казахте кой сте?

— Не знаех как ще реагирате. Можехте да решите, че искам да се възползвам от това.

— Вие се възползвахте — целунахте ме насила.

Неохотна усмивка се появи на лицето му.

— Не можех да се въздържа. Вие бяхте най-красивата жена, която съм виждал. И още сте такава.

Джулия се опита да се освободи, но той я бе приковал в ръцете си.

— Какво искате от мен? — попита колебливо тя.

— Искам да ви видя отново.

Джулия решително поклати глава.

— Не можете да си осигурите друга вечер с мен, дори ако подкупите целия театър „Капитал“.

— Защо отказвате? Защото вашият съпруг ще възрази?

— Казах ви, че не желая да говорим за него.

— Няма да допусна да ми откажете, без да обясните защо не желаете да се видите с мен.

— Защото не искам да се влюбвам във вас... и като имам предвид ситуацията, в които се намираме, това е единственото нещо, което можете да ми предложите. — Кръвта на Джулия бумтеше в неравен ритъм. Тялото му беше толкова близо до нейното, тя чуваше дишането, усещаше топлината му, бе привлечена от него като нощна пеперуда, която се блъска в пламък. Искаше да отметне назад глава и да почувства устните му върху своите, да се притисне в него. Никога не бе изпитвала съблазън като тази, обещание за нещо изключително, което чака съвсем наблизко. Но тя няма да се поддаде на такъв самоунищожителен порив. Този порив ще бъде гибелен.

— Не желая да ви видя отново — каза тя и се изви встрани, ръцете му я пуснаха и тя беше свободна. — Трябва да си вървя. — Изтича назад към фонтана, но спря там, където се сливаха две пътеки.

Гласът на Савидж прозвуча току зад нея.

— Вървете по тази. — Тръгнаха към къщата мълчаливи, обзети от напрежение, което никой от тях не можеше да наруши.

Когато каретата потегли с очарователната си пътничка, закътана сигурно във вътрешността ѝ, Деймън тръгна унило по мраморния под на преддверието. Чувстваше се по-неспокоен, отколкото всеки друг път в живота си. Мисълта му бе изпълнена с нея; той преживяваше отново всеки момент от изминалите няколко часа и жадуваше за нови.

Желаеше я. Желаеше я с всичкото безразсъдство, сляпа настойчивост, завладяла нервите му. И негодуваше срещу нея за това.

Бавно пое по дългото стълбище, което водеше към двата горни етажа на къщата. Спря на първата площадка и седна на стъпалата. Прегъна колене и впери невидящи очи в лъчистите средновековни гоблени, които покриваха стената.

Джесика Уентуърт бе обречена да живее в друг свят. Различен от неговия. Тя беше права — той можеше да ѝ предложи твърде малко, освен една любовна връзка. А трябваше да се съобрази и с Полин.

Полин не заслужаваше да бъде предадена и изоставена. Това, което съществуваше между тях, бе удобно и леко, бе достатъчно за него... докато не се появи Джесика Уентуърт.

Сега трябва да изхвърли Джесика от ума си. Това бе единственият разумен избор. Но нещо в него се бунтуваше срещу тази мисъл. Никога не беше се чувствал така ограничен, изборът му сведен до минало, което му тежеше като желязна верига, дълга цяла миля. Беше женен за жена, която дори не познаваше.

Да можеше да намери Джулия Харгейт, да я вземат дяволите, да я отреже от живота си един път завинаги!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Мигът, в който Джулия влезе в „зелената стая“, бе посрещната от половин дузина очакващи погледи, приковани в нея. Събралите се актьори, участващи в „Укротяване на опърничавата“, бяха безсрамно любопитни за това какво е станало по време на вечерята с лорд Савидж.

Само Лоугън Скот изглеждаше твърде зает с бележки по репетицията, за да забележи влизането ѝ.

— Закъсня, мисис Уентуърт — каза той накрая, без да вдигне очи.

— Моля за извинение, успях се — прошепна Джулия, упътила се към един свободен стол. Беше вярно. След като се прибра в малката си къща на Съмърсет Стрийт, тя остана дълго будна, пиейки вино и гледайки замислено в пространството. Дори след като си легна, сънят ѝ убягваше. Накрая задряма, но беше вече почти време да става и да посрещне деня с размътени очи и тъмни кръгове под тях.

Не беше в състояние да спре да мисли за Савидж. Миналата нощ беше кулминацията на страховете и любопитството, които я измъчваха от години. Сега всички догадки за неизвестния ѝ съпруг отпаднаха. Той беше реален за нея и по-опасен, отколкото си го беше представяла. Савидж бе великолепен мъж, интелигентен, силен, енергичен — от онзи вид, който можеше да господства над живота на жената толкова всецяло, че тя да се изгуби в неговата сянка. В това отношение той приличаше много на баща ѝ. А Джулия не искаше да бъде съпруга на силен мъж, беше работила упорито да се превърне в Джесика Уентуърт.

Щеше да бъде по-лесно да пренебрегне Савидж, ако не беше обезоръжаващият намек за уязвимост, който забеляза в него... нежният начин, по който я докосваше, стряскащото признание, че иска някой ден да се ожени по любов. Имаше ли нещо друго за разкриване под защитената му външност? Не би се решила никога да открие това. То я изпълваше със странно огорчение, като си помислеше какво бе станало

между тях. Беше заявила недвусмислено, че не желае да го види отново, и знаеше в сърцето си, че това ще е за добро. Но защо имаше чувството, че е изгубила нещо безкрайно скъпо?

— Заповядай — прошепна ѝ Арлис и ѝ подаде чаша горещ чай.

Джулия го прие с благодарност и засърба приятната, ободряваща течност.

— Той не ти е дал да спиш нито миг, нали? — попита я възторжено Арлис. — Никога не съм те виждала така изтощена. Беше ли много добър, Джесика?

Джулия се намръщи уморено.

— Не бях с него. — Не и по този начин.

— Разбира се, че не — каза мистър Къруин, представителен актьор, преминал шейсетте години, който се смяташе за опитен светски мъж. Той изпъкваше в роли на неспокойни бащи, измъчени съпрузи, пияници и шутове винаги с едностранчив чар, който го правеше любимец на публиката. — Никога не признавай, мила — личният ти живот да остава в тайна. — И придружи коментара си с приятелско намигане.

Гласът на Лоугън, преливащ от сарказъм, се намеси в приятелския разговор:

— Мисис Уентуърт, ще имаш ли любезността да се присъединиш към нас? Имам цяла страница бележки по грешките ти от снощното представление. Сигурен съм, че ще пожелаеш да ги чуеш.

Джулия кимна и сръбна чай, недоумяваща защо Лоугън е толкова напрегнат тази сутрин. Той трябва да бъде доволен — представлението беше посрещнато добре от публиката и критиката, а тя бе изиграла ролята си за „Капитал“, като отиде на обещаната вечеря с лорд Савидж. Нали точно това се искаше от нея?

Преди Лоугън да започне да чете сутрешните си бележки, вратата на „зелената стая“ се отвори и там изникна нерешителното лице на един от реквизиторите в театъра.

— Моля за извинение — каза той виновно към голямата стая и погледът му спря на Джулия. — Току-що се получи пакетче за вас, мисис Уентуърт. Момчето, което го донесе, каза, че трябва да го получите веднага.

Заинтригувана, Джулия направи знак да ѝ предадат малкото, семпло увито пакетче и то ѝ бе доставено. Забелязал намръщеното

лице на Лоугън, реквизиторът бързо изчезна. На Джулия много ѝ се искаше да отвори пакетчето, но го остави настрана за по-късно, знаейки, че ново забавяне ще усили раздражението на Лоугън. Събраните актьори се взираха напрегнато в тайнствената кутийка, пренебрегнали Лоугън, който нетърпеливо прелистваше забележките си.

— Е? — обърна се накрая той към Джулия със сардонично извита уста. — Можеш да отвориш проклетото нещо. Очевидно никой няма да внимава в предстоящата работа, докато не го отвориш.

Арлис се наведе над рамото на Джулия с очи, блеснали от интерес, а кестенявите ѝ къдрици потрепваха от силното желание да разбере какво има в пакетчето.

— От него е, нали?

Джулия отви внимателно кутийката и разгъна малката бележка, която изпадна отвътре. Всички се приближиха и протегнаха глави, сякаш очакваха тя да прочете на глас думите.

Мадам,

Казаха ми, че този предмет е принадлежал някога на талантливата актриса мисис Джордън. Той заслужава да бъде носен от грациозна и красива артистка, която ще подчертава с външността си неговите качества. Моля, приемоте го с разбирането, че той не носи никакви задължения от ваша страна, стига да го харесате.

Ваш слуга,
Деймън, лорд Савидж

Джулия извади предпазливо малка синя кадифена торбичка от кутийката и изтърси съдържанието ѝ на дланта си. Арлис шумно ахна, а мистър Къруин одобрително закима с глава. Актьорите наобиколиха Джулия.

В дланта ѝ лежеше най-изящната брошка, която беше виждала — миниатюрен букет рози с блестящи рубинени венчелистчета и смарагдови листенца. Тя не се съмняваше, че мисис Дора Джордън, съпруга на кралския брат преди толкова години, наистина е притежавала такова великолепно украшение. Макар на Джулия да ѝ

бяха предлагани бижута и други подаръци от много обожатели — а тя бе отказала всички, — за първи път виждаше нещо толкова изискано. Тя гледеше със смаяни очи малкото съкровище в дланта си.

— Аз... аз трябва да го върна — изрече със заекване тя, след което последва внезапен хор от неодобрителни гласове:

— Защо трябва да го връщаш?

— Задръж брошката, момиче, трябва да мислиш и за бъдещето си...

— С богатството, което притежава, херцогът може да ти купи хиляда пъти повече неща и да не съжалява дори за шилинг, похарчен за теб!

— Не постъпвай прибързано — настоя Арлис. — Преди да извършиш нещо, обмисли го един-два дни.

— Добре, стига толкова — обади се Лоугън, дърпайки нервно кичур от лъскавата си червеникавокестенява коса. — Трябва да се заемем с далеч по-необходими неща от завоеванието на мисис Уентуърт.

Актьорите послушно се върнаха на местата си. Джулия стисна пръсти над обсипаната с диаманти брошка, а умът ѝ работеше трескаво. Разбира се, че трябва да върне брошката — никога не бе приемала подарък от мъж. Въпреки твърденията в бележката, тя знаеше, че лорд Савидж ще очаква в замяна известна благосклонност от нейна страна. Той не беше от тези мъже, които дават нещо за нищо. Но в съзнанието ѝ се появи една странна мисъл. Той е нейният съпруг, защо да не приеме подарък от него? Техният отдавнашен брак я бе лишил от толкова много неща. Тя безспорно заслужаваше тази малка компенсация. Брошката бе тъй хубава, толкова изкусителна и ще ѝ подхожда великолепно.

Завоеванието на мисис Уентуърт, помисли си тя, поруменяла от смущение и възторг. Не би била доволна, ако лорд Савидж прояви интерес към нея. Ще бъде разтревожена. Какъв изненадващ ход на съдбата, да бъде ухажвана от собствения си съпруг! Това флиртуване със съдбата трябва да спре, преди да е поело по опасния път.

Джулия пусна брошката в кадифената торбичка и се насили да внимава в бележките на Лоугън. Беше притихнала и унила, докато другите актьори задаваха въпроси и подхвърляха предложения за

пиесата. Когато обсъждането завърши, тя тръгна към гримьорната си, нуждаеща се от няколко минути самота, за да събере мислите си.

— Мисис Уентуърт — измърмори Лоугън, когато Джулия минаваше край него, и тя спря с въпросителен поглед.

— Да, мистър Скот.

Изразът на Лоугън беше сух, но с измъчен поглед под червеникавите си вежди, който издаваше вътрешно вълнение.

— Излиза, че вечерята с лорд Савидж в края на краищата не е била толкова голямо изпитание.

— Да — отговори тя спокойно. — Беше доста приятна.

— Ще го видиш ли отново? — Изведнъж на устните му се появи самоиронична усмивка, сякаш проявяваше глупост с този свой въпрос.

— Не, мистър Скот. — Джулия се учуди, защото ѝ се стори, че изразът му се разведри. Навярно беше си мислил, че една нейна връзка с лорд Савидж може да попречи на кариерата ѝ. Или имаше личен мотив във въпроса му?

— С други думи всичко е приключило — предположи той.

Ръката ѝ стисна брошката в кадифената торбичка.

— С положителност, мистър Скот.

Полин, лейди Аштън, се беше изтегнала на бродираната кувертюра с цвят на слонова кост на леглото си върху сладострастното си тяло имаше само един полупрозрачен розов пеньоар. Провлачено измърмори поздрав към Деймън, когато влезе в спалнята на елегантната ѝ лондонска къща. Не бяха се виждали през уикенда, когато тя посети семейството на сестра си в Хартфърдшир.

Веднага след завръщането си Полин изпрати кратка бележка, парфюмирана и запечатана със златист восък до градския адрес на Деймън. От настойчивия тон на посланието Деймън се досети, че Полин вече е научила за последните му прояви. Бог знае как можеше да го следи толкова отблизо — сякаш беше ангажирала цяла мрежа шпиони за целта.

— Здравей, скъпи — каза Полин и му направи знак с изящната си бяла ръка да дойде по-близо. Притегли главата му до своята, целуна го пламенно и го задържа до себе си с учудваща сила. Деймън се вгледа любопитно в нея. Не му хареса израза на лицето ѝ, беше смесица от възбуда и тържество, блясък на очакване в тъмнокафявите

й очи. Изглежда, тя се готвеше за битка... и притежаваше оръжие, което щеше да осигури победата ѝ.

— Полин, има нещо, което искам да ти кажа...

— Зная го вече — прекъсна го тя спокойно. — Доста унижаващо е, знаеш ли, да понасям присмеха и фалшивото съчувствие на тона, когато всички се опитват първи да ми разкажат, че ти си се увлякъл по някаква евтина, незначителна артистка.

— Нямах намерение да те затруднявам.

— Колко хитро от твоя страна да заплануваш вечер, когато знаеш, че ще бъда при семейството на сестра ми в провинцията! Как беше тя, скъпи? Сигурно е било вълнуващо да имаш такава знаменита проститутка в леглото си...

— Нямах нищо между нас.

Тя се изсмя скептично.

— Така ли? Значи тя играе такава игра. Аз също използвах тази тактика... помниш ли? Накарах те да чакаш цял месец, преди да ти позволя да ме имаш. Чакането прави победата толкова по-сладка, нали?

До този момент Деймън не беше сигурен какво желае от Полин или какви задължения към нея би имал. В продължение на няколко месеца тя му беше забавна компаньонка. Той никога не я бе лъгал, никога не бе получавал нещо, което не му се дава без желание... и заплащаше щедро за привилегията да бъде приет в леглото ѝ. Макар че не дойде тук с намерението да прекрати тяхната връзка, сега знаеше, че отношенията му с Полин са изгубили свежестта си. Те не бяха изпитвали нищо друго, освен физическа наслада.

— Защо ме повика? — попита той.

Тя се стегна при новата нотка в гласа му, хладна липса на интерес, която никога не бе проявявал към нея преди.

— Искам да поговорим за намеренията ти, скъпи. Смяташ ли да направиш Джесика Уентуърт твоя следваща любовница?

— Това не те засяга.

— И ще ме изоставиш заради същество като нея? Тя е само една нова играчка, хубава дрънкулка, която скоро ще ти омръзне... и когато стане това, ще се върнеш при мен.

Арогантността на Полин го отегчи. Никога не беше позволявал на никого грижата да обсъжда неговите постъпки, нямаше да даде

такава възможност и на Полин.

— Ако посетя леглото на друга жена — изрече той тихо, — да бъда проклет, ако искам за това одобрението ти.

— Много добре, милорд. Имам ли поне правото да попитам какво ще стане с мен?

Деймън я обхвана с оценяващ поглед. Красива и желана, Полин щеше да си намери нов доставчик на блага за не повече от седмица. Не хранеше илюзии, че тя го обича — не проявяваше симптоми на точно тази болест. Приключването на връзката им едва ли ще разбие сърцето ѝ.

— Ти ще си много добре — каза Деймън. — Съмнявам се някой мъж да те е погледнал и да не е разбрал от какво имаш нужда, Полин. — Той смекчи малко тона си, когато продължи: — Беше ми приятно с теб през тези последни месеци. Искам да завършим нещата на взаимно приемлива основа, без да разваляме хубавите спомени. Уверявам те, че ще уредя всичките ти сметки. Искам да ти поднеса и прощален подарък... нова карета, нови бижута, къща... кажи ми само какво ще си избереш.

Кафявите ѝ очи се спряха на неговите.

— Ти вече ми поднесе прощалния подарък — изрече тя, без да мигне. Гласът ѝ съдържаше елемент на ирония, която той не можеше да разбере. Ръката ѝ бавно се премести върху леко издутия ѝ корем и погали многозначително гладката му повърхност.

В невъзможност да я разбере, Деймън следеше движението на белите ѝ пръсти. Не проумяваше какво иска да му каже с това.

— Какво ще си избира ли? — измърмори лениво Полин и остави ръката си върху корема, сякаш да го запази. — Малко повече пари, предполагам, и тогава ще ти обещаю да не те безпокоя с моето състояние. Това е обичайно уреждане на въпроса, нали? Мъжете в твоето положение постоянно създават незаконородени деца, без да се чувстват задължени към майките на техните копелета. Но аз те познавам, скъпи. Ти не си като повечето мъже.

— Ние вземем предпазни мерки... — каза дрезгаво той.

— Понякога предпазните мерки се провалят.

— Тогава иди на лекар.

— Вече го направих. Можеш да се срещнеш с него, разбира се, и той ще потвърди новината. — Млъкна, а после добави кротко: —

Можеш да не ми вярваш, да твърдиш, че бебето не е твое, но аз поне ти казах истината.

Ако това беше блъф, той беше майсторски. Полин говореше, без да мига, без издайническа руменина на лицето или учестения пулс на жена, която лъже. Тя беше напълно спокойна.

Дете... негово и на Полин. Всяка част от него се бунтуваше срещу тази идея. През целия си разумен живот не беше се увеличал прекалено по отношение на жените. Беше избирал партньорките си внимателно и доколкото му бе известно, не беше създавал незаконни деца на никоя от тях. Полин беше права: мъжете рядко чувстват, че дължат нещо на бременните си любовници, като изключим финансовата издръжка на децата. Това не би могло да бъде капан... но за него беше. Усети студ по цялото си тяло.

Сега вече не можеше да я изостави, независимо от чувствата към самата нея. Ще бъде обвързан с нея чрез това дете. Полин го познаваше добре, за да разбере, че той не би живял само за себе си, без да се грижи за нея и за бебето. Отсега нататък животът му ще бъде преплетен с техния.

Деймън знаеше, че Полин желае да стане негова съпруга, очакваше той да направи това... ако не беше налице една пречка. Горчива усмивка изкриви устните му и той се чу да изрича гласно:

— Не мога да се оженя за теб.

— Разбирам неохотата ти, скъпи. Но има някои факти, които трябва да се вземат предвид. Ти се нуждаеш от наследник, иначе брат ти ще наследи титлата след теб. А трябва да помислиш и за благополучието на детето...

— Аз съм вече женен. — За пръв път Деймън признаваше това на друг, освен на брат си. Той стисна ръце в юмруци и безсилен гняв се вля в тялото му. По дяволите баща му, по дяволите това, до което го бе довел!

Възцари се тишина, така пълна, че накрая той се обърна да погледне към Полин. Лицето ѝ беше сиво, Деймън не можеше да определи дали от потрес, или от гняв.

— Какво? — изхъри тя. — Значи слуховете са верни? Никога не бих повярвала — поне за човек като теб...

— То се случи много отдавна. Тогава бях седемгодишен. Баща ми го уреди.

— Това да не е някакъв номер?...

— Самата истина е.

Сивият цвят на физиономията на Полин се смени с прилив на червенина.

— Господи... защо е трябвало да се пази тази ужасна тайна? И къде сте държали твоята жена през всичкото това време?

— Не съм я виждал от деня, в който ни ожениха. Семействата ни се съгласиха да бъдем отгледани отделно и „запознати“, когато навършим подходяща възраст. — Деймън пое дълбоко дъх и си наложи да продължи. — Но това не се осъществи. Не зная как са обяснили тези факти на нея. Баща ми предпочете да подчертае колко щастлив съм аз, обвързан с богато семейство и завинаги предпазен от бедата да си избирам сам съпруга. Мразех го, задето ми причини това, независимо какви са били основанията му. Противях се на опитите на семейството ми да ни събере двамата, а Джулия...

— Джулия — повтори монотонно Полин.

— ... изглежда, никак не желаете, както и аз, да се срещне с мен. По времето, когато най-сетне реших да взема работата в свои ръце и да се изправя пред жена си, тя изчезна. Това беше преди три години. Досега не съм успял да я намеря.

— Какво искаш да кажеш с това „изчезна“? Нима никой не знае къде е тя? Дори семейството ѝ?

— Ако някои от приятелите или близките ѝ знаят, те не желаят да разкрият нищо. Наех детективи да я търсят из цяла Европа, но те не откриха следа от нея.

— И защо трябва да изчезне по този начин? Нещо трябва да ѝ се е случило. — В гласа на Полин се промъкна нотка на надежда. — Да не би да е мъртва? Да, или ѝ се е случило това, или е обезобразена при злополука... или пък е дала обет за монахиня и се крие в някой манастир...

— Взехме предвид всички тези възможности... но няма доказателство в подкрепа на никоя от тях.

— Ако тя е жива, ще се появи, за да заеме мястото си като бъдеща херцогиня на Лийдс.

Деймън повдигна рамене.

— Възможно е идеята за мен като съпруг да не ѝ допада — каза той сухо.

По лицето на Полин личеше, че тя се разкъсва между гнева и желанието, от което бяха изпъкнали малки сини венчки на слепоочията и шията ѝ.

— А какво ще правиш с мисис Уентуърт? — попита тя с разтреперан глас. — Ще си обогатиш ли колекцията от жени на твое разположение?

— Тя няма нищо общо с Джулия Харгейт, нито с теб.

— Тя ще бъде моята заместничка — озъби се Полин. — Въпреки това, което ми направи ти и това, което ми дължиш!

Като гледаше гневните черти на Полин, в съзнанието на Деймън възникна друг образ... светлотюркоазените очи на Джесика Уентуърт и блясъкът на кожата ѝ на лунната светлина.

Нямам интерес да се влюбвам във вас, беше му казала тя, а това е единственото нещо, което можете да ми предложите.

— Аз няма да я виждам повече — изрече тихо Деймън. — Тя заслужава далеч повече, отколкото мога да ѝ дам.

— А какво ще стане с мен?

— Ще се грижа за теб. За теб и детето. Но същото няма да продължи между нас, Полин.

Тя видимо се успокои, очевидно избрала да изостави загатванията си.

— Естествено — отговори с много по-мек глас. — Знаех, че няма да ме изоставиш, скъпи. — Посегна към него умолително и червените ѝ устни се разтвориха подканящо. Деймън поклати глава и тръгна към вратата на спалнята. Той вложи всичкото си самообладание, за да не побегне презглава от нейния парфюмиран затвор.

— Деймън, трябва да говорим!

— По-късно — избъбри той, благодарен на всяка стъпка, която все повече го отделяше от нея. Не искаше да прави любов, нито да разговаря... Искаше само да престане да мисли и чувства, поне за известно време.

Мадам Льофевърбър имаше магазин, изпълнен с парливите миризми на боя, платове и горещ кехлибарен чай. В Лондон имаше и други, по-забележителни магазини, разположени на по-представителни места, за шиене на дамско облекло, с мебелировка, тапицирана в кадифе и стени, покрити с огледала в златисти рамки, но на тях им

липсваше богатата и отбрана клиентела на мадам Льофевърбър. Джулия обичаше семплите, лъскави десени на предприемчивата францужойка, както и красивите коприни, муселини и меки вълни, които тя използваше.

Спряла се да се посъветва с друга жена, мадам Льофевърбър след това дойде лично да приветства Джулия в магазина си. Тя ценеше Джулия като клиентка не само защото растеше известността ѝ, а и защото Джулия винаги уреждаше сметките си навреме, за разлика от десетките жени, които трябваше да уговарят неохотни съпрузи или любовници да платят най-новите им рокли.

— Мисис Уентуърт, пристигнахте по-рано за вашата проба! — възкликна мадам Льофевърбър и отведе Джулия до един стол край маса, отрупана с купища модели, мостри на платове и кукли, облечени в миниатюрни версии на най-последните моди. — Ще ви помоля да почакате тук за няколко минути...

— Разбира се, мадам. — Размениха си усмивки, оглеждайки се взаимно с уважението на две жени, свикнали сами да си изкарват прехраната. Джулия седна в износения стол, отказа чаша чай и се зае да прелиства купчината модни журналы.

— Ще се върна скоро при вас — каза шивачката и изчезна зад муселинените завеси, които водеха към задната част на магазина.

Както разглеждаше един модел, сутрешна рокля с елегантен силует и атлазена лента, която минава над гърдите, тя усети, че на близкия стол седи някой.

Привлекателната тъмнокоса жена взе една кукла и опипа нежно набраната дантела на деколтето. Погледна към Джулия и се усмихна леко.

Усмивката, с която отговори Джулия, угасна, когато тя разбра, че жената е лейди Аштън. Простена нечуто, учудена защо трябваше да ѝ се случи такова нещастно съвпадение. Несъмнено лейди Аштън е научила досега за тайната ѝ среща с лорд Савидж. Виновна руменина запълзя по кожата на Джулия, но тя смело се убеди, че не е извършила нищо лошо. Не е престъпление да бъдеш на вечеря с лорд Савидж... а освен това след всичките тези години тя имаше право да прекара поне една вечер със собствения си съпруг!

Лейди Аштън притежаваше завидно самообладание, което ѝ позволи да не се смущава от случайната им среща.

— Мисис Уентуърт — изрече тя с кадифен глас, — колко ми е приятно да ви видя отново.

Джулия успя да отговори с подходяща усмивка.

— Изненадана съм, че ви виждам тук.

— Не е толкова изненадващо. Настоях мадам да ми насрочи час близък до вашия. Надявах се, че ще имаме възможност това да се осъществи.

Прикрила неудобството си, Джулия се вгледа в лейди Аштън с озадачено вдигнати вежди.

— Колко много хора се възхищават от вас, мисис Уентуърт — отбеляза лейди Аштън, остави куклата и взе друга. Тя плъзна оценяващ поглед по стройната фигура на Джулия. — Прелестна, талантива и желана от много мъже в Лондон. Виждала съм ваши гравюри и картини навсякъде... Не се учудвам, вие сте най-любимата артистка на английската сцена. Положително може да притежавате всеки мъж, за когото решите да се омъжите. Кой би могъл да ви устои?

Последва напрегната тишина, през време, на която Джулия мълчаливо се дивеше на актьорското умение на тази жена. Ако лейди Аштън бе обидена, наскърбена или унижена, тя не показваше и следа от това.

— Не съм сигурна кого имате предвид — каза Джулия с въпросителна интонация в гласа.

Другата жена повдигна рамене.

— Предполагам, че се опитвам да кажа следното: всяка друга жена — например аз — ще бъде слаба съперница за прочута личност като вас.

Джулия я погледна, без да мигне.

— Нямам желание да се състезавам с никого.

Лейди Аштън леко се изсмя, макар че в кафявите ѝ очи нямаше никакво веселие.

— Това е много успокояващо. Сигурна съм, че жена с вашите предимства никога няма да се опита да съблазни мъж, който принадлежи на друга жена.

Двете си размениха погледи с неизречени послания.

Не се опитвайте да ми отнемете това, което е мое, предупреждаваха очите на лейди Аштън, а Джулия отвърна мълчаливо: Няма защо да се страхувате от мен.

За миг лейди Аштън изви поглед настрани, насочвайки вниманието си към дантелената гарнитура на куклата в ръцете си. После я остави внимателно на масата.

— Това е първото ми посещение при мадам Льофевърбър — отбеляза тя. — Страхувам се, че ще имам нужда от доста нови рокли.

— Несъмнено ще изглеждате много добре във всичко, което ви ушие тя — отговори механично Джулия.

С кокетната си, сладострастна фигура лейди Аштън ако облечеше дори зебло, пак щеше да изглежда модно.

— Боя се, че няма да е за дълго. — Лейди Аштън приглади плоския си корем и погледна нежно към него. — Очаквам значителни промени за броени месеци.

Журналът затрепери в ръцете на Джулия и тя го остави на скута си. Информацията я поразил като гръмотевица, обърка мислите ѝ. „Господи, бебе... Дете от лорд Савидж.“ Убедена, че лейди Аштън я наблюдава напрегнато, тя си наложи да се опомни от смущението си и да се престори, че проявява голям интерес към някакъв модел. Питаше се дали лорд Савидж е научил за бременността преди, а ако го е научил сега, как ли се чувства...

Може би е гневен. И уловен в капан. А най-вече — с чувство на отговорност. Той не може коравосърдечно да изостави една жена, която носи неговото дете. Беше казал, че няма намерение да се жени за лейди Аштън... искал да се ожени по любов. Сега тази мечта угасваше. Джулия беше почти склонна да го съжалява, но не можеше да отрече, че той сам си е виновен за ситуацията, в която попада. Савидж и тази пресметлива жена ще бъдат чудесна двойка, и двамата тъмни и екзотични, и двамата очевидно притежаващи безскрупулно влечение да получат това, което искат.

Е, лорд Савидж ще трябва да разреши обстоятелствата, които сам е създал... а Джулия ще бъде двойно по-сигурна, че трябва да стои далеч от него. Нека той и лейди Аштън решат собствените си проблеми... тя има собствен живот, за който да се грижи.

За облекчение на Джулия мадам Льофевърбър с приятно бърбрец глас прекъсна мислите ѝ, като я помоли да мине в задната част на магазина за пробата. И като си наложи да се усмихне слабо на лейди Аштън, измърмори:

— Приятен ден. Желая ви успех. — Другата жена кимна, очевидно доволна от сутрешните си изпълнения.

Получила наскоро писмо от майка си, Ива, Джулия знаеше точно кога баща ѝ ще отсъства от Харгейт Хол. Той често отиваше в Лондон, за да присъства на сбирките на клуба си или за да се срещне с финансовите си съветници. Джулия успяваше да посети майка си всеки месец-два, рядко пропускаше възможността за едновременно пътуване с каретата си до родителския дом. Никога не знаеше какво ще е състоянието на Ива — здравето ѝ беше нестабилно, понякога задоволително, понякога лошо.

Днес Джулия беше щастлива да завари майка си седнала изправено в стола си в нейната гостна, завила колене с тънко бродирано одеяло. Сега лицето ѝ бе по-свежо, а изразът по-ведър. Кошничка, пълна с полузавършени ръкоделия, стоеше на пода до краката ѝ. Ива протегна ръце към дъщеря си и Джулия изтича да я прегърне.

— Ще ме задушиш! — възкликна Ива, разсмяна от здравата прегръдка на Джулия. — Боже мой... изглежда, нещо се е случило от последния път, когато дойде.

— Донесох ти подарък.

Като дръпна шнура на чантичката си и я отвори, Джулия извади малка торбичка за скъпоценности и изсипа в дланта си блестящата рубинена брошка.

— Това е подарък от един мой обожател — каза равнодушно тя. — Реших, че брошката ще ти послужи по-добре, отколкото на мен. — Не можеше да задържи украшението, макар че много го харесваше. Искаше да се освободи от всичко, което ще ѝ напомня за лорд Савидж.

— О, Джулия!... — възкликна тихо Ива при вида на букета, който представляваше бижутото.

— Сложи си я — настоя Джулия и забодя брошката за белите гънки на яката на майка си. — Ето... сега винаги ще имаш рози до теб, независимо от сезона.

— Не мога да приема това — каза Ива и вдигна ръка да докосне изящната брошка. — Тя е прекалено скъпа за мен — и ако баща ти я види...

— Той никога не забелязва такива неща. А ако я забележи, кажи му, че ти е завещана от наскоро починала приятелка. — Джулия се усмихна мило при вида на угриженото лице на майка си. — Не отказвай подаръка ми, мамо. Той ти подхожда чудесно.

— Е, добре, добре — съгласи се Ива, изражението ѝ се успокои и тя се наведе да целуне дъщеря си. — Трябва да ми разкажеш за този твой обожател. Той ли е причината за тази твоя радостна възбуда? Или пък мистър Скот ти е дал ролята, която искаш в новата му пиеса?

— Нито едното, нито другото. — Джулия спря поглед върху майка си, почувствала как бузите ѝ поруменяват. — Аз... аз го срещнах, мамо.

Ива погледна дъщеря си неразбиращо... но после бавно проумя смисъла. Нямаше нужда да пита кой е „той“. Раздвижи устни беззвучно.

— Как? — попита накрая шепнешком.

— Съвсем случайно. Бях на уикендско парти. Чух името му и се обърнах да го видя. Той не знае коя съм. Не можех да му кажа.

Ива поклати бавно глава. Една вена запулсира върху гладкото ѝ слепоочие.

— О, Джулия! — изрече тя с усилие, гласът ѝ беше тънък и изумен.

— Той ме покани на вечеря — продължи Джулия, изпълнена с неописуемо облекчение да каже на някого какво се беше случило. — Макар по-точната дума да е „принуди“. Обеща на мистър Скот голямо дарение за театъра в замяна на моята компания, така че аз се съгласих.

— Вечеряла си с лорд Савидж?

Джулия рязко кимна.

— Да, в лондонската му къща, преди седмица.

— И изобщо не му каза... — Гласът на Ива постепенно затихна.

— Не, не можах. А той нищо не подозираше. За него аз съм просто една артистка, към която проявява интерес. — Хвана по-здраво слабите ръце на майка си. — Той твърди, че е ерген. Излиза, че отказва да признае брака.

Необяснимо защо на лицето на Ива се появи виновно изражение.

— Какво мислиш за него, Джулия? Намираш ли го привлекателен?

— Ами аз... — Джулия неспокойно издърпа ръцете си и зашари по една гънка на полите си, диплеше мекия муселин с цвят на море. — Предполагам, всеки би казал, че е красив. Без съмнение той е очарователен мъж. — На устните ѝ се появи неохотна усмивка. — Мисля, че много от недостатъците му имам и аз. Предпазлив е и недоверчив, както изглежда, решен е да контролира всеки аспект от живота си, за да не може никой да направи с него това, което е извършил баща му преди много години. — Поклати глава и се изсмя късо. — Затова не е чудно, че не е пожелал да ме намери! Съмнявам се изобщо да е помислял някога за Джулия Харгейт, освен с надеждата тя да е изчезнала някак от лицето на земята.

— Това не е вярно, Джулия. — Ива въздъхна и отвърна поглед, като че ли тръпнеше от неудобство от това, което щеше да разкрие. — Преди три години лорд Савидж дойде в Харгейт Хол и поиска да знае къде си ти. Не можахме нищо да му кажем, разбира се, освен че си в чужбина. След това от време на време ни посещаваха хора, наети от него, и разпитваха наново за теб. Лорд Савидж положително се е опитвал да те открие.

Джулия се вгледа в нея смутена.

— Защо... защо не ми бе казано, че той ме е търсил?

— Не вярвах, че си готова да се видиш с лорд Савидж. Искях изборът да бъде твой. Ако си желала да се срещнеш с него, щеше да го потърсиш сама. А баща ти не искаше Савидж да те намери, боеше се, че можеш да постъпиш необмислено и да изгубиш титлата и положението, които е спечелил за теб.

Джулия изстена от отчаяние и скочи на крака.

— Вие двамата няма ли да се уморите да ме манипулирате? Трябваше да ми се каже, че той ме е търсил! Не знаех, че Савидж е искал да ме види!

— Щеше ли да има някакво значение? — попита тихо майка ѝ. — Щеше ли тогава да пожелаеш да го видиш?

— Не зная. Но щях да имам избор!

— Ти винаги си имала избор — изтъкна Ива. — Можеше да го срещнеш много отдавна, но ти избра да го отбягваш. Едва онази вечер си имала възможността да му кажеш коя си, но пак си предпочела да мълчиш. Как мога да разбера какво искаш, мила, когато самата ти не знаеш това?

Джулия се разхождаше нервно из стаята.

— Аз искам да се освободя от него! Бракът ми със Савидж е трябвало да бъде разтрогнат отдавна. Убедена съм, че и той иска като мен да го прекрати, особено след онова, което ми каза лейди Аштън.

— Коя е лейди Аштън? Защо я споменаваш?

— Тя е негова любовница — изрече горчиво Джулия. — И твърди, че е бременна от него.

— Бременна! — повтори потресена Ива, макар че обикновено избягваше да употребява такива неделикатни думи. — О... какво ужасно стечение на обстоятелствата.

— Съвсем не. Ситуацията е много проста. Смятам да приключа всички връзки с лорд Савидж.

— Джулия, моля те да не постъпваш прибързано.

— Прибързано? Нужни ми бяха години, за да взема това решение. Мисля, че никой не може да ме обвини, че действам прибързано за каквото и да било.

— Ти прекара толкова много време, за да отстраняваш последиците от миналото ти... да го избягваш — изрече Ива убедено. — Трябва най-сетне да се изправиш пред съпруга си и да му кажеш истината, да решите заедно ситуацията...

— Той не ми е съпруг. Никога не съм го приемала за такъв. Този така наречен брак не е нищо друго, освен шарлатанство. Лесно мога да намеря адвокат да подкрепи моите съмнения във валидността на брака и да уведоми писмено лорд Савидж за желанието ми да го разтрогна.

— А после? Ще остане същото положение до края на живота ни? Трябва ли да те виждам тайно до края на дните си? Никога ли няма да се помириш с баща си, да му простиш?

Споменаването на баща ѝ накара Джулия да стегне челюст.

— Той няма нужда от прошката ми.

— Дори да е така, ти трябва да му я дадеш, не заради него, а заради себе си. — Очите на Ива бяха изпълнени с обич и молба. — Ти не си вече предишното упорито момиче, Джулия. Ти си независима жена със силен дух — много по-силен от моя. Но не бива да губиш добрата част от своята природа, частта, която е нежна и съчувствена. Ако продължаваш да таиш тази горчивина в себе си, страхувам се какво ще стане с теб. Въпреки всичко аз още храня същите мечти за

теб, както всяка майка за своята дъщеря: да имаш свой съпруг, дом и семейство...

— Няма да ги имам с лорд Савидж — отсече решително Джулия.

— Ще поговориш ли поне с него?

— Не мога... — започна Джулия, но бе прекъсната от колебливо чукане на вратата. Това бе Поли, прислужницата, която работеше у Харгейтови вече почти двацет години. Тя беше скучна, но добра жена с дребно, прилично на кукумявка, лице. Джулия винаги я бе обичала заради пълната ѝ преданост към Ива.

— Мадам — прошепна Поли на Ива, — дошъл е посетител, който желае да види лорд Харгейт. Казах му, че господарят не е вкъщи... Тогава той поиска да се види с вас.

Ива изглеждаше смутена. Тя рядко посрещаше импровизирани посетители поради лошото си здраве.

— Не желая да прекъсвам времето, което съм посветила на дъщеря си — отговори тя. — Моля те, кажи му да дойде по-късно.

— Да, мадам, но... това е лорд Савидж.

— Лорд Савидж е в преддверието? — попита сковано Джулия.

Когато прислужницата кимна, тя изригна куп проклетия, които накараха майка ѝ да я погледне изненадано. — Той не трябва да знае, че съм тук — каза тя и се насочи към една съседна стая — друга гостна от частния апартамент на Ива. — Мамо, покани го при теб и разбери какво иска... но не му казвай нищо за мен.

— А ти какво ще правиш? — попита смутената майка.

— Аз ще се скрия. Моля те, мамо, нищо не му казвай... не мога да вземам никакви решения сега. — И Джулия я целуна, преди да изчезне в съседната стая.

Кракът на Деймън беше стъпвал в имението Харгейт само два пъти досега. Първият път в деня на неговото бракосъчетание, когато бе на седем години. Вторият път беше преди три години, дойде да пита Харгейтови къде се намира дъщеря им. Тогава остана с впечатлението, че лейди Харгейт е тиха и бледа жена, с унил глас и външност. Както очакваше, лорд Харгейт се оказа студен човек, който смяташе, че превъзхожда всеки, с когото се среща. От този ден Деймън често се питаше към кого има предпочитания Джулия Харгейт — към плахата

си майка, или към надменния си баща. Нито една от тези възможности не беше привлекателна.

Деймън чакаше търпеливо в преддверието. Вътрешността на къщата беше луксозна, респектираща, почти като черква, със сложни сводести тавани и мирис на лакирано дърво. Какво ли беше да израсне тук, в такава обстановка едно малко момиче? Беше ли Джулия Харгейт изпълвала коридорите с буйни смехове и дали детският ѝ глас е ехтял до величествените тавани? Или си е играла тихо в някое закътано ъгълче, погълната от своите фантазии? Неговото детство с всички грешки и несигурности бе много по за предпочитане пред това.

Къде ли е сега Джулия? Къде би избягала тя, след като е отраснала в място като това? Бягство... Бързо се върна към мисълта за Джесика Уентуърт онази вечер, когато се срещнаха на уикендското парти. Бе му казала: *Никога не съм срещала човек, който е доволен от своето минало. Винаги има нещо, което бихме искали да променим, или да забравим...*

Прислужницата се върна и прекъсна мислите му.

— Лейди Харгейт ще ви приеме, милорд. Но не за дълго, сър, защото здравето ѝ е деликатно.

— Разбирам.

Прислужницата го поведе от преддверието към вътрешните стълби, покрай холове с плътни килими и безкрайни пространства с дърворезба. Деймън не беше сигурен какво ще каже на лейди Харгейт. Би предпочел да се срещне с бащата на Джулия и да направи необходимото, което да го принуди да разкрие къде се намира дъщеря му. За нещастие не беше възможно да заплаши или насили за някакво решение болната жена.

Майка с лошо здраве... Хрумна му, че това е още едно сходство между него и Джулия Харгейт. Преди години неговата майка бе починала от туберкулоза, след като години тялото ѝ крея, а умът ѝ бе зает с постоянни грижи за съдбата на семейството ѝ. Колко несправедливо беше това за една жена, жадуваща стабилност, а омъжена за комарджия. Ако Деймън можеше да я защити от баща си, да ѝ даде спокойствие и сигурност, които тя толкова заслужаваше! Съзнанието, че е провалил живота на майка си щеше да го измъчва цял живот.

Не можеше да изостави Джулия Харгейт и едновременно да я има в съзнанието си. Чувството му за чест налагаше да ѝ помогне по всеки възможен начин.

Беше задължен и на Полин, но имаше разлика между двете ситуации. Джулия беше жертва на обстоятелства, които тя бе безпомощна да контролира. Полин, от друга страна, се постара отлично да го манипулира и несъмнено бременността ѝ изобщо не бе случайна.

Като влезе в приемната стая, декорирана в бледорозово и червеникавооранжево, той видя лейди Харгейт да седи в голям стол. Имаше нещо странно познато в непоколебимата ѝ поза, както седеше изправена, изпънала гръб върху облегалката на стола, по начина, по който му подаде ръка и остана седнала. Напомни му птичка, която предпочита сигурността на луксозната клетка пред примамливия свят отвън. Някога трябва да е била прелестна жена.

Деймън целуна почтително слабата ѝ ръка.

— Седнете до мен — каза тя и той веднага се подчини.

— Лейди Харгейт, извинете за неудобството на моето посещение...

— Удоволствие е да ви видя — пресече го тя внимателно, — макар и закъсняла. Кажете ми как е семейството ви?

— Брат ми Уилям е добре. За нещастие баща ми прекара няколко мозъчни кръвоизливи, които го изтощиха много.

— Съчувствам му. — Гласът ѝ бе пропит с искреност.

Деймън замълча за миг, обмисляше как да продължи.

Не искаше да поведе светски разговор и по начина, по който тя го гледаше, беше ясно, че очаква от него да подхване темата за Джулия.

— Имате ли вести от дъщеря ви? — попита изведнъж той. — Трябва да сте получили някакво известие от нея. Това са все пак три години.

Лейди Харгейт беше уклончива, но не враждебна, когато отвърна:

— Продължихте ли вашите издирвания за нея, лорд Савидж?

Деймън кимна и се вгледа в нея напрегнато.

— Да, но без всякакъв успех. Джулия Харгейт, изглежда, не съществува никъде в цивилизования свят.

В съседната стая Джулия бе притиснала ухо до вратата, притеснена от това, че подслушва, но в невъзможност да се въздържи. Беше безкрайно любопитна да чуе какво ще каже Савидж на майка ѝ, каква тактика ще използва, за да опита да разкрие истината.

— И ако евентуално намерите дъщеря ми? — попита Ива. — Какви са намеренията ви към нея, милорд?

— По всички признаци личи, че Джулия или се плаши, или не желае да заеме мястото си като моя съпруга. Бог ми е свидетел, че не я виня. Ние сме напълно непознати един за друг. Искам само да науча, че тя е добре и че има всичко, от което се нуждае. Тогава смятам да разреша въпроса по начин, който Джулия предпочита.

— Как ще постъпите, ако тя поиска да остане ваша жена? Може да пожелае някой ден да стане херцогиня.

— Тогава да ми го каже сама — отвърна мрачно Деймън и напрежението му изведнъж се изплъзна от контрол. — Искам да го прочета в очите ѝ, да го чуя от нея. По дяволите, искам да зная какво желае тя, за да престана да я търся и тази история най-сетне да свърши! — Веднага изпита съжаление за избухването си, боейки се, че е обидил крехкото същество пред себе си. — Извинете... — произнесе той, но тя махна с ръка и го погледна със съкрушаващо разбиране.

— Повече от всичко — каза майката — дъщеря ми желае да направи сама избора си... и винаги се е бунтувала срещу факта, че е била ограбена от един от най-важните за всекиго лични избори. Естествено вие чувствате нещата по същия начин.

Внезапно емоциите на Деймън нахлуха в него като река, която бие вълните си в разпадаща се язовирна стена. Нямаше никой на света, комуто той да може да се довери напълно, дори на Уилям. Проблемите, чувствата са били винаги негов собствен товар и той самият отговаряше за тях. Но в този момент нуждата да разкаже за тях на някого беше най-силният непреодолим импулс, който бе изпитвал.

Деймън прегъна ръце и положи длани върху коленете си.

— Да, аз чувствам това по същия начин — изрече той с дрезгав глас. Не можеше да се реши да погледне към Ива. — Зная защо Джулия се е съпротивлявала, защо не може да приеме последствията на решението на лорд Харгейт и баща ми. Макар винаги да съм знаел, че това не е нейна грешка, все още виня Джулия за неща, с които тя няма нищо общо. Години наред я мразех, почти колкото мразех и баща

си, задето е прахосник и комарджия. Опитах се да забравя самото ѝ съществуване. Смъртта на майка ми и лошото здраве на баща ми ме принудиха да се вгълбя в свят на нови отговорности. Но Джулия оставаше винаги на фона на мислите ми. Никога не можах да се влюбя в друга жена, винаги чувствах, че нямам право на това заради нея. Разбрах, че мога да се освободя от нея само като я срещна.

— Не можех да допусна, че бракът ще засегне и двамата ви — изрече тихо Ива. — На времето мислехме по друг начин. Две семейства с добра кръв, решили, че всяко от децата им ще има подходящ партньор в живота... Чувствах се спокойна, като знаех, че бъдещето на дъщеря ми е взето под внимание и че тя един ден ще притежава титла, която всички уважават. Може би това е било приемлив договор за всяко друго дете, но не и за Джулия. За съжаление не очаквах, че собственото ми семейство ще се разруши от решението, за което дадох мълчаливото си съгласие. Не знаех колко силна воля е имала дъщеря ми... има и сега — поправи се тя с тъжна усмивка.

— Как изглежда тя? — чу се Деймън да пита дрезгаво.

— Джулия не прилича на мен, нито на баща си... изглежда, още от дете е разчитала на собствените си мнения и преценки. Бих искала да не е толкова независима... Не мисля, че това е толкова полезна черта в характера на една жена. Но Джулия има и други качества: надарена е с въображение, с темперамент и е чувствителна. Никога не съм я намирала поне малко предсказуема...

Докато гледаше лейди Харгейт, вниманието на Деймън бе привлечено от блясъка на скъпоценни камъни сред диплите на яката ѝ. Тя продължаваше да говори, но изведнъж значението на думите ѝ се изгуби, всички звуци бяха приглушени от стреснатото биене на сърцето му. Отвърна очи, за да не пречат на неговите мисли, но картината гореше ярко в съзнанието му и внезапно обяснението избухна в него. Опита се да съдържи дишането си нормално.

Лейди Харгейт носеше рубинената брошка, която бе подарил на Джесика Уентуърт.

Нямаше друга такава брошка в цял свят и нямаше друг възможен начин лейди Харгейт да я получи, освен...

Това е подарък от дъщеря ѝ... Джесика Уентуърт... тоест Джулия Харгейт.

ПЕТА ГЛАВА

Беше му трудно да се въздържа да гледа рубинената брошка. Беше я купил за Джесика Уентуърт и се беше радвал на идеята, че тя може да носи нещо, подарено от него. Толкова много неща бяха започнали да придобиват смисъл... нейната неуловимост, нейният тайнствено отсъстващ съпруг, нейното внезапно разпознаване на редките рози, подарени от майка ѝ на неговите родители преди толкова години.

Хиляди въпроси го изгаряха, следвани от заключения, от които устата му се свиваше горчиво. Защо не му беше казала коя е тя? Каква игра играеше? Беше помислил, че тя изпитва същото влечение към него, каквото и той към нея, но навярно е било само една илюзия. Тя е артистка, при това опитна. Мислела е да го накара да се влюби в нея, а вътрешно му се е присмивала, защото той не знаеше, че тя му е съпруга.

Кръвта му пулсираше гневно, достойнството му беше накърнено. Искаше му се веднага да я сграбчи в ръце и да я удуши, задето се беше подиграла така с него. Три години я търси безплодно, а тя се е крила в театъра. Беше си представял Джулия Харгейт като кротка гълъбица, търсеща убежище от непоносимите обстоятелства на нейния брак, а вместо това тя се оказа преуспяваща актриса с талант на измамница.

Нищо чудно, че семейството ѝ не пожела да признае какво е станало с нея. Беше нечувано за млада жена с нейното богатство и произход да завие към живот на сцената. Повечето от благородниците, роднини на лорд Харгейт, ще се присмиват и ще наричат Джулия срам за рода. Същевременно обаче Деймън чувстваше и прокрадващо се възхищение от нейната смелост. Иска се кураж да осъществиш това, което е направила тя, да оцелее — не! Да преуспее — само със собствения си талант. Беше направила огромни жертви и предприела сериозни рискове, за да постигне целта си. Презрението ѝ към уредения брак и стремежът ѝ да осуети желанията на баща си, трябва да са били страхотни.

Той се бе борил със същите чувства през всичките тези години, но по различен начин. Джулия се бе отказала от всичко — от репутацията си, от сигурността, дори от името си. Той, от друга страна, бе заел позицията на баща си като глава на семейството, решил да контролира не само своя живот, а и живота на всички около него.

Докато гледаше лицето на лейди Харгейт, Деймън изпита неволно съжаление към нея. Тя, изглежда, беше мила жена, но неподготвена да се справи с тираничния съпруг и своенравната си дъщеря. Лейди Харгейт го следеше недоумяващо, забелязала, че нещо се е променило в изражението му.

— Разбирам, че Джулия не желае да бъде открита — произнесе Деймън с насилено спокойствие — но това продължи твърде дълго. Имам задължения, за които вие не подозирате. Трябва да взема важни решения, и то скоро. Чакам я с години да се появи. Така не може да продължава повече.

Лейди Харгейт изглеждаше смутена от погледа му.

— Да, разбирам. Лорд Савидж... ако успея да пратя съобщение на Джулия, ще се опитам в него да я убедя да дойде при вас.

Преди Деймън да успее да отговори, един нов глас се намеси в разговора:

— Няма да позволя това!

И двамата обърнаха едновременно погледи към мъжа, който влезе в стаята... и Деймън стана и се изправи лице в лице с тъста си, лорд Харгейт.

— Едуард! — възкликна Ива с бяло като тебешир лице. — Не те очаквах да се върнеш толкова скоро.

— Щастлив съм, че стана така — отвърна мъжът ѝ и на лицето му се появи хаплива, надменна усмивка. — Трябваше да откажеш да приемеш лорд Савидж, скъпа, докато имам възможност да го приема аз.

— Не можех да откажа на съпруга на Джулия...

Едуард Харгейт пренебрегна слабите протести на жена си и размени продължителен поглед с Деймън. През последните две години беше доста остарял, косата му с цвят на желязо се бе превърнала в явно прошарена грива, фините черти не смекчаваха израза на слабото лице, а придаваха на физиономията му вид на потъмнял от времето гранит. Очите му бяха малки и черни като маслини, засенчени от

гъсти, рошави вежди. Той беше висок мъж, без нито една унция излишна тлъстина, мъж, който положително предявяваше строги изисквания към себе си, както и към другите.

— На какво дължим удоволствието от вашата неочаквана визита?
— попита той Деймън с глас, пропит от сарказъм.

— Вие вече знаете — отговори кратко Деймън.

— Не биваше да идвате. Смятам, че ви обясних съвсем ясно: няма да научите нищо за дъщеря ми от нас.

Деймън не се издаде с израза си, въпреки растящия гняв, който го обзе. Искаше му се да скочи върху по-възрастния мъж и да изтрие самодоволното превъзходство от лицето му. Очевидно Харгейт не изпитваше никакви угризения за извършеното от него, независимо кого е наранил.

— Тази ситуация не съм я измислил аз — изрече ниско Деймън.
— Имам право да зная какво е станало с Джулия.

По-възрастният мъж се разсмя грубо.

— Няма нужда да знаете за срама, който тя донесе на всички нас... на себе си, на семейството си, дори на вас, нейният съпруг. Правете каквото искате по отношение на нея — само не споменавайте името ѝ в мое присъствие.

— Едуард — обади се Ива жалостиво, гласът ѝ беше напрегнат.
— Не разбирам защо нещата трябва да стават по този начин...

— Тя си избра това, не аз — отговори рязко той, очевидно, без да се трогне от сълзата, която се стече по слабата буза на жена му.

Джулия се беше сковала в съседната стая, долепила се до стената край вратата, като слушаше разговора между лорд Савидж и родителите ѝ. Нейният инстинкт ѝ подсказваше да бяга, чувстваше се ужасно уязвима, сякаш една-единствена остра дума на баща ѝ щеше да я съсипе. Ужасяваше се да се изправи пред него. Но нуждата да го види, да го принуди да признае присъствието ѝ я накара да действа. Преди да си даде сметка какво върши, тя отвори вратата и мина в приемната.

Като видя дъщеря си, Ива ахна изумено. Лорд Савидж изобщо не реагира, само стисна внезапно челюстта си. Едуард обаче беше като поразен от гръм при нейната поява.

Джулия застана до майка си и положи ръка върху слабото ѝ рамо. Това може би беше жест на успокоение, но всъщност той целеше да ѝ

придаде сила. Крехкостта на майчините кости под ръката ѝ и увереността, че баща ѝ бе допринесъл за нещастieto на Ива усили гнева на Джулия.

— Как смееш да си показваш лицето тук! — възкликна баща ѝ.

— Повярвай, нямаше да бъда тук, ако имаше друг начин да видя мама.

— Вие двете заговорничите против мен!

Джулия се вгледа в него и забеляза промените, които времето беше оставило върху външността му — новите бръчки на лицето, среброто в косата. Питаше се дали и той забелязва промените в нея: милата момичешка свежест, превърнала се в женска хубост. Защо той не можеше да прояви бащинска нежност, за която винаги бе мечтала? Няколко благи думи от него, изразена гордост от нейните постижения можеха да променят посоката на живота ѝ. Бе си пожелала да се отърси от нуждата за бащина обич, бе се опитвала непрестанно, откакто го напусна... но нещо в нея упорито отказваше да се освободи от последните остатъци надежда.

Унизителното жило на сълзите се надигна в очите ѝ, но тя не желаше да се разплаче.

— Никога не можех да ти угодя — каза тя, гледайки в каменното лице на баща си. — Чудно ли е тогава, че накрая престанах да се опитвам? Никой не може да удовлетвори високите ти изисквания.

— Ти твърдиш, че съм очаквал твърде много от теб — отбеляза баща ѝ с повдигане на рошавите си вежди. — А всичкото, което исках, беше да ми се подчиняваш. Аз не смятам това за неразумно. В замяна ти дадох лукс, образование, и да ме прости Господ — съпруг с хубава титла.

— Знаеш ли защо станах артистка? Защото така можех да прекарвам цялото си време, представяйки си какво ще бъде, ако ти ме обичаш, ако поне малко се интересуваш какво мисля и чувствам. И усъвършенствах преструвките си, че не мога да живея по друг начин.

— Недей да виниш мен за своите слабости! — Едуард хвърли унищожителен поглед на Деймън. — Намирам за забавна ирония това, че вие двамата сте идеална двойка един за друг — и двамата бунтовни и неблагоприятни. Е, аз няма да се меся повече в живота ви... но и вие не се месете в моя. Забранявам и на двама ви да стъпвате повече тук.

Деймън инстинктивно тръгна напред, за да прекрати спора. Но когато доближи Джулия, тя се дръпна стреснато и му отправи поглед, изпълнен с безпомощна молба, което го смая. Тя притежаваше същата безполезна комбинация от гордост и копнеж, която движеше целия му живот. Тя искаше да бъде обичана, но се страхуваше да отдаде сърцето си на друг.

Ръката на Деймън трепереше до тялото му. Беше готов да посегне към нея, да я отведе далече оттук. Думи витаеха на устните му, неща, които никога не беше казвал на жена. Ела с мен... Аз ще се погрижа за всичко... Мога да ти помогна. Но преди да помръдне от мястото си, Джулия се обърна и напусна стаята с изправен гръб и стиснати юмруци. След нейното излизане стаята потъна в зловеща тишина. Деймън се извърна и видя, че лорд Харгейт съвсем не се е трогнал от сцената.

— Каквито и да са грешките ми — каза Харгейт, — аз не съм заслужил такава дъщеря.

Присмехулна усмивка разтегна устните на Деймън.

— Съгласен съм. Тя е твърде добра за вас.

Харгейт изсумтя пренебрежително.

— Бъдете така любезен да освободите от присъствието си дома ми, Савидж. — Погледна жена си предупредително, с което искаше да ѝ покаже, че въпросът съвсем не е решен, и излезе от стаята с няколко величествени крачки.

Деймън отиде при лейди Харгейт, която бе пребледняла. Приклезна до стола ѝ.

— Да повикам ли някой прислужник? — попита той. — Искате ли нещо?

Тя поклати отрицателно глава.

— Моля ви — произнесе с неуверен глас — да се опитате да помогнете на Джулия. Тя може да изглежда много силна, но под тази сила...

— Да, зная — отговори тихо той. — Всичко ще бъде наред. Имате думата ми.

— Колко жалко, че трябваше да се стигне дотук — прошепна тя. — Винаги съм се надявала, че някой ден вие двамата ще се намерите и после...

— И после? — попита той, събрал вежди.

Тя се усмихна слабо на собствената си глупост.

— И току-виж откриете, че в края на краищата сте тъкмо един за друг.

Деймън възпря въздишката си.

— Това би било удобно решение... но се страхувам, че нещата не са толкова прости.

— Да — съгласи се тя и го погледна тъжно.

Джулия влезе в малката си къща на Съмърсет, изпълнена със страх и едновременно с облекчение. Искаше да се скрие час по-скоро в леглото под завивките и да изличи днешния ден от паметта си. Когато камериерката й Сара се приближи до нея, Джулия й каза да не допуска никакви посетители.

— Не искам да виждам никого, независимо за колко важно нещо идва.

— Да, мисис Уентуърт — отговори тъмнокосата прислужница.

— Да ви помогна ли, мадам?

— Не, ще се съблека сама.

Като взе чаша и бутилка вино от кухнята, Джулия изкачи тесните стълби, които водеха към спалнята й.

— Господи, какво направих? — измърмори на себе си тя. Не биваше никога да се среща с баща си — то не й помогна с нищо, само й навреди още повече — сега лорд Савидж знаеше коя е.

Запита се дали й се сърди. Да, може би... сигурно си мисли, че тя се опитва да го прави на глупак. Ами ако реши да си отмъсти за това? Джулия отпи от виното. Трябва да минат няколко дни, преди да се изправи пред Савидж. Дотогава гневът му ще се е поуталожил и двамата може би ще обсъдят нещата разумно.

Пристъпвайки като сомнамбул, Джулия навлезе в самотата на спалнята. Стените бяха покрити с нежна материя в зелено и розово, съчетавайки се с широкото легло и полюшващия се балдахинов покров със свеж, бледозелен цвят. Единствените други мебели в стаята бяха гардероб, тоалетна масичка от атлазено дърво и един шезлонг с позлатена рамка и кадифена тапицировка в цвят на шампанско. Няколко гравюри на актьори и сцени от пиеси висяха по стените, както и една оригинална страница от пиеса на Лоугън Скот, негов подарък за нея след първия й успех в „Капитал“.

Обиколи стаята, придобила спокойствие от познатите предмети, притежания, които си бе осигурила сама. Никаква следа от миналото, никакви неприятни спомени... само сигурността от това, че е Джесика Уентуърт. Ако можеше да върне изминалия ден! Какъв самоунищожителен импулс я бе накарал да разкрие самоличността си пред лорд Савидж?

Спомни си начина, по който я бе погледнал точно преди тя да напусне имението Харгейт. Този поглед сякаш бе разкрил за него всяка нейна мисъл и емоция. Беше се почувствала безпомощна като дете, всички нейни тайни — разкрити, защитните ѝ сили — унищожени.

Джулия седна на тоалетката и довърши с няколко глътки виното. Няма да мисли повече за Савидж... имаше нужда от сън, за да се подготви за утрешната репетиция на новата пиеса. Няма да допусне професионалният ѝ живот да страда заради личните ѝ проблеми.

Свали дрехите си, пусна ги на пода и облече семпъл халат от син муселин, който се завързваше отпред с атлазени ленти. Като въздъхна облекчено, тя свали фуркетите от косите си и прокара пръсти през разпилените пепеляворуси къдрици. Взе екземпляра на „Моята лейди измамница“ и тъкмо се готвеше да се отпусне в леглото, когато някакъв шум смути тишината на дома. Джулия замръзна на място и се послуша напрегнато. Приглушените звуци от спор нахлуха в стаята ѝ отдолу, а после отекна далечният тревожен вик на прислужницата.

Джулия захвърли страниците и излезе бързо от стаята.

— Сара — извика развълнувано тя, като изтича към стълбите. — Какво има, Сара?...

Спря на най-горното стъпало и погледна към прислужницата, която стоеше по средата на преддверието. Външната врата зееше широко отворена. Лорд Савидж току-що бе нахлул. Джулия загуби ума и дума от уплаха, като погледна застрашителната фигура долу. Лицето на лорд Савидж беше напрегнато, а очите му светеха, смалени от гняв.

— Мисис Уентуърт — изрече, запъвайки се прислужницата, — той... той се натрапи... не можах да го спра...

— Дойдох да говоря с жена ми — отрони мрачно Савидж, като продължаваше да гледа Джулия.

— Ваша... — поде смутената прислужница. — Тогава вие трябва да сте... мистър Уентуърт?

Лицето на Савидж се намръщи.

— Не, не съм мистър Уентуърт — изрече хапливо.

Джулия успя да възприеме спокойно изражение.

— Трябва да си вървите — каза тя твърдо. — Тази вечер не съм готова да обсъждам нищо.

— Много лошо. — И Савидж тръгна по стълбите. — Аз пък съм готов от три години.

Беше ясно, че няма да ѝ позволи никакъв избор. Джулия се подготви за битка и заговори на прислужницата, която гледеше уплашено:

— Можеш да се оттеглиш за вечерта, Сара. Аз ще бъда в безопасност.

— Да, мадам — изрече със съмнение Сара, отправила очи към решителния мъж, който се качваше по стълбите. Тя бързо се прибра в стаята си, очевидно решила, че няма да е разумно да се намесва.

Когато Савидж я достигна, Джулия повдигна брадичка и отвърна на погледа му.

— Как смееете да се вмъквате така в дома ми? — тросна се тя и прибра халата по-плътно около тялото си.

— Защо са всичките тези лъжи? Защо не ми казахте истината още първия път, когато се срещнахме?

— Вие лъгахте също колкото и аз, казахте ми, че не сте женен...

— Нямам обичай да разказвам интимни тайни на жени, за които не зная почти нищо.

— Щом минахме на темата за интимните тайни, кажете... лейди Аштън знае ли, че не сте ерген, за какъвто претендирате?

— Всъщност тя знае.

— Предполагам, че иска да се отървете от вашата жена и да се ожените за нея заради бебето ѝ. — Джулия има удоволствието да види как чертите му се смразяват от изненада.

— Откъде знаете това? — попита рязко той.

— Лейди Аштън ми го каза, когато бяхме при една шивачка. Тя се опита да ме предупреди да ви избягвам... а аз трябваше да ѝ кажа, че няма нужда от това. Вие сте последният мъж, с когото бих желала да се замеся.

— А кого бихте предпочели? — попита той иронично. — Лоугън Скот?

— Всеки друг, освен вас!

— Защо? — Наведе глава и дъхът му опари бузата ѝ. — Защото ви плаша?

Джулия се опита да отстъпи, но ръцете му я задържаха за раменете. Въпреки че хватката му беше здрава, тя можеше да се изтръгне, ако искаше. Нещо я задържаше в ръцете му, някаква мощна сила, която не можеше да ѝ позволи да се отдръпне.

— Не зная за какво говорите — каза несигурно тя.

— Почувствахте го първия път, когато се видяхме... И двамата го почувствахме.

— Единственото, което искам, е да ме оставите на мира — рече Джулия и изстена, когато той я притисна до мускулестото си тяло.

В очите му гореше жар, превръщаше хладното сиво в разтопено сребърно.

— Продължавате да ме лъжете, Джулия.

Джулия потрепери смутено, застанала срещу него, усещаща силно топлината на ръцете му, твърдостта на неговата възбуда, опираща се в корема ѝ. Дишането му съвпаднаше с нейното мъчително дишане. И друг път я бяха прегръщали, но винаги в някоя сцена от пиеса, винаги в театъра. Добре репетираните думи и движения никога не бяха нейни собствени. Чувствата бяха майсторски преработени, за да се харесат на публиката. Сега за пръв път това бе реално и тя нямаше представа какво да прави.

Савидж плъзна ръце по тънките ръкави на халата ѝ, допирът му породил топлина от раменете ѝ до голите ѝ китки. Заговори срещу бузата ѝ, устните му докосваха кожата ѝ с всяка дума, устата му бе мъчително близо до нейната.

— Нощта, когато дойдохте в стаята ми в имението на Брандънови, бих дал цяло богатство да ви докосвам както сега... всичко, само да бъда близо до вас. Обещах си, че нищо няма да ми попречи да ви имам.

— Нищо, освен една съпруга и една бременна любовница — каза Джулия, а пулсът ѝ биеше лудо.

Той отдръпна главата си назад и гъстите му ресници прикриха яркия блясък на очите.

— Не съм сигурен, че Полин е бременна. Не зная дали лъже и какво ще направя, ако не е. — Поколеба се, а после добави дрезгаво: — Зная само, че вие сте моя.

— Аз не съм ничия. — Успя да се отдръпне назад, при което леко се препъна. — Моля, вървете си сега — каза тя отчаяно, упътила се към закрилата на своята спалня.

— Чакайте. — Деймън я улови вътре до самата врата и я обърна с лице към себе си. — Джулия... — Всички убедителни думи, които бе репетирал, бяха сякаш заключени в гърлото му. Искаше да я накара да разбере, че не е такъв, какъвто бе изглеждал досега. Как добре организираният му живот можа да се превърне в такава каша?

Посегна към един кичур от неприбраните ѝ коси, златист флаг, отпуснат на рамото ѝ грациозно. Прокара го леко през пръсти. Тя стоеше неподвижна и не издаваше звук, сякаш завладяна от същото чувство за неизбежност, което беше обзело и него. Невероятно бе това, че ѝ се бе сърдил и се бе отричал от нея почти през целия си живот... а тя се беше превърнала в онова, което бе желал най-много.

Деймън пъкна ръка под спуснатите ѝ коси и пръстите му се плъзнаха по нежния тил. Усети как мускулите ѝ се стягат при допира. Слаб протест се изтръгна от устните ѝ, когато я притегли по-близо, малко по малко, докато тялото ѝ дойде съвсем близо до неговото.

— Не бива да правите това — прошепна тя.

— Не искам да зная. — Нищо извън тази стая не го интересуваше... животът, който така грижливо бе изградил за себе си, нещата, с които се бе борил с години... той изтласка всичко назад в съзнанието си. Притисна ръка към кръста ѝ и я придърпа здраво към себе си, от което тя потрепери.

Той изчака тя да направи следващото движение. Ръцете ѝ леко се насочиха към главата му, пръстите ѝ закръжиха в косата му. Той се нуждаеше само от най-лекия подтик на докосването ѝ и устата му се сля с нейната. Наслада потече по цялото му тяло, изпълни нервите и сетивата му. Джулия беше възхитителна, извивките на гърдите ѝ деликатно опираха в стената на неговите гърди, а бедрата ѝ, опрели в бедрата му, бяха нежни и прелестно оформени. Гладката река на косите ѝ се спускаше по ръцете му и той прекъсна целувката, за да стисне в ръката си блестящите кичури и да ги потърка по бузата си.

Сподавен стон се изтръгна от нея.

— Искам да ви мразя — рече тя с приглушен глас.

Деймън се вгледа в лицето ѝ, прокара палци по кадифената кожа.

— Аз не съм светец, Джулия. Лъжах всички, дори себе си, но то не е различно от това, което си правила и ти. Изгради за себе си най-добрия живот, който бе възможен. Същото сторих и аз.

Джулия усети сълзите, които затекоха от очите му.

— Не знаех, че сте се опитвали да ме намерите през всичките тези години.

— Защо не ми казахте коя сте онзи уикенд в имението на Брандънови?

— Опитвах се да запазя себе си.

— Искахте да имате предимство пред мен.

— Не — отрече веднага тя, макар че усети издайнически прилив на топлина по бузите си.

Ледена усмивка скова устните му.

— Никога нямаше да поискате да ми кажете истината за това коя сте всъщност, нали? — Прочете отговора по гъстата ѝ руменина. — Ръцете му се задвижиха надолу по тялото ѝ в собственическа милувка. — Няма да се отървете толкова лесно от мен, Джулия.

Тя се опита да се отдръпне, но ръката му, легнала върху гърба ѝ, и другата, обвила се около тила, не позволяваха това. В същото време целувката му беше сексуална, дръзка, търсеца. Джулия не можеше да не реагира, стон на наслада се надигна в гърлото ѝ и тя изви рязко лице, притисна бузата си до рамото му. Беше напълно наясно, както и той, за белята, която можеше да последва.

— Нищо няма да излезе от това — прошепна тя в яката му. — Никога няма да бъда жената, която желаете да притежавате. А имате и отговорности...

— Винаги съм имал отговорности — отговори той, а гласът му трептеше от неудовлетвореност. — Винаги съм пристъпвал към всяка връзка с разбирането, че тя е обречена на провал, че не бих могъл да дам на жената своето име или дори да ѝ даря временна привързаност. Сега, след като ви намерих, не ми казвайте, че не сте това, което искам.

— Какво говорите? — попита Джулия с отчаяна усмивка. — Че няма да поискате анулиране на нашия брак? Какво ще излезе от евентуална връзка между нас? Аз не съм повече Джулия Харгейт. Превърнах се в друга жена, съвсем неподходяща за вас.

— Това е без значение.

— Ще има значение — настоя тя и се опита да пъхне ръце между двамата. Вие ще искате да се откажа от всичко, което съм постигнала, от всичко, което ми е нужно, за да бъда щастлива. Вие не сте мъжът, който ще търпи да гледа жена си на сцената да я ухажват, целуват и прегръщат други мъже, дори ако това е само актьорска игра.

— По дяволите — изруга тихо той, — не мога да търпя и сега! — Целуна я съкрушително, като настойчиво искаше да проникне в устата ѝ, жадно стремейки се да постигне желанието си, докато тя вече нямаше дъх, нямаше воля, нямаше мисъл, освен лудешкия порив да го приеме в себе си.

Пръстите му дръпнаха грубо атлазените ленти на халата ѝ и муселинът увисна на раменете ѝ, откривайки високата, бледа извивка на едната гърда. Той премина с върховете на пръстите си по заоблената форма на гърдата и разпали огън, който накара зърното да я заболи. Джулия се изви по-близо, отпусна гърдата си в ръката му и застана, когато палецът му заигра с твърдото зърно.

Джулия се изпълни с безумие. Какво ще стане, ако му позволи да я люби? Тя не дължеше нищо на никого, само на себе си. Сега вече положително бе извоювала правото си да направи своя избор, особено този. Винаги се бе преобразявала в една или в друга роля, като Джулия Харгейт, като мисис Уентуърт, като хиляди различни образи на сцената. Но в този миг тези образи бяха изличени и тя стоеше пред него без преструвка.

— Никога не се отдавам на съблазни — каза тя, а треперещите ѝ ръце притиснаха страните на слабото ѝ лице. — Това е нещо, което не мога да си позволя. Работа, дисциплина, самоувереност... Това са единствените неща, на които мога да разчитам. Не искам да се влюбвам. Не искам да принадлежа на никого. Но в същото време...

— Да? — наруши той мълчанието.

— Не желая да бъда сама.

— Тази нощ няма да бъдете сама.

— Ще приемете ли само една нощ с мен? И после да изчезнете, когато ви помоля за това?

— Не зная — смотолевя той, нежелаящ да признае истината. Отчайващ смях се изтръгна от нея, когато призна пред себе си, че не ще да знае как ще постъпи. Изведнъж нищо вече не бе толкова важно,

колкото нуждата да бъде с него, да узнае всички интимни тайни, от които се бе отричала толкова дълго.

Прочел израза в очите ѝ, Деймън дръпна халата от раменете ѝ. Дрехата падна на пода в шумоляща купчина. Джулия не помръдна, когато трескавият му поглед я огледа. Никога не бе очаквала, че гледката на нейното тяло може да му подейства така силно, лицето му да почервене и ръцете му да треперят, когато посегна към нея.

С върховете на пръстите той погали нежната кожа под гърдите и крехките линии на ребрата, а после дланта му премина върху корема. Дъхът ѝ замря, когато усети да докосва къдравите косъмчета между бедрата ѝ, пръстите му леко търсеха нагоре, докато тя се дръпна назад, прошепна нещо и поклати глава.

Разбра я мигновено, ръцете му се плъзнаха около гърба ѝ и тя чу звука на ниския му глас сред бученето в ушите си. Устата му потърси нейната и тя я разтвори за него, подчинила трудно изработения си контрол за пръв път в живота си. Отнесе я върху леглото, отпусна я по гръб върху хладната зелена коприна, а тя дръпна пластовете бельо и сукното, които го покриваха.

— Джулия — изрече той с глас, който по-скоро приличаше на скърцане, отколкото на човешка реч, — ако смяташ да ме спреш... за Бога, направи го сега.

Тя притисна трескаво устни до шията му.

— Искам да те почувствам — прошепна. — Искам да почувствам кожата ти до моята.

Деймън въздъхна и внимателно, но смутено свали самото си, връзката и ризата. Посегна да разкопчае панталона си, но малките ѝ ръце отместиха неговите настрана. Той си наложи да чака търпеливо и желанието му пламна буйно при дърпането и тегленето на пръстите ѝ по дрехите му. Тя сериозно се бе заела със задачата и освободи копчетата от стегнато ушитите илици.

Най-накрая Деймън приседна на края на леглото, за да свали обувките си, панталона и бельото. Извърши това мълчаливо, а после усети влажното докосване на устните на Джулия в горната част на гърба си. Това усещане го стегна, всеки мускул се включи в дълга верига целувки, последвали първата, от врата му до средата на гърба.

Ръцете ѝ се плъзнаха около раменете му, когато тя го прихвана изотзад, и притисна голите си гърди в топлия му гръб. Копринена

къдрица от косите ѝ падна на рамото му. Тя приличаше на любопитна морска сирена, която открива мъж за първи път, тялото ѝ се стремеше към неговото, ръцете ѝ нежно галеха изтръпналата му кожа. Докосна контурите на гърдите му и спря, за да усети тежкото бумтене на сърцето върху дланта си. Дръзнала да продължи надолу, пръстите ѝ леко докоснаха здраво стегнатите мускули на корема. Деймън затвори очи, когато усети плахото стискане на ръката ѝ върху члена си. Треперещите му пръсти се сплетоха с нейните и стегнаха хватката ѝ, докато насладата нарасна толкова, че заплашваше да го победи.

Като се обърна, той я повали на леглото, сведе тяло над нея. Тя нетърпеливо придърпа главата му надолу, сплела пръсти в косата му, докато го целуваше. Почувствал ръцете си на гърдите ѝ, покри с уста върховете ѝ, превърна с езика си възбудените ѝ зърна в още по-твърди топчета.

Джулия се повдигна срещу него, забравила се във връзката на техните тела. През последните няколко мълчаливи минути тя бе станала неузнаваема за самата себе си, безсрамно предлагаше тялото и душата си на нечия чужда воля. Искаше още, да се притиска по-силно в него, да забрави, че съществува във всепоглъщащата вълна на екстаза.

Ръцете и устните му умело шареха по тялото ѝ, пораждаха потоци усещане, където се докоснеха. Коляното му се вмъкна между нейните и тя чувства пръстите му между бедрата си да откриват слабата влажност след леко издадените къдрици. Очите ѝ се разтвориха широко при тази интимност и тя потръпна от светлината на лампата край леглото. Искаше да бъде скрита в мрак.

— Моля те — каза с колеблив глас, — лампата...

— Не — измърмори той срещу нея. — Искам да те виждам.

Джулия се опита да протестира, но думите ѝ бяха задушени в гърлото, когато главата му се придвижи по-долу. Тя усети устата му да се плъзга все по-ниско и по-ниско в меката окосменост на корема. Езикът му пареше плътта ѝ, караше я да се извива и стене сякаш от болка... но това, което чувстваше тя, не беше болка, беше прехласване, твърде разтърсващо, за да го разбере. Ръцете ѝ слязоха до косата му, опитвайки се първо да го отблъснат, а после се заизвиваха около главата му с молба. Бе обхваната от внезапен трепет на наслада, сетивата ѝ разнищени в нажежен до бяло блясък. Деймън повдигна

глава и легна върху нея. Джулия се извиваше и стенеше, позволила му да прави каквото иска. Сега тя беше далеч от девствената си скромност, податлива и отворена за всички негови желания. Усети тежко наблягане между бедрата си, предупреждение за болка. Прехапа устна при навлизането и обхвана с ръце гърба му, искайки да я вземе с първобитна припряност, която щеше да я разтърси в по-сетнешните мигове на размисъл. Но Деймън спря и се отдръпна, загледан в нея с пробуждащо се неверие.

— Ти си девствена — прошепна той.

Ръцете на Джулия се стегнаха около него, малките ѝ длани продължиха да шарят по кръста му, галеха и мачкаха в несъзнателно поощрение.

— Защо? — Това беше като че ли единствената дума, която той можа да произнесе.

Очите ѝ блестяха, когато тя погледна нагоре към него.

— Не съм пожелавала никого преди теб.

Деймън целуна стегнатата ѝ шия, бузата ѝ, трепетните устни. Сякаш цялото му същество бе изпълнено с всичкия сляп копнеж, който бе чувствал през зрелия си живот. С решително движение натисна напред силно, за да разкъса нейната невинност. Тя се обтегна в ръцете му, пое бързо дъх. Деймън мразеше болката, която ѝ причинява, но откри в себе си и бясно задоволство, че я обладава пръв, преди всеки друг мъж. Джулия беше невероятно стегната, нежните ѝ дълбини го приеха, обгърнаха го със силна топлина. Бавно я зацелува по лицето, смесвайки думи на възхвала и желание в опита си да я успокои.

Постепенно Джулия започна да се отпуска при упоритото проникване. Той беше нежен с нея, ръцете му играеха по тялото ѝ, бавно я изследваха. Тя потръпна, когато го усети да се плъзга по-надълбоко, напъвайки с бавен ритъм, който породил вълни на удоволствие по тялото ѝ. Началната болка като че бе прогонена, заменена от порив да се издигне високо срещу него и да го приеме още по-дълбоко в себе си. Деймън прие безмълвното желание, право и сигурно навлезе още по-навътре и тя изпита нов прилив на наслада. Усети го, че хваща хълбоците ѝ, пръстите му стиснаха закръглената плът и издаде нисък, страдалчески звук в момента на своето облекчаване. Деймън потръпна и натисна силно в нея, докато и на двамата се стори, че телата им са се слели без остатък едно в друго.

Сетне Джулия за дълго беше сънлива, облегната на извивката на ръката му. Деймън угаси лампата и останаха сред отморяваща тъмнина. Джулия изглеждаше полузамечтана, сетивата ѝ се опиваха от топлината и тялото на мъжа до нея.

Тя не беше вече тайнствена фигура, която дразнеше общественото любопитство, или артистката, изричаща добре отретепитирани реплики в някоя пиеса... беше решително откъсната от миналото, което я бе обвързало. Като обърна глава, тя съзря резкия профил на мъжа до нея. Лорд Савидж, съпругът ѝ. Той ще поеме живота ѝ в свои ръце, ако тя му позволи това. Ще има сигурност, подслон, ще я отрупа с толкова луксозни неща, че тя едва ли ще има нещо против да я държат в златната ѝ клетка. Но тя няма да позволи на никого да господства над нея. Беше прекарала по-голямата част от живота си под властта на баща си и това ѝ стигаше.

Няма да се изгуби в сянката на своя съпруг, както бе постъпила майка ѝ. Грижливо ще пази онази част от себе си, за която бе се борила и успяла да защити — а това означаваше, че всяка връзка с Деймън е невъзможна.

ШЕСТА ГЛАВА

Деймън се събуди бавно, учуден, че се намира в непознато легло. Лек аромат на дамски парфюм лъхаше от възглавницата до него. Все още сънен, той притисна лице в уханието на кремавите чаршафи. Споменът за предишната нощ нахлу в него и той отвори очи.

Беше сам в леглото на Джулия.

Джулия... тя никога не е била повече от едно име за него, сянка от миналото, но изведнъж бе станала поразително реална. Видя петната кръв по чаршафа и очите му се разшириха от изненада. Не беше допускал възможността Джулия да е невинна. Никога не му се бе случвало да е с девственица, единствено със зрели жени, обиграни във всички аспекти на страстта. Сексът досега бе за него весела игра, обикновено удоволствие, различно от преобразяващото преживяване от миналата нощ. Джулия беше единствената жена на света, която принадлежеше само на него.

Защо тя му се отдаде, както на никой друг преди? Положително не беше първият мъж, който я беше пожелал. Била е желана от всеки мъж в Лондон. Логично търсеше всевъзможни причини, за които тя му бе дарила девствеността си при толкова много още неразрешени въпроси между тях, и не можеше да измисли нищо.

Искаше я пак в леглото, сега. Тя беше толкова невероятно красива, толкова безизкусна и доверлива! Искаше да я възбужда, успокоява и гали, да я накара да почувства неща, които никога не е мислела за възможни. А после да я държи с часове в ръцете си, когато тя ще потъне в сън и ще бди над сънищата ѝ. Беше му хрумнала съвсем изведнъж натрапчивата идея да я вижда всеки ден и нощ, да знае с всяка фибра на съществуването си, че това е завинаги. Не можеше да си представи бъдеще без нея.

Като отхвърли завивките, Деймън тръгна гол из стаята да събере разхвърляните дрехи. Облече се бързо и дръпна тежките зелени завеси, за да погледне през прозореца. Навън беше още рано, утринното

слънце започваше да се изкачва над кулите и високите покриви на града.

Малката къща беше тиха, с изключение на стъпките на камериерката в преддверието. Като видя Деймън да слиза по стълбите, тя поруменя.

— Милорд — каза тя, — ако желаете чай и закуска...

— Къде е жена ми? — прекъсна я безцеремонно той.

Прислужницата отстъпи една-две крачки при приближаването му, явно несигурна дали трябва да го смята за луд или не.

— Мисис Уентуърт е в театъра, сър. Имат репетиции всяка сутрин.

В „Капитал“ значи. Деймън изпита досада, че Джулия не го е събудила, преди да излезе. Реши да я последва и да я види незабавно. Имаха да говорят за много неща. От друга страна, той трябваше да се погрижи за свои работи, някои от които засягаха Полин. Намръщи се на нервната прислужница.

— Кажете на мисис Уентуърт да ме очаква довечера.

— Да, милорд — отговори момичето и се дръпна назад, когато той се упъти към вратата.

В „Капитал“ бе ужасна сутрин. Джулия знаеше, че изпълнява лошо ролята и разстройва до крайна степен Лоугън Скот. Не бе запомнила добре репликите си. Изглеждаше невъзможно да се съсредоточи. В добавка към ужасното главоболие, което я мъчеше, болеше я всяка частица на тялото, а най-много от всичко умът ѝ бе изпълнен с мисли за последната нощ и за това какво бе извършила.

В момент на безразсъдство тя бе направила ужасна грешка. Изглеждаше напълно справедливо да бъде с Деймън. Беше самотна, уязвима, жадуваща за удоволствието и спокойствие, които ѝ предлагаше той. В рязката светлина на деня обаче всичко изглеждаше различно. Тя усещаше ужасна тежест в себе си, тайните ѝ бяха се изплъзнали, литнали далеч от досега ѝ, преди да може да ги улови и върне обратно. Дори познатата атмосфера на театъра не можеше да я утеши. Може би сега Деймън вярва, че е получил права над нея. Тя трябва да му изясни, че независимо от случилото се, принадлежи само на себе си.

— Не допускай грешката да си мислиш, че не мога да те сменя — предупреди я нервно Лоугън, но с тих глас, когато тя се запъна неприятно в друга една сцена. — Не е още късно за мен да дам ролята на Арлис. Ако не започнеш да проявяваш интерес към това, което вършиш...

— Дай я тогава на нея — отвърна Джулия и му отправи кипящ от гняв поглед. — В момента ми е все едно.

Несвикнал с такъв отпор, Лоугън отхвърли яростно тъмно махагоновата си коса и тя почти щръкна. Сините му очи блестяха от досада.

— Ще повторим сцената отново — изрече той със стиснати зъби. Махна властно към другите актьори на сцената: Чарлс, Арлис и възрастния мистър Къруин. — Нарездам ви вие тримата да отидете в „зелената стая“ и да научите ролите си. До този момент не мога да оценя репликите ви много по-високо от тези на мисис Уентуърт.

Малката група се подчини с леко недоволство, но очевидно бяха облекчени, че се отърват от наситената с напрежение театрална сцена. Лоугън се обърна към Джулия.

— Започваме ли? — попита студено той.

Без да каже дума, тя отиде към левите кулиси, откъдето трябваше да влезе. Сцената бе такава, в която двамата главни герои, Кристин и Джеймс изпитват първите мъки на любовта. В ролята на укриващата се Кристин Джулия трябваше да се увлече от свободата на своята маскировка на прислужница. Тя е смутена от това, че е привлекателна за един обикновен лакей, но не може да се разкрие пред него.

Опита се да предаде нещо от чувствата на героинята — смесица от желание и несигурност... докато съзря, че Джеймс я чака. С възбуден смях тя се втурна към него и се намери в обятията му.

— Не мислех, че ще дойдеш — каза той и я подхвърли леко, за да може след това тя да стъпи сама на земята. Отмахна една къдрица от лицето ѝ, сякаш не можеше да повярва, че тя е реална.

— Не исках да го направя — отговори задъхано тя. — Не можех да устоя на това свое желание.

С нескрита импулсивност той се наведе да я целуне. Джулия затвори очи, знаеща какво да очаква. Беше целувана безброй пъти на сцената независимо какво изпълнява, от Лоугън, от Чарлс и дори веднъж от мистър Къруин, който играеше възрастен монарх, женен за

млада и красива жена. Макар че Лоугън бе красив, целувките му никога не въздействаха на Джулия. Бяха твърде професионални. Не бе необходимо да чувстваш нещо, за да убедиш публиката, че е истинско.

Усети как устните му докосват нейните... но изведнъж споменът за миналата нощ проблесна в ума й... Жарките устни на Деймън, натискът на ръцете му, заключили я срещу нетърпеливото му тяло, страстта, която я изпълваше...

Джулия се откъсна от Лоугън с приглушен звук, гледайки го смаяно, докосвайки устни с треперещите върхове на пръстите си.

Героят Джеймс се изгуби и на негово място се появи познатото изражение на Лоугън. Той изглеждаше объркан, поклащаше бавно глава. Вибрираща нотка гняв се усети в гласа му:

— Какво ти става, по дяволите?

Джулия се извърна от него и затърка ръце възбудено:

— Нямам ли право на един лош ден като всички останали? Никога не си толкова рязък с другите, когато имат трудности с някоя роля.

— Очаквам повече от теб.

— Може би това е грешка — отговори остро тя.

Погледът му се заби в гърба й.

— Очевидно е така.

Тя пое дълбоко дъх и се обърна към него.

— Искаш ли да опитаме сцената отново?

— Не — отвърна кисело Лоугън. — Днес ми похаби достатъчно време. Вземи свободен следобед... Аз ще работя с другите. И те предупреждавам, че ако не си в идеална форма утре, ще дам ролята на друга актриса. Тази пиеса означава твърде много за мен. Проклет да бъда, ако позволя на някого да я провали.

Джулия наведе очи, почувствала угризения.

— Няма да те разочаровам пак.

— Най-добре не го прави.

— Да съобщя ли на другите, че ги викаш да дойдат тук?

Той кимна и й направи знак да си върви, лицето му бе сковано.

Като въздъхна, Джулия тръгна от сцената към кулисите. Търкаше слепоочията и очите си в опитите си да прогони главоболието.

— Мисис Уентуърт? — Колебливият глас на един млад мъж се връза в мислите й.

Джулия спря и погледна към обадилия се. Това беше Майкъл Фиске, художник-декоратор с изключителен талант. Въоръжен с боя и четки, той бе създал някои от най-красивите и оригинални кулиси и декори, които Джулия бе виждала. Други театри също бяха признали таланта на Фиске и се опитваха да го прикоткат за себе си, принуждавайки Лоугън Скот да му плаща необикновено висока заплата, за да задържи способния художник при себе си. Със своето обичайно самоуверено перчене Фиске бе подчертал на Лоугън и на всеки друг в „Капитал“, че си заслужава високите заплати.

Ала нормалното за него наперено изражение днес се беше изпарило и лицето му изглеждаше странно колебливо. Стоеше в сянка и държеше малък, но обемист пакет, а топлите му кафяви очи гледаха умолително.

— Мисис Уентуърт — повтори той и Джулия го приближи.

— Да, мистър Фиске? — попита тя с елемент на загриженост. — Случило ли се е нещо неприятно?

Той повдигна широките си рамене и стисна по-здраво пакета.

— Не точно това. Има нещо, за което искам да ви помоля... ако нямате нищо против... — въздъхна, а добродушното му лице изрази съмнение. — Не биваше да ви безпокоя. Моля ви, мисис Уентуърт, забравете това...

— Кажете ми — настоя тя с окуражаваща усмивка. — Не може да бъде толкова лошо, нали?

С трагично примирен поглед Фиске ѝ подаде увития в хартия пакет.

— Моля, предайте го на мис Бари.

Тя взе предмета и го задържа предпазливо.

— Това е подарък за Арлис? Извинете за въпроса ми, но защо не го предадете вие сам?

Червенина покри слабото му лице.

— Всички знаят, че вие сте най-добрата приятелка на мис Бари. Тя ви обича и има доверие във вас. Ако ѝ предадете това и говорите пред нея за мен...

Джулия изведнъж се досети.

— Мистър Фиске — попита кротко тя, — да не би да проявявате романтичен интерес към Арлис?

Навел глава, той потвърди това с пресипнал глас.

— Е, това не е изненада. Тя е привлекателна жена, нали?

— Тя е най-милото, най-прелестното същество, което съм виждал — избъбри той. — Тя е толкова чудесна, че не мога да се реша да говоря с нея. Когато е наблизо, коленете ми се превръщат в желе и не мога дори да дишам. А тя не иска и да знае за съществуването ми.

Джулия се усмихна съчувствено.

— Познавам Арлис като себе си и съм сигурна, че тя ще предпочете вие да се отнесете лично към нея...

— Не мога. Това е твърде важно. Мислех да ѝ призная какво чувствам към нея, но... тя може да ми се смее или да изпита съжаление към мен...

— Не, уверявам ви, че тя не е такава — изрече бързо Джулия. — Арлис ще бъде щастлива, че един мъж като вас толкова я цени.

Той поклати глава, скръствайки и разгъвайки ръцете си.

— Не съм изискан господин — каза тъжно той. — Нямам модни дрехи, нито голяма къща... малко, са и поръчките, които получавам. Тя няма да ме хареса.

— Вие сте добър човек и прекрасен, талантлив художник — рече окуражително Джулия, но дълбоко в себе си съжаляваше, че той може би е прав. Арлис винаги лесно се повлияваше от големи, но празни обещания и съблазнителни подаръци. През последните няколко години се бе замесвала с върволица преситени мъже, които я използваша само за собствените си егоистични наслади, а после я зарязваха без никакви угризения. Освен това Арлис беше безнадеждно влюбена в Лоугън Скот, който очевидно никога нямаше да помисли за връзка с нея. Арлис не криеше факта, че я привличат силни мъже.

— Ще ѝ го предам — каза решително Джулия. — И ще ѝ говоря за вас, мистър Фиске.

Той се постара да изглежда облекчен, но в същото време беше отчаян.

— Благодаря ви... макар че това е безнадежден случай.

— Не непременно. — И Джулия посегна да докосне рамото му утешително. — Ще видя какво мога да направя.

— Бог да ви поживи, мисис Уентуърт — каза той и се отдалечи с ръце, тикнати в джобовете.

Тръгнала към „зелената стая“, Джулия намери там другите актьори да провеждат своята репетиция.

— Мистър Скот ви вика пак на сцената. Боя се, че доста го ядосах. Приемете извиненията ми.

— Няма нужда от извинения — увери я мистър Къртин и бузите му се залюляха, като се разсмя. — Всички имаме от време на време труден ден.

Джулия се усмихна благодарно и махна на Арлис в момента, когато другите излизаха от стаята.

— Ела тук за малко — имам подарък за теб.

— За мен? — сбърчи чело Арлис. — Нямам рожден ден.

— Не е от мен... от един таен обожател.

— Така ли? — Арлис изглеждаше доволна и поласкана. Зарови пръсти в къдриците си. — Кой е той, Джесика?

Джулия подаде пакета.

— Отвори това и ще видим дали ще се сетиш.

Кискайки се възбудено, Арлис грабна пакета и скъса хартиената обвивка, радостна като дете. Като премахна пластове на защитната опаковка, двете жени загледаха подаръка с възхищение. Това бе малък, изящен портрет на Арлис, облечена като Муза на Комедията, с блестяща кожа, розови страни и сладка усмивка на устните. Интерпретацията беше идеализирана, фигурата ѝ предадена малко по-слаба, отколкото в действителност, очите по-големи... но несъмнено това бе Арлис. Умението и талантът на художника бяха забележителни, осъществени с нюанси, които пленяват с веселата същност на сюжета.

— Колко прекрасно! — прошепна Джулия и си помисли, че Майкъл Фиске може да стане за в бъдеще нещо повече от художник-декоратор.

Арлис разглеждаше портрета с явно удоволствие.

— Твърде хубава е, за да съм аз... Е, почти.

Джулия докосна внимателно края на позлатената рамка.

— Нарисувана е без съмнение от някого, който те обича.

Напълно объркана, Арлис поклати глава.

— Но кой е той?

Джулия се взря в нея многозначително.

— Кой господин, когото познаваме, би могъл да нарисова това толкова хубаво?

— Никой, освен... — Арлис се засмя недоверчиво. — Не ми казвай, че това е от мистър Фиске. Ох, Боже!... Той изобщо не е от

тези, към които изпитвам интерес.

— Вярно е. Той е честен, работлив и почтителен... напълно различен от покварените мъже, от които се оплакваш толкова отдавна.

— Те поне се грижат за мен.

— Как се грижат? — попита Джулия меко. — Правят ти подаръци? Даряват ти една-две ноци на страст? И после изчезват.

— Още не съм намерила подходящия.

— Може би вече си го намерила.

— Но, Джесика, та той е художник-декоратор...

Джулия се вгледа в морскозелените очи на приятелката си.

— Бъди мила с него, Арлис... Вярвам, че той искрено държи на теб.

Дребната артистка се смръщи недоволно.

— Все пак ще му благодаря горещо за портрета.

— Да, говори с него — поощри я Джулия. — Може да откриеш, че го харесваш.

— Предполагам — рече замислено Арлис. Обгърна портрета с бавен поглед и го подаде на Джулия. — Не бива да карам мистър Скот да ме чака. Ще бъдеш ли така добра да го оставиш в гримьорната ми?

— Разбира се. — Джулия прекръсти картината, докато Арлис се отдалечаваше. Иронична усмивка се разля по лицето ѝ. Арлис се мислеше за светска дама, дори за цинична, но в нея имаше частица все още неудържима романтика.

Полин вдигна очи от планината пакети на пода, покрит с килим, в бледоморавата си и златиста спалня. Тя представляваше прелестна гледка, обградена от леките купчини ленти и тънки материи, с тъмните си коси, разпилени в чувствено безредие по голите ѝ рамене. Усмихна се предизвикателно, когато Деймън влезе в стаята.

— Идваш тъкмо навреме да видиш новите ми покупки уведоми го тя. — Тази сутрин направих чудесна експедиция по магазините. — Изправи се и задържа една дреха до гърдите си, много тънка рокля, която приличаше на фина паяжина от злато. — Виж, скъпи... това трябва да се носи върху друга рокля, като украса, но когато сме сами, ще нося само нея, ей така.

Грациозно я плъзна през главата си и лъскавата тъкан прилепна към тялото ѝ, като в същото време пусна долната рокля да се свлече в

краката ѝ. Златната паяжина подчерта закръглената красота на тялото ѝ, без да закрие тъмния триъгълник между бедрата и розово — кафявите връхчета на възбудените ѝ зърна. В кадифените ѝ очи блесна желание и тя облиза устни, когато го приближи бавно.

— Хайде да се любим — измърмори тя. — Цяла вечност не си ме докосвал.

Деймън се вгледа в Полин без всякакъв израз, като трудно можеше да повярва, че стои равнодушен до една жена, която преди бе намирал за толкова вълнуваща.

— Не съм дошъл за това — каза той, задържал ръце до тялото си дори когато тя замърка и се притисна в него. — Искам да говорим.

— Да... но после. — Хвана ръката му и се опита да я допре до гърдата си.

Намръщен, Деймън се отдръпна.

— Искам да зная името на твоя лекар. Този, който е потвърдил, че си бременна.

Сексуалният интерес изчезна от лицето на Полин и се замени със защитно, тревожно изражение.

— Защо?

Деймън я изгледа непоколебимо.

— Как се казва той?

Полин отиде до леглото, наметна плътната брокатена кувертюра. С котешка ленивост започна да шари по плата с върха на пръста си.

— Доктор Чеймбърс. Той е много стар, но в него имаме доверие, той лекува семейството ни от години.

— Искам да се срещна с него.

— Много мило, че проявяваш интерес, скъпи, но не е нужно...

— Ще ми уредиш ли среща, или да го потърся сам?

Червенина се разля по кожата на Полин — дали от чувство за вина, или от гняв?...

— Ти звучиш така обвиняващо. Не вярваш ли, че ти казвам истината за бебето?

— Вярвам, че тази „случайна“ бременност е дяволски удобна за теб — отговори той рязко. — А мисля, че е време да престанем да играем игри.

— Никога не съм ти играла игри...

— Не си ли? — прекъсна я Деймън с присмехулна усмивка.

Изоставила котешката си поза, Полин приседна.

— Отказвам да обсъждам с теб каквото и да било, щом си толкова сърдит!

Той я погледна студено.

— Искам да ми уредиш среща с доктор Чеймбърс.

— Не можеш да му нареждаш като на слуга... нито на мен за такава неща.

— Вярвам, че съм си платил за привилегията.

Като издаде яростен звук, Полин хвърли една възглавничка със златиста бродерия по него. Тя падна на пода до краката му.

— Няма какво да се правиш на толкова велик. Грешката не беше моя, че съм бременна и че си натоварен със съпруга, която, изглежда, не можеш да откриеш. Отбеляза ли някакъв напредък в това отношение?

— Това не е твоя грижа.

— Имам правото да зная дали детето ми ще се роди като копеле!

— Уверих те, че ще се грижа за теб и за бебето. Смятам да спазя обещанието си.

— Това е доста различно от брак с мен!

— Бях принуден да сключа брак за удобство на баща ми. По-скоро ще отида в ада, отколкото да позволя на теб или на когото и да било да постъпи по същия начин като него.

— Значи това е проблемът? — поиска да знае Полин с повишен глас. А онова, което стори ти с мен? Бях съблазнена от теб, вече съм бременна, а сега като че ли си решил да ме изоставиш...

— Ти съвсем не беше невинно момиченце от училищната скамейка. — Сардонична усмивка озари лицето на Деймън, като си спомни как Полин дръзко го преследваше, хитростите, които използваше, за да го примами в леглото си. А сега претендираше, че тя е била съблазнената. — Ти си богата вдовица с безброй любовни истории, датиращи още преди смъртта на възрастния ти съпруг. Аз не бях първият ти закрилник и Бог ми е свидетел, че няма да съм и последният.

— Ти си студен негодник — изрече тя и хубавото ѝ лице се изкриви в презрителна усмивка. — Върви си. Напусни още в този миг! Сигурна съм, че е вредно за бебето, което нося, да се ядосвам толкова.

Деймън се подчини с подигравателен поклон и напусна парфюмираната атмосфера на спалнята, като се питаше какво ли е намирал преди в Полин.

Решил, че е време да се срещне с двама управители относно различни негови имоти, Деймън се метна в каретата си и каза на кочияша да го откара до лондонския му дом. Не искаше да закъснява, защото винаги се бе гордял с точността и отговорността си — качества, които неговият баща, обременен от манията за хазарт, никога не бе притежавал. Въпреки че се опитваше да държи съзнанието си будно за предстоящата работа, мислите за Полин и бременността ѝ непрекъснато му се натрапваха.

Деймън вярваше на инстинктите си, които му подсказваха, че „бебето“ е просто измислица, за да го впримчи... но трябваше да допусне и възможността, че Полин може да казва истината.

Деймън въздъхна и разтърка отегчено очи.

— Няма никакво бебе — избъбри той със смесица от надежда и безизходица. — Тя лъже... така изглежда.

Когато пристигна вкъщи и влезе през главния вход, икономът го уведоми, че управителите вече го чакат в библиотеката.

— Добре — отсече рязко Деймън. — Поднеси им чай и сандвичи. Очаквам срещата да не продължи дълго.

— Да, милорд, но... — Икономът посегна към един малък сребърен поднос със запечатана бележка на него. — Може би ще пожелаете да прочетете това. Получи се преди малко, донесе го един човек, който много бързаше.

Намръщен, Деймън счупи криво поставения печат и зачете набързо написаните драсканици на брат си, Уилям. Погледът му летеше по редовете на страницата.

Деймън...

Боя се, че този път ме заплашва истинска опасност. Забърках се в дуел, който ще се състои утре. Моля те да станеш мой секундант и да ми дадеш един много необходим съвет. Моля те да дойдеш незабавно в Уорикшир и да спасиш кожата на единствения си брат.

Уилям

Нервите на Деймън се обтегнаха от тревога. Той бе свикнал с грешките и злополучията на Уилям, но нищо досега не бе приличало на това. „Господи, Уил, какво си направил?“

— По дяволите, брат ми трябва да е последният човек в Англия, който не знае, че дуелирането не е на мода. — Вдигна поглед, за да види проблясък на съчувствие в обикновено неумолимите очи на икономата. — Очевидно Уилям е сгафил отново — изръмжа той. — Този път го викат на дуел.

Икономът не се учуди. Неразумните постъпки на по-младия Савидж бяха добре известни на всички вкъщи.

— Мога ли да ви помогна с нещо, милорд?

— Да. — Деймън кимна към библиотеката. — Кажете на тези двамата, че са ме извикали внезапно по спешна работа. Да насрочат срещата с мен идущия понеделник. Искам и една бележка, която да бъде предадена на мисис Джесика Уентуърт, живее на Съмърсет Стрийт. Трябва да я получи още днес следобед без забавяне.

Хладен, мъглив септемврийски вятър духаше в малката градина зад къщата на Джулия. Свободно пуснатата ѝ коса се вееше от вятъра и тя я праметна през рамото си. Сред упоителния аромат на розмарина, дивата мента и други дъхави растения, тя седна на една малка бяла пейка и отвори писмото, което лежеше в скута ѝ.

Скъпа Джулия...

За нещастие планът ми да те видя довечера се промени. Трябва незабавно да замина за имението Савидж в Уорикшир, за да се заема с една спешна делова задача, свързана с брат ми, лорд Уилям. Ще те посетя веднага щом се върна в Лондон.

Твой: Савидж

Почти като послепис бе добавено към края на листа едно последно изречение:

Не съжалявам за това, което се случи между нас...
Надявам се, че и ти чувстваш същото.

Обезпокоена от лаконичната бележка, Джулия я прочете още веднъж и се намръщи недоволено. Обзе я безпокойство. Положително добавката е написана за успокоение, но тя не знаеше дали това е сторено от облекчение или тревога. Взе да мачка писмото, но изведнъж се видя да го притиска до гърдите си.

Лорд Уилям Савидж, девера, когото тя не познаваше. Запита се дали момъкът е действително в опасност, или е послужил за удобно извинение на Деймън да избегне срещата с нея. Въпреки че пишеше обратното, възможно беше да съжалява, че ще прекара нощта с нея. Може би така беше прието да се каже на една жена, че не изпитват съжаления към нея, дори ако обратното беше вярно.

Поруменяла от срам и несигурност, Джулия се питаше дали не го е разочаровала по някакъв начин, дали не е сметнал, че тя е по-малко страдна и възбуждаща от лейди Аштън. Не знаеше какво да прави, как да го задоволи. Той може би смяташе преживяното за разочарование, или още по-лошо — за забавно. Навярно беше очаквал да отиде в леглото с опитна любовница, не с несръчна девственица.

Джулия мълчаливо се упрекна. Трябваше да си напомни, че желае анулиране на брака, че никога няма да предаде кариерата и независимостта си и да живее под властта на силно волеви мъж. Ще бъде добре, ако го е разочаровала...

Бледозлатистите стени на замъка Уорикшир се издигаха високо и бодро над околността и не подсказваха с нищо смута, който цареше вътре. Слънцето току-що бе залязло, хвърляше дълги сенки по земята и блестеше в ромбовидните стъкла на прозорците на средновековната постройка.

Деймън бе прекарал тук почти целия си живот, забравил за удоволствията, които един младеж може да намери в Лондон, вместо да стои при майка си през последните години на живота ѝ.

Премина през голямото преддверие и обширния салон на първия етаж и откри брат си изтегнат на една тапицирана с дамска кушетка с чаша бренди в ръка. Като съдеше по кръвясалите му очи и по

размъкнатия му вид, заключи, че по-голямата част от деня Уилям бе прекарал тук, утешавайки се с помощта на голямо количество силен алкохол.

— Господи, радвам се, че си тук — извика Уилям с жар, като се надигна. — Вече си помислих, че ще ме оставиш на съдбата ми.

Деймън го погледна недоволно.

— Едва ли, след всичко, което съм вложил в теб.

Като се отдръпна да му направи място, Уилям отрони гневна въздишка.

— Никога не съм се дуелирал. Не ми се ще да започвам сега.

— Не възнамерявам да го правиш — смръщи се Деймън. — Как реагира баща ни?

— Всички се постараха той да не научи. При толкова крехкото му здраве това ще го довърши.

Деймън поклати глава в несъгласие.

— Като изключим факта, че лошо върши деловите си работи, баща ни не е глупак. По-скоро би желал да знае истината, отколкото някой да ходи на пръсти около него и да крие тайни.

— Кажу ми ти тогава. Аз не се реших да стоваря такава новина на главата на един умиращ човек.

Като завъртя очи, Деймън седна и изтръгна чашата бренди от ръката му.

— Не зная точно как се случи. — Упоен от алкохола, Уилям прокара пръсти през разрошената си черна коса. — Беше толкова незначително нещо. Миналата вечер отидох да танцувам на увеселение, уреждано от семейство Уайвил, обикновена провинциална забава... Танцувах валс с младата Сибил и после се измъкнахме в градината... а следващото нещо, което си спомням, е, че брат й Джордж ми обяви дуел!

Не беше трудно за Деймън да се досети от недомлъвките какво всъщност е станало. Уайвилони, богати земевладелци и титулувана фамилия от Уорикшир, бяха прочути с избухливия си нрав. От това, което Деймън си спомняше, Сибил не можеше да бъде на повече от шестнайсет-седемнайсет години. Всяка обида към нея щеше да бъде смятана за ужасно оскърбление на фамилната чест.

— Какво направи, Уил? — попита брат му със заплашителен тон.

— Само това, че целунах Сибил! То е нищо — едва ли трябва да рискувам главата си за такава постъпка, уверявам те! Джордж и аз никога не сме се карали. Подозирам, че той ни е следил, само за да има претекст да ме обвини, този сприхав негодник...

— Нека спестим обидните епитети за по-нататък — намеси се Деймън сухо. — Единственият начин да се разреши въпроса, е да се отнесем до стария лорд Уайвил. Той ръководи семейството с железен юмрук и той е този, който може да спре цялата работа, ако пожелае.

Сините очи на Уилям се изпълниха с надежда.

— Ще говориш ли с него, Деймън? Ако можеш да го убедиш Джордж да оттегли поканата за дуел...

— Първо искам да зная истината. Сигурен ли си, че всичко, което си направил, е, че си целунал Сибил?

Уилям наведе очи.

— В общи линии, да.

— По дяволите, Уил, при всичките ти любовници и кръчмарки отгук до Лондон защо избра да се задяваш с едно почтено момиче?

— Не съм я задявал! Тя ме гледаше с такива меки и кротки като на сърна очи, които ме приканваха да я целуна, и когато го направих, тя съвсем недвусмислено ми отвърна със същото... а тогава Джордж изскочи от храстите като луд.

— И Сибил, като не е искала да си навлече разправии със семейството си, се е престорила на напълно невинна и е казала, че ти си флиртувал с нея и си се опитвал да я прельстиш.

Уилям кимна решително.

— Да, точно това се случи. И не ме гледай така, като че никога не си бил изкушен от красива, млада, невинна девойка! По дяволите, ти сигурно си вършил същото на моите години.

— На твоите години аз се опитвах отчаяно да спася семейството да не се сгромоляса под тежестта на планина от дългове. Малко време имах да флиртувам с момичета като Сибил Уайвил — усмихна се мрачно Деймън.

После се преоблече и отиде в имението на семейство Уайвил, разположено на няколко мили от замъка. Въпреки значителното си богатство Уайвилкови живееха в странна селска господарска къща, полускрита от горичка сребърни брези и рододендроновы храсти.

Лорд Уайвил, малко по-възрастен от бащата на Деймън, Фредерик, седеше в голямо кресло, тапицирано с кожа, пред малък огън, протегнал крака към прациящите цепеници. Срещал много пъти Уайвил преди, Деймън знаеше, че той е амбициозен и самоуверен, безгранично горд със своите деца. Сибил беше единствената му дъщеря и той не криеше планове си да ѝ осигури великолепен брак. Само херцог или граф щеше да бъде подходящ, а освен това съпругът трябваше да е богат в съответствие с родовата си кръв. Деймън се съмняваше, че Уилям отговаря на намеренията на Уайвил за евентуален зет.

Домакинът повдигна месестата си ръка, с което даде знак на Деймън да седне в креслото до него. Светлината на огъня танцуваше в трепкащ блясък по оплешивяващата му глава.

— Савидж — изрече той с дълбок глас, който прозвуча странно за човек с такъв дребен ръст. — Виждам, че брат ти — този безочлив нехранимайко — те е призовал да го защитиш. Е, този път няма да можеш да го спасиш. Той е постъпил безотговорно и трябва да си плати за това.

— Разбирам чувствата ви, сър — отговори с необходимата сериозност Деймън. — Оказва се, че Уилям наистина е отишъл твърде далеч. В интересите на благополучието на дъщеря ви и на сина ви обаче дойдох да ви помоля да спрете дуела. Джордж ще оттегли поканата си, ако вие поискате това.

— А защо да го направя? — попита Уайвил и кръглата му уста се сви ядно. — Моята Сибил, наивно и невинно момиче, е била опозорена, репутацията ѝ — омърсена...

— С една целувка? — каза Деймън и повдигна вежда. — Това не е ли твърде прекалено? Красиво момиче, луна, озарила градината... всеки би разбрал защо Уилям си е загубил разсъдък.

— Той не е трябвало изобщо да остава сам с дъщеря ми в градината, да я обижда в собственото ми имение, в никакъв случай!

— Да, зная. Давам ви дума, че Уилям ще направи компенсация, под каквато форма изберете, ако убедите Джордж да оттегли поканата си за дуела. Положително можем да достигнем до някакво друго споразумение. Сигурен съм, че и вие като мен не желаете да се пролива кръв между нашите семейства. Освен това, ако дуелът се състои утре, репутацията на Сибил ще пострада. — Деймън

наблюдаваше лицето на другия мъж, докато говореше, и видя със задоволство, че е отбелязал точка в своя полза.

— Какво споразумение имате предвид? — попита Уайвил с подозрение.

Деймън се поколеба.

— Зависи какво ще ви удовлетвори. Ще разрешим ли въпроса, ако Уилям направи предложение на Сибил? — Идеята беше безопасна, като се знаеше, че Уайвил има по-големи амбиции, отколкото да омъжи дъщеря си за втори син по рождение.

— Не — отвърна Уайвил и двойната му брадичка се раздвижи, когато поклати глава. — Вашият брат няма нито средствата, нито характера, който търся в бъдещия си зет. — За дълго замълча, а после хитър поглед освети на лицето му. — Все пак... ще ви предлага алтернативно решение.

— Да? — Деймън го следеше напрегнато.

— Доколкото аз съм обиденият в случая, честта ще бъде удовлетворена, ако вие се ожените за Сибил.

Деймън усети как веждите му се повдигнаха чак до косата.

— Поласкан съм — каза дрезгаво той.

— Добре. Ще извикам Сибил и ще може веднага да й направите предложението.

— Лорд Уайвил, аз... трябва да ви призная нещо. — Изведнъж Деймън почувства хумора на ситуацията и усети в гърлото му да се надига смях. Успя някак да го овладее. — Сибил е прекрасно момиче и съм сигурен, че при други обстоятелства...

— Какви? — подсказа Уайвил и се намръщи като булдог.

— Не мога да се оженя за дъщеря ви.

— Защо не?

— Вече съм женен.

Дълго време никой не издаде звук. И двамата бяха вперили очи в танцуващите пламъци, а Уайвил мислеше върху необикновеното изявление. След малко заговори с глас, натежал от подозрение:

— За пръв път чувам това.

— То е строго пазена тайна от доста отдавна.

— Коя е жена ви?

— Дъщерята на лорд Харгейт, Джулия.

— Харгейт — повтори Уайвил и късите му вежди се извиха като две въпросителни. — Чувах, че са я изпратили да учи в Европа — или това, или че са я забутали в манастир. Какво е станало с нея през всичкото това време? Криели сте я на тавана или в някакво подземие, така ли?

— Не съвсем.

— Тогава как...

— Боя се, че не мога да обясня подробностите, сър.

Придобил кисело изражение, Уайвил прие твърдението на Деймън колкото можеше по-галантно.

— Жалко. Вие щяхте да сторите добре, като се ожените за моята Сибил.

Деймън се постара да изобрази на лицето си съжаление.

— Сигурен съм, лорд Уайвил. Но що се отнася до Уилям...

Другият мъж махна с ръка, с което отхвърляше презрително тази възможност.

— Ще кажа на Джордж, че няма да има дуел. Нека се уговорим така: ще ми дължите услуга за в бъдеще.

Деймън изпусна едва забележима въздишка на облекчение.

— Благодаря ви, сър. Същевременно аз ще преместя Уилям от Уорикшир, за да предотвратя всякакви бъдещи напрежения.

— Това ще бъде полезно.

Сбогуваха се сърдечно и Деймън напусна стаята с чувство на облекчение. Като пресичаше прага, чу Уайвил да си мърмори под носа:

— Харгейт... Негова дъщеря не би могла да се мери със Сибил.

След като съобщи на Уилям добрата новина, Деймън се изкуши да отиде незабавно в стаята си и да легне да спи. Денят бе изпълнен със задължения и той имаше нужда от време лично за себе си — да си почине и да помисли. Но той отхвърли тази мисъл. Изправил рамене, се отправи към бащиния си апартамент. Надяваше се херцогът да се е оттеглил вече за вечерта, но когато доближи вратата на спалнята му, видя отвътре да се процежда светлина и чу женски глас да чете някакъв роман.

Почука леко на открянатата врата и влезе вътре. Макар че баща му Фредерик бе получил няколко мозъчни кръвоизливи, от които бе частично парализиран, той бе запазил голяма част от жизнеността си.

Имаше грубо красивият вид на донжуан, човек, който се бе наслаждавал повече, отколкото е нужно, на светските удоволствия и никога не бе съжалявал нито миг за това. Обичаше да разказва истории за минали развратни подвизи на многото си приятели, които още продължаваха да го посещават редовно и да си припомнят младостта.

Подпрян на купчина лъскави възглавници, с чаша димящо мляко в ръка, херцогът изглеждаше напълно доволен. Трудно можеше да се каже какво му харесва повече: романът или очарованието на привлекателната млада медицинска сестра, седнала до леглото му. Жената спря да чете и херцогът повдигна очи.

— Аз те чаках — каза той с леко неясен изговор. — Защо ти не... дойде по-рано?

— Трябваше да се погрижа за нещо. — Деймън спря и добави мрачно: — Нещо, което засяга Уилям.

Когато сестрата излезе от стаята, Деймън седна до херцога.

— Изглеждаш добре — каза той.

— Да, чувствам се съвсем добре. — Фредерик бръкна зад възглавницата, извади една плоска сребърна бутилка и наля щедра доза бренди в горещото мляко.

— Няма да се промениш — каза скръбно Деймън и поклати глава, когато баща му предложи бутилката да си пийне и той.

— И ти също. — Отпи голяма глътка от млякото с вкус на бренди и млясна с устни. — Сега... за Уилям?

Колкото можеше по-кратко Деймън осведоми баща си за събитията от последните два дни. Както очакваше, разказът се стори на Фредерик много забавен. Отпърво бе леко разочарован, но разочарованието скоро се смени с неуместна мъжка гордост.

— Глупаво момче, роб на своите желания... — изрече херцогът, кискайки се. — Уилям има морал на котарак.

Деймън се смръщи.

— Убеден съм, че Уилям следва твоите стъпки — избъбри той. — Уилям, изглежда, има същите интереси към жени и хазарт като теб.

— Какво като ги има? Кое е най-лошото, което може да му се случи?

— Може да бъде убит на дуел или да потъне в дългове.

Баща му го гледаше с влудяващо безразличие.

— Не бих се тревожил за дълговете. Парите винаги идват, по един или друг начин.

— Това ми е добре известно. — Деймън бе изпълнен с горчив сарказъм. — Парите ти дойдоха наготово преди осемнайсет години, нали? Доведе семейството до ръба на бедността и даде на лорд Харгейт идеална възможност да се намеси с предложение за голяма зестра. Всичкото, което се искаше от теб, бе да ожениш седемгодишния си син за дъщеря му, която по онова време току-що бе излязла от пелените.

Фредерик въздъхна и остави празната си чаша на масичката до леглото.

— Може да ме виниш за всичко, което пожелаеш... включително затрудненията на Уилям и твоята незадоволеност от живота. Не се съмнявам, че не съм бащата, който трябва да бъда. Но защо се връщаш към миналото, вместо да гледаш към бъдещето?

— Защото от години се опитвам да оправя твоите кашии, а сега се оказва, че трябва да върша същото за Уилям.

— Аз подозирам, че донякъде то ти и харесва — каза херцогът кротко. — Кара те да се чувстваш идеален да ръководиш живота си с всичката коректност и отговорност, които Уилям и аз никога според теб не сме притежавали. — Прозя се и отново облегна гърба си на възглавниците. — Господ да помага на клетата Джулия, когато я намериш. Страхувам се, че никоя жена няма да бъде достатъчно пуританка, за да ти угоди, особено ако се казва Харгейт.

Деймън отвори уста да възрази, но ги затвори изведнъж, защото ехо от гласа на Джулия проряза съзнанието му.

Какво би могло да излезе от една връзка между нас?... Аз се превърнах в личност, която е напълно неподходяща... Ти ще искаш от мен да се откажа от всичко, за което работих, всичко, от което се нуждая, за да бъда щастлива...

Херцогът се усмихна леко, забелязал тревожния израз на лицето на сина си.

— Знаеш, че съм прав, нали? Може би това, от което имаш нужда, е да вземеш пример от Уилям. Мъжът трябва да има някои слабости... Иначе ще стане много скучен.

Забелязал, че баща му показва признаци на умора, Деймън стана и му хвърли ядовит поглед. Малко бяха случаите в живота му, в които

херцогът действително се погрижваше да даде някакъв съвет на Деймън.

— Утре преди Уилям и аз да заминем, пак ще те посетя.

Фредерик кимна.

— Изпрати сестрата да ме наглежда. — Млъкна, после добави замислено: — Знаеш ли, ти ми приличаш на лорд Харгейт, когато беше млад. Той беше също така сдържан, във всяка малка подробност искаше да накара всеки друг да се подчини на неговите представи за правилното.

Деймън се засегна, отвратен от мисълта, че изобщо могат да го сравняват с лорд Харгейт. Но същевременно не можеше да не се запита дали няма някаква истина в това.

Изведнъж изпита неудържимо желание да се завърне в Лондон и да накара Джулия да разбере, че той няма да се опитва да я промени, да ѝ отнеме нещо... но беше ли вярно това? Не можеше да гарантира, че лесно ще приеме кариерата ѝ, театралния свят, където се подвизаваше тя, или упоритата ѝ независимост. Може би най-доброто нещо беше да остави Джулия свободна... но това беше най-невъзможното от всичко.

СЕДМА ГЛАВА

Премиерата на „Моята лейди измамница“, най-новата пиеса на Лоугън Скот, привлече разнородна тълпа. Аристократи бяха пратили прислужници да получат билети и запазят местата им за тях часове преди започване на представлението. Салонът просто се пукаше по шеговете, претъпкан с ревностна публика. В галерията с цена един шилинг, където бяха най-евтините места, хората се препираха и преминаваха на бой с юмруци, за да защитят територията си от решителни нашественици.

Надеждно защитени от врявата долу, Деймън и Уилям седяха в една от частните ложи на третия балкон. Певица, ангажирана да забавлява публиката, се напъваше да превъзмогне шума.

— Каква паплач — обади се Уилям.

Погледна Деймън с любопитна полуусмивка.

— Никога не си настоявал да присъстваш на премиера на пиеса.

— Аз съм патрон на „Капитал“ — отговори безпристрастно Деймън. — Искам да видя доколко разумно съм вложил парите си.

— Говори се, че тази пиеса е хубава — увери го Уилям. — Но бих желал да ми позволиш да доведа една-две жени за компания. Жалко е двете места да стоят празни в нашата ложа. Познавам най-прелестните сестри близначки, и двете с червеникави коси...

— Не ти ли стигат жените, с които си се занимавал тази седмица? — прекъсна го Деймън.

На лицето на Уилям се появи усмивка.

— Смятам, че добре ме познаваш, за да ми задаваш такъв въпрос. — Когато по-големият брат не му отговори с усмивка, изражението на Уилям стана загрижено. — Мислиш за Полин? — попита той. По време на пътуването им до Лондон Деймън му бе разказал всичко за предполагаемата бременност и желанието му да установи състоянието на Полин с лекар. — Аз не бих се тревожил — продължи Уилям прагматично. — Бас държа, че Полин лъже. Знае, че

ако те накара да повярваш, че е бременна, ти си от този тип мъже, които ще се чувстват задължени да се оженят за нея.

Иронична усмивка изви устните на Деймън.

— Не съм толкова задължен, колкото си мислиш.

— Ти никога не си извършил нищо егоистично в живота си. Правил си жертви за благосъстоянието на семейството, които аз никога не бих...

— Каквото и да съм правил, е било от чисто егоистични подбуди. Всичко е било за моя собствена полза, за моя собствена сигурност, така че никога повече няма да бъда принуден да извърша нещо, което не искам да направя.

Уилям въздъхна и кимна.

— Винаги нещата се връщат към проклетия брак с Джулия Харгейт, нали? Нека се опитаме да забравим за нея поне тази вечер, братко, и се насладим на пиесата.

— Страхувам се, че това е невъзможно. Причината да настоявам да дойда тук тази вечер, е да я видя.

— Да видиш коя? — Уилям поклати глава, сякаш не беше чул добре.

Деймън не пожела да обясни, само погледна брат си с бледа усмивка на устните.

— Искаш да кажеш, че... Джулия ще бъде тук... тази вечер? — Уилям се разсмя с неверие. — Не, опитваш се да ме направиш на глупак...

— Аз я намерих — отговори спокойно Деймън, доволен от изненадания вид на брат си. — Зная къде се е крила и точно какво е правила през последните две години.

Уилям зарови лице в черната си коса и разроши гъстите кичури.

— Господи, не мога да повярвам... Как я откри? Говорил ли си с нея досега? Защо тя не...

Деймън вдигна ръка, за да накара брат си да млъкне.

— Почакай. Скоро ще разбереш.

Като пелтечеше от вълнение и клатеше глава, Уилям се взря в тълпата наоколо и под тях, сякаш очакваше Джулия Харгейт да скочи от мястото си и да се обади.

Постепенно лампите в залата, разположени странично, отслабнаха. Вълни на възбуда се понесоха от редовете за правостоящи

в края на партера и от галериите.

Деймън си представи как Джулия чака на някое място зад кулисите и слуша нетърпеливото бучене на множеството, знаейки, че то изразява желание и очакване по-скоро да се появи на сцената. Това го изпълни със странна смесица на гордост и ревност, като осъзна, че близо две хилядната публика, богати и бедни, проявяваше шумно нетърпение жена му да излезе пред тях.

Запита се дали Джулия изобщо ще пожелае да смени това всеобщо обожание за по-тихите дарове на брака и семейството. Какво би я накарало да предпочете друго пред това? Богатството не значеше нищо за нея — бе доказала това, като се отказа от семейното богатство в полза на свободата си. А любовта на един човек ще бледнее в сравнение с любовта на хиляди. Обезпокоен от мислите си, Деймън седеше и се мръщеше към сцената дори когато завесата се разтвори и разкри ефектна сцена край океана.

Появи се стройна жена, която размахваше шапка и гледаше замечтано дилепщата се вода. Това беше Джулия — Джесика. Беше ефирно красива в леката си синя рокля, а русата ѝ коса се спускаше на дълги къдрици по гърба ѝ.

— Прелестно същество — изрече разпалено Уилям. — Какво не бих дал да опитам от чаровете ѝ!

— Не и докато съм жив — изсъска Деймън и погледна брат си многозначително. — Тя е моя.

Уилям като че се стресна от думите на брат си.

— Искаш да кажеш, че си я направил своя любовница? Не мислиш ли, че първо трябва да се отървеш от Полин?

— Не, тя не е моя любовница. Има по-големи претенции върху мен от това.

— Не те разбирам. Деймън, тя не е...

Когато Уилям се вгледа в по-големия си брат, сподавен смях на неверие се изтръгна от гърдите му.

— Господи, да не искаш да кажеш, че тя... о, не. — Поклати глава. — Не — повтори учуден, като премести очи от лицето на Деймън към жената на сцената. — Тя не би могла да бъде... Джулия Харгейт? Как е възможно това?

— Баща ѝ я лишил от наследство, когато напуснала дома си и започнала живот на сцената. Преоткрила се като Джесика Уентуърт.

— Господи, мисля, че ти си най-щастливият негодник на земята. И освен това трябва да целуваш краката на татко, задето ти е уредил брака с нея...

— Нещата не са толкова прости — изрече Деймън сухо. — Предполагаш ли, че аз съм в положение да претендирам, че тя ми е съпруга и да я отмъкна в замъка в Уорикшир?

— Хм, трябва да обмислиш какво ще стане с Полин...

— Полин е най-малката ми грижа. Защото Джулия няма желание да се откаже от живота, който е изградила за себе си.

Уилям се озадачи.

— Казваш ми, че Джулия няма да пожелае да бъде твоя съпруга? Всяка жена с трезва мисъл в главата ще се стреми да се омъжи за човек с твоята титла и богатство...

— По всичко личи, че тя има вече това, което желае.

— Живот в театъра? — попита скептично Уилям.

— Тя е независима жена с успешна кариера.

— Жена, която предпочита кариера пред брак? — произнесе Уилям обиден от самата идея. — Това е неестествено.

— Джулия иска сама да реши това... и то не е никак учудващо, след като е била тормозена и манипулирана от лорд. Харгейт цял живот.

— Можех да го разбера, ако тя беше някоя писателка или грозотия... но жена с нейната външност и произход... — Объркан, Уилям се съсредоточи върху сцената.

Появиха се и други герои: набит възрастен мъж, който породи много смехове, и дребна жена с къдрави коси в ролята на личната камериерка на Джулия. Скоро излезе и висок, приятен ухажор.

В ролята на Кристин Джулия излъчваше невинност и самота, явно желаеща по-широк простор от тесните предели, които ѝ бе отредил животът. Следващата сцена я показа в търсене на приключение, дръзнала да се представи за прислужница и тръгнала из града без по-възрастна придружителка.

Залутана сред енергичните улични търговци, Кристин се суетеше на сцената и случайно се сблъска с един висок мъж с махагонов цвят на косата. Още преди Лоугън Скот да се обърне и разкрие лицето си, публиката в театъра разбра кой е той и избухна в бурни аплодисменти.

Посрещането му беше пламенно като това на Джулия и одобрителните викове и ръкопляскането продължиха цяла минута.

Всяка клетка от тялото на Джулия беше напрегната от предпазливост и любопитство. Лоугън Скот се представяше за слуга на местен господар, но публиката посрещна със смях момента, в който разбра, че самоличността на двамата герои е уловка. Неотразимо привлечени един от друг, двамата изготвиха предпазливи планове да се срещнат отново, но тайно. Оттук нататък историята се разви бързо.

Уилям следеше пиесата с дълбоко внимание. Второстепенните действащи лица бяха убедителни, а Лоугън Скот талантлив както винаги, но Джулия безспорно беше душата на пиесата.

Деймън усещаше по врата си иглички на ревност, като гледаше как Джулия и Лоугън играят като двама влюбени. Скърцаше със зъби всеки път, когато се докосваха. В момента, в който се целуваха, театърът се изпълваше със закопнели и завистливи въздишки, а Деймън изпитваше желание да скочи на сцената и да ги раздели.

Настъпи временно затишие при промяната на една сцена с друга и Уилям се обърна към Деймън със замислено изражение.

— Допускаш ли, че Джулия и мистър Скот...

— Не — отвърна троснато Деймън, напълно разбрал за какво намеква брат му.

— По всичко изглежда, че има нещо между тях.

— Те са артисти, Уил. Те трябва да изглеждат като двама влюбени — това е смисълът на сюжета.

— Много добре го изпълняват — беше двусмисленият отговор на Уилям.

Забележката разпали огъня на ревността у Деймън и той се опита да я потисне. Ето какъв щеше да стане той, женен за артистка. Ще изпитва съмнения и изблици на яд, постоянни подбуди за спорове. Само светец можеше да го изтърпи — а Господ знаеше, че той съвсем не е такъв.

Джулия бе изпълнена с възбуда и съсредоточена целеустременост, докато чакаше зад кулисите да встъпи в следващото си изпълнение. Енергично попи леката пот от челото с ръката си, като внимаваше да не размаже грима.

Наближаваше една от най-любимите сцени на Джулия — сцената, която изпълниха тя и Лоугън на уикендското парти у Брандънови. „Кристин“ и „Джеймс“ щяха да открият истинската си самоличност.

Усетила, че някой стои зад нея, тя се обърна и видя наблизил Лоугън. Върху лицето му играеха сенки от слабо осветените кулиси. Тя му се усмихна и повдигна вежди в мълчалив въпрос, а той ѝ смигна. Много рядко вършеше това.

— Мисля, че трябва да си доволен — каза сухо Джулия.

— Доволен съм, че не допусна личните ти проблеми да повлияят на играта ти — измърмори той. — Тази вечер показваш чудесно изпълнение.

— Никога не съм казвала, че имам лични проблеми.

— Нямаше нужда да ми го казваш. — Лоугън я обърна с лице към просторната сцена, която започваше отвъд кулисите. — А това е единственото нещо, което има значение. Сцената никога няма да ти измени, ако ѝ се отдаваш напълно.

— Това никога ли не ти омръзва? — попита меко Джулия, загледана в дългите дъски, изхабени от хиляди следи на стъпки и одраскани от декори. — Не си ли искал някога нещо, което не можеш да намериш тук?

— Не — веднага отговори Лоугън. — Това е за обикновените хора — нещо, което ти и аз не сме. — Чул репликата, с която влизаше, той мина край нея и прекрачи на сцената.

Джулия се намръщи, хвана гънка на меката, кадифена завеса и погали износената ѝ повърхност. Пристъпи по-напред, за да следи по-добре развитието на действието и видя Арлис да чака при отсрещната кулиса.

Във въздуха се носеше горещ, остър, познат мирис — на боя, пот, на калциеви изпарения от осветлението на сцената. Но имаше и нещо ново, едва различима добавка към общата миризма. Като сбърчи нос любопитно, Джулия погледна зад Арлис към проспекта и кулисите. Всичко изглеждаше наред, но шестото чувство ѝ подсказа, че нещо става. Обезпокоена, тя се обърна към групата сценични работници и дърводелци, които подготвяха следващата промяна на декорите. Питаше се дали и те имат чувството, че нещо не е както трябва, но те изглеждаха невъзмутими.

Изведнъж Джулия усети полъх на дим. Тръпка на страх премина по тялото ѝ. Пое по-дълбоко дъх. Миризмата този път беше по-силна. Сърцето ѝ заби панически в гърдите, мислите ѝ се превърнаха в хаос. Пожари бяха унищожили театрите по цялата Друри Лейн и Ковънт Гардън преди осемнайсет години. Броят на загиналите беше често голям в такива ситуации, не само от огъня и дима, но и от паниката, в която изпадаха хората в претъпканата сграда. Наближаваше времето да излезе на сцената — трябва да каже на някого, — но къде беше огънят, щом тя още не го виждаше?

Сякаш в отговор на мълчаливия ѝ въпрос декорът вдясно избухна в пламъци. Може би някоя небрежно поставена лампа се бе прегряла и гръмнала, но огънят лакомо настъпваше по боядисаната повърхност. Актьорите на сцената замръзнаха от внезапно осъзнатата опасност, а от публиката долетяха викове.

— Божичко! — прошепна Джулия, артисти от трупата се промъкнаха покрай нея със залп от ругатни.

— Господи Исусе! — възкликна Уилям. — Деймън, трябва да се махаме оттук! — Ложите ехтяха. Хората се блъскаха като обезумели в бясна битка да избягнат възможния капан на смъртта. Жени пищяха ужасени, мъже се караха и удряха с юмруци, за да си проправят път през размирицата.

Деймън гледаше пламъка на сцената, проумял, че ще бъде чудо, ако го възпрат. Водните резервоари, изградени над сцената, изглежда, малко щяха да помогнат, въпреки отчаяните усилия на театралния персонал да угасят пожара. Червените езици се увиваха около боядисаните декори, отчупваха късове от тях, спаружени и пламтящи върху сцената. През дима и огнения дъжд Деймън виждаше как Джулия заедно с останалите актьори и помощен персонал се опитва да се бори с огъня.

— По дяволите, Джулия! — извика той, но звукът бе погълнат от глъчката на тълпата.

Като изтича от ложата, той се насочи към едно от двете големи стълбища, които водеха към главния салон на театъра на първия етаж. Стълбите бяха претъпкани от гърчеща се, крещяща тълпа. Уилям беше по петите му, последвал го, когато Деймън се хвърли в мелето.

— Да опитаме през страничния вход — извика задъхано Уилям. — Там има по-малко хора, отколкото през главния.

— Ти мини оттам — отговори му през рамо Деймън. — Аз ще мина отзад.

— За какво? За Джулия? Тя е заобиколена от дванайсет души, които могат идеално да се погрижат за нея. Когато достигнеш сцената, тя ще бъде вече вън... а ти ще се окажеш в капана на пожара!

— Тя няма да си отиде — извика Деймън прегракнало, застанал до парапета.

Уилям изсумтя при усилието да го следва.

— Всеки, който е достатъчно глупав да остане в тази пещ, заслужава участта си! — Изруга, разбрал, че Деймън не го слуша. — Проклет да бъде, ако дойда с теб! За разлика от теб, аз нямам героична душа.

— Искам да напуснеш театъра.

— Не — изрече обиденият Уилям. — При моя късмет ти ще загинеш в огъня... и тогава аз ще поема правата на първородния син... По дяволите, ще използвам шансовете си тук вътре.

Пренебрегнал оплакванията на брат си, Деймън продължи до края на стълбите, останаха му само още няколко фута. Уилям го последва сред множеството. Беше почти невъзможно да си пробие път през бурния поток на тълпата, но все пак успяха да се озоват в средата на хаоса. Въздухът кълтеше от лудешката паника.

Деймън зърна за момент Джулия. Тя със стръв удряше по пламъците, опитвайки се да не позволи те да се разпространят по завесите. Хора от помощния персонал работеха наблизо, те отстраняваха запалимите предмети и събаряха кулисите преди пламъците да достигнат фронта на сцената и скелето отгоре. Жадуващ да удуши жена си, задето се е изложила на такава опасност, Деймън се изкатери от оркестрината и стъпи на сцената.

Полузаслепена от дима и изпаренията Джулия удряше в жълтите пламъци, които се прокрадваха през декорите, а по ръцете я пърлеше горяща пепел. Дъхът ѝ пареше в сухото гърло, излизаше оттам с гневни хлипания. Театърът не бива да бъде унищожен — за нея той беше повече, отколкото съзнаваше. Тя смътно долавяше близкото присъствие на Лоугън — той се бореше отчаяно да спаси единственото нещо, което имаше значение за него. Не би могъл да преживее загубата

на „Капитал“, щеше да остане тук, дори ако театърът изгори до основи.

Ръцете на Джулия трепереха от изтощение, чувстваше как тялото ѝ се олюлява, обгърнато от пориви топлина. Чу предупредителни викове наблизно, но не прекрати битката за сподавяне на пламъците, които вече облизваха една от страничните завеси. Изведнъж усети силен удар около талията, кръстът и страните ѝ бяха притиснати от сила, която ѝ изкара дъха. Потрепери от болка и шок, не можеше да помръдне, за да се защити, като усети, че е повлечена. В ушите ѝ отекна пукащ, фучащ звук, който се смесваше с тежките удари на сърцето ѝ.

Като отмахна къдрица, напоена с пот, от очите си, Джулия разбра, че работниците са свалили дясната кулиса. А Джулия бе стояла точно на нейния път. Някой я бе дръпнал от опасното място, същият човек сега удряше по полите ѝ, ръката му се стоварваше със силни удари по бедрата и прасците. Като кашляше и се задъхваше, тя се опита да избегне този, който я удря, преди да разбере с тръпка на ужас, че късове от горящите остатъци на проспекта са подпалили костюма ѝ.

Когато платът на полите ѝ бе изгасен, спасителят ѝ се изправи над нея с мержелеещо се тъмно лице и гневни черти. Очертал се на фона на огъня и дима, той изглеждаше като демон. Бронзовото му лице блестеше от пот, широките му гърди се повдигнаха, когато пое дълбоки, жадни глътки въздух.

— Деймън — продума тя с изтръпнали устни, изговаряйки името му. Деймън изглеждаше готов да я убие. Ръцете му я сграбчиха и той започна да я дърпа от сцената въпреки нейните протести.

— Джесика? — Тя чу гласа на Лоугън Скот някъде наблизно. Той спря усилията си да прекрати огъня, очите му се стесниха като цепки, когато премести очи от нея към Деймън. — За Бога, изведи я оттук!

— С удоволствие — избъбри Деймън. Примигвайки от болезнената хватка на съпруга си, Джулия се остави той да я изведе от сцената.

— Оттук — успя да му каже, преди да я задави пристъп на кашлица. Поведе го през задната част на театъра и се спря едва когато усети, че и някой друг е с тях. Обърна се и с бърз поглед забеляза мъж, който поразително приличаше на Деймън. Това можеше да бъде само неговият брат.

— Л-лорд Уилям? — заекна тя.

— Да, това е Уилям — изрече Деймън припряно. — По-късно ще имаме време за запознанства. — Сега да вървим.

Намръщена от властния тон на съпруга си, Джулия мина през вратата, която водеше към улицата. Почти се сблъска с една дребна фигура, която беше хукнала назад към театъра. Това беше Арлис, тя запrikaзва с облекчение и паническа възбуда.

— Джесика! — възкликна тя, благодарна на съдбата. — Когато разбрах, че не си навън, реших да се върна да те потърся... — Замълча, като видя двамата високи, тъмнокоси мъже зад гърба на Джулия. На лицето ѝ се появи забавна усмивка. — Сега разбирам, че щях да стоя вътре в театъра и да чакам и мен да ме спасят!

Уилям пристъпи напред и галантно предложи на Арлис да го хване под ръка.

— Възхищавам ви се, задето сте имали достатъчно ум да излезете веднага навън, мис...

— Бари — подсказа му тя. Живият ѝ поглед не пропусна нито една подробност от елегантно ушитите му дрехи и тъмния, красив вид на непознатия. — Арлис Бари — допълни тя.

— Лорд Уилям Савидж — каза той с внушително ръкомахане. — На вашите услуги, мис Бари.

Като извъртя очи, Деймън издърпа Джулия навън, на хладния свеж въздух. Подразнена от грубото му отношение, тя се дръпна от него веднага щом краката ѝ докоснаха плочника.

— Няма нужда да ме влачиш като чувал с ечемик — тросна се тя въпреки присъствието на хората, които се въртяха наоколо в малката задна уличка.

— Бъди доволна, че не се държа по-зле с теб. Да се излагаш на опасност без никаква причина...

— Аз исках да остана! — отвърна разпалено тя. — Трябваше да предложи помощ според възможностите си. Ако театърът изгори, губя всичко!

— Ще запазиш живота си — подчерта той сурово.

Нов пристъп на кашлица попречи на отговора ѝ, но тя успя да го погледне страшно с насълзени очи.

Вгледал се в зачервеното лице на Джулия, в бузите ѝ, изцапани с пот и сажди, Деймън усети, че гневът му стихва. Не беше виждал

никого да изглежда така храбър и в същото време така раним. Извади носна кърпа от самото си, приближи Джулия и започна да изтрива мръсотията и грима от лицето ѝ.

— Стой мирно — прошепна той и я прегърна с една ръка, когато тя се опита да се отдръпне. След миг Деймън усети как стегнатият ѝ гръбнак започна да се отпуска. Тя вдигна лице.

— Уилям — избъбри Деймън, убеден, че брат му се опитва да флиртува с къдрокосата артистка недалеч, — опитай се да намериш нашия кочияш пред театъра и му кажи да докара тук каретата.

— Според мен ще е по-умно да наема файтон — каза Уилям, явно недоволен да се раздели с компанията на Арлис. — Улицата отпред вероятно е претъпкана с хора, коне, коли... ще бъде чудо да намеря...

— Просто го направи — постанови кратко Деймън.

— Добре. Добре. — И Уилям сведе поглед надолу към Арлис с усмивка на надежда. — Не отивайте никъде. Стойте на това място. Ще се върна скоро.

Като се разкиска в отговор, Арлис даде вид, че го приветства и проследи с възхищение отдалечаването му. Джулия погледна към безизразното лице на мъжа си.

— Не знаех, че ще бъдеш тук тази вечер. — Нервите ѝ като че ли щяха да се скъсат, но след изпитанието вътре и при опасността, на която беше изложила живота си и въпреки притесняващата грижа за това, което още ставаше вътре в театъра, тя се почувства странно успокоена. Изглежда, нямаше по-сигурно място на света от прегръдките на Деймън.

Меката носна кърпа продължаваше да се движи леко по лицето ѝ.

— Нямах време да ти изпратя съобщение — каза той. — Подбрах Уилям от Уорикшир и се върнах колкото може по-скоро в Лондон.

Тя повдигна рамене с безразличие.

— Трябваше да си стоиш в провинцията. За мен няма значение кога ще се върнеш.

— Но за мен има. Аз исках да те видя... особено на премиерата ти.

Устните ѝ се извиха с горчивина. Пиесата пропадна, а това, което щеше да бъде значителна крачка в преуспяването ѝ като актриса, беше

унищожено от огъня. Най-лошото от всичко, театърът — и всички мечти, които храни в себе си — може да се превърне в пепел, преди да свърши нощта.

— Екстра представление, нали? — каза тя с тъга.

— Повече, отколкото съм се спазарил — призна той с бледа усмивка. Разбираше какво чувства тя, страха и болезненото усещане, че животът крие такива предателски изненади. Не беше справедливо след толкова усилия и саможертва от нейна страна всичко да бъде унищожено така лесно.

Джулия се вгледа в сребристосивите му очи, поразена от спокойствието и силата им, и от чувството, че той не се бои от нищо. Тази вечер беше ѝ спасил живота, в последния миг я бе избавил от лошото. Защо беше рискувал себе си, за да я спаси?

— Благодаря ти — успя да му каже. — Благодаря за това, което направи.

Той прокара палеца и върха на показалеца си по трепетната извивка на челюстта ѝ.

— Никога няма да позволя да ти се случи нещо лошо.

Пръстите му като че опариха кожата ѝ. Опита се да сниши лицето си, но той не ѝ даде тази възможност. Душата ѝ се разтвори за чувства и усещания, тялото ѝ с готовност отговаряше на неговото докосване. Ей сега щеше да я целуне. Мисълта за това я порази, като си представи колко много желае тази целувка, колко примамливо беше да се отпусне и да се остави в ръцете му. Тя винаги се беше пазила от волевите мъже, но в този миг изпитваше блажено желание да му позволи да се грижи за нея.

— Ти имаш чувство за дълг — прошепна тя. — Но не е необходимо...

— Това няма нищо общо с дълга.

Ново лице се появи на вратата на театъра.

— Мис Бари! Слава Богу! Търсих ви навсякъде. Добре ли сте? Не сте ли пострадала?

Джулия се обърна и видя Майкъл Фиске, художника на театъра, да се втурва към Арлис и бурно да я хваща за раменете. Беше мръсен и опушен, ризата на рамото му — скъсана.

— Нищо ми няма — отговори Арлис, погледна изненадано и леко поласкана, задето ставаше обект на такова пламенно внимание. —

Не бива да се тревожите, мистър Фиске...

— Мистър Фиске — обади се Джулия в невъзможност да се възпре, — какво стана с театъра? Какво е положението вътре?

Фиске задържа ръката си, прегърнала Арлис, а тя изглеждаше доволна от разрешението на проблема.

— Огънят сега е под контрол. Изглежда, някои хора са ранени при бягството от сградата, но не съм чул да се говори за смъртни случаи.

— Слава Богу. — Джулия въздъхна с облекчение. — В такъв случай след кратък ремонт, „Капитал“ ще бъде отворен отново, така ли?

— Ремонтите ще бъдат сериозни — отговори печално художникът. Предстоят месеци работа, дори повече... и дявол знае откъде ще вземем пари за това. Според мен сме приключили със средствата за по-голямата част от сезона.

— О! — възкликна Джулия, странно неориентирана, откъсната от всяко чувство за сигурност. Какво ще стане сега? Дали Лоугън ще реши да спре заплатите на актьорите за останалата част от театралния сезон? Тя имаше известни спестявания, но те нямаше да ѝ бъдат достатъчно. Веселият глас на Уилям прекъсна мислите ѝ.

— Кочияшът ще докара каретата тук, братко. Колкото до мен, аз няма да чакам. Настроен съм за силно питие и хубаво момиче. — Погледна Арлис замислено и прочете нерешителност на лицето ѝ, а младият човек, който я бе прегърнал, го гледаше със сдържано предизвикателство.

— Мис Бари не е момиче за една вечер — изрече твърдо Майкъл Фиске, задържал ръката си около Арлис.

Какво мислеше Арлис се отрази ясно на лицето ѝ, когато погледна от единия към другия мъж... Фиске, сериозен и надежден, и лорд Уилям Савидж дяволски красив и безотговорен. Тя бавно се измъкна от прегръдката на Фиске.

Джулия изпита потресаваща почуда, като разбра какво ще направи Арлис. Дребничката артистка никога не можеше да устои на един красив лорд, дори когато той ясно показва, че иска да се забавлява една нощ с нея. На Джулия ѝ се искаше приятелката ѝ да не прави погрешния избор.

Уилям изви вежди, впил поглед в Арлис, а сините му очи блестяха с безмилостна покана.

— Ще желаете ли да ме придружите на вечерно веселие, хубавице моя?

Арлис не се нуждаеше от по-нататъшно окуражаване. Погледна съжалително Майкъл Фиске и се приближи до Уилям. Усмихна се дръзко и хвана Уилям под ръка.

— Къде ще отидем първо? — попита тя и Уилям се разсмя. Измърмори няколко думи към Деймън, взе безчувствената ръка на Джулия и се поклони над нея галантно.

— Приемете моите най-дълбоки почитания, мисис... Уентуърт. — Произнесе името ѝ по такъв начин, че Джулия разбра: добре е запознат с истинската ѝ самоличност. Изпитала досада от нахалството му, тя не отговори на неговата усмивка.

Майкъл Фиске стоеше с безизразно лице и гледаше след Арлис, а тя се отдалечаваше с Уилям.

— Съжалявам — продума тихо Джулия.

Фиске кимна и се усмихна кратко, безнадеждно. Смръщване сбърчи челото на Джулия, като видя, че Фиске поема обратно и влиза в театъра. Погледна Деймън с упрек.

— Защо не каза, нищо на брат си? Трябваше да остави Арлис в компанията на един достоен мъж, който очевидно държи на нея!

— Момичето имаше свободата да избере само.

— Е, тя направи погрешния избор. Много се съмнявам, че брат ти има почтени намерения към нея!

— Бих казал, че брат ми е доста самонадеян — изрече сухо Деймън. — В ума му е винаги само едно... а малката ти приятелка показва ясно, че е съгласна, че е готова да го придружи. — Зърнал каретата да ги приближава, кимна решително към нея. — Кочияшът е тук. Ела с мен.

Тя поклати глава, че не желае.

— Трябва да се върна вътре и да видя...

— Няма нищо, което можеш да направиш там тази вечер. Ела... няма да си тръгна без теб.

— Ако си решил да повториш онова, което стана предишната нощ...

— Такава мисъл наистина ми хрумна — каза Деймън и очите му проблеснаха доволно. — Но няма да настоявам за това. Ако предпочиташ, само ще пийнем нещо и ще поговорим. Ще отворя бутилка двајсет и пет годишен френски арманяк — най-хубавият коняк, който си вкусвала някога.

— Не бива.

— Страхуваш ли се да оставаш насаме с мен? — попита тихо той.

Сега това беше повече от покана, то беше задължение. Джулия задържа погледа му в очите си и усети как в нея се надига поривът на безумието. Всичко бе опустошено тази нощ и тя утре ще провери какво е останало от театъра. Но сега укрепващото питие и компанията на лорд Савидж бяха точно това, което желаше.

Бавно го приближи.

— Сигурна съм, че ще съжалявам по-късно.

Той се усмихна и я взе в колата, помогна ѝ да се настани вътре. След кратък шепот с кочияша, той се качи в каретата, зае мястото до нея. Колата потегли с леко полюляване и Джулия въздъхна, като се отпусна на кадифените възглавнички на седалката.

Затвори веднага очи, но ресниците ѝ скоро се отвориха, защото усети напрегнатия поглед на Деймън върху себе си. Той гледаше сбърчените, овъглени остатъци от костюма ѝ, бледозелената рокля, привързана отпред със златисти шнурове. Като видя как той задържа погледа си върху стегнатия ѝ корсаж, тя се намръщи и каза:

— Трябва ли да ме гледаш така?

Той неохотно отмести погледа си върху лицето ѝ.

— Как?

— Сякаш си седнал да вечеряш, а аз съм сервираното ти предястие. — Той се разсмя, а Джулия скръсти ръце да запази гърдите си. — Всеки би помислил, че си доволен след онази нощ!

— Това само изостря апетита за още. — Когато Деймън я огледа и разбра неудобството ѝ, леката му закачливост изчезна. Отпусна се на седалката с измамно безразличие. — Зная, че те нараних тогава — рече тихо той. — Винаги е така първият път.

Жарка руменина се разля по лицето ѝ. Веднага си спомни голите им тела, виещи се заедно, болката от свързването им, парещото удоволствие да бъде обладана от него. Тя знаеше какво може да очаква,

но никога не можеше да повярва, че тази интимност ще ги свърже толкова тясно. Необяснимо беше как някои хора гледат на това преживяване като на нещо съвсем обикновено... преживяване, което я промени по сто неопределими начини.

— Няма нищо — прошепна тя, но не можеше да го погледне.

— Ще бъде по-добре следващият път.

Руменината сега сякаш беше покрила цялото ѝ тяло. Тя знаеше, че той може да види топлия цвят, който пълзеше по меката кожа на гърдите и шията ѝ.

— Няма да има следващ път — каза задъхано тя. — Ще бъде погрешно.

— Погрешно? — повтори той смаян.

— Да! Да не би да си забравил за лейди Аштън и за детето, което очаква?

Изражението му стана потайно. Но дори сега Джулия усети разочарованието, което бликаше в него.

— Аз още не съм убеден, че има дете — каза той. — Опитвам се да установя истината. Но дори ако Полин е бременна, не мога да се ожения за нея. Ако го направя, сигурно ще се наложи да я убия.

Джулия изпита за пръв път болка на съчувствие към него. Той беше горд човек — не понасяше да бъде манипулиран от когото и да било, особено от жена като лейди Аштън. Възпротивила се на порива да го докосне утешително, тя остана на мястото си и се сви в ъгъла на седалката.

— Сигурно е трудно да се оправиш в такава ситуация...

— Не искам да говоря тази вечер за Полин — каза рязко той. — За миг суровото изражение напусна лицето му и в ъгълчето на устните му се появи самоиронизиращо потрепване. Започна да бърка в джоба на сакото си за нещо и извади малка кадифена торбичка. — Вземи... за теб е.

Джулия се вгледа в подаръка, но не помръдна да го приеме.

— Благодаря, но не мога да го приема — изрече с неудобство тя. — Не искам подаръци...

— Той е твой по право. Трябваше да го получиш много отдавна.

Тя пое колебливо торбичката и развърза шнурчето. Посегна с два пръста и извади отвътре твърдо и хладно блокче. Дъхът ѝ спря, когато видя в ръката си великолепен пръстен с изрязан във формата на роза

диамант, инкрустиран в тежка златна лента. Камъкът беше най-малко четири карата, почти син и плоскостите му искряха с неземеен пламък.

— Ти никога не си имала венчален пръстен — каза Деймън.

— Не бих носила...

— Опитай този.

Джулия копнееше да види как диамантът изглежда на пръста ѝ, но не посмя да го пробва. Пръстенът — и всичко, каквото символизираше — беше забранен за нея. Техният брак няма да продължава. Техните обети бяха безсмислени, изговорени послушно от две деца, които нямаха представа какво изричат. Тя погледна Деймън безпомощно, едновременно трогната и изплашена от жеста му.

— Прибери си го обратно — произнесе тя с мека молба.

Устата ѝ направи кисела гримаса, той посегна за пръстена. Но преди да може да го спре, той хвана китката ѝ и пъкна диаманта на безименния пръст на лявата ѝ ръка. Беше леко хлабав.

Джулия загледа блестящото бижу с хипнотично очарование.

— Той принадлежеше на майка ми — поясни Деймън. — Тя би искала ти да го носиш.

— Опитваш се да ме подкупиш? — попита Джулия и повдигна ръката си да разгледа едрия камък.

— Опитвам се да те съблазня.

— И какво ще поискаш в замяна?

Той внезапно придоби вид на абсолютна невинност, като на свой ред я погледна.

— Смятай го като компенсация за всичко, което е трябвало да изтърпиш заради нашия брак.

— Не съм толкова наивна — отвърна тя и изхлузи тежката лента от пръста си. — Ти не си от мъжете, които дават нещо за нищо. Благодаря ти, но не мога да приема пръстена.

— Ако ми го върнеш, ще го изхвърля през прозореца.

Тя отговори с откровено невярващ поглед.

— Няма да го направиш.

Очите на Деймън бяха изпълнени със сатанински блясък — той наистина смяташе да хвърли безценния камък на улицата.

— Той е вече твой. Прави с него каквото искаш. — Протегна ръка с дланта нагоре, за да получи пръстена. — Ти ли ще го изхвърлиш, или аз?

Разтревожена, тя затвори пръсти.

— Няма да ти позволя да изхвърлиш нещо толкова красиво!

Доволен, той сниши ръката си.

— Тогава задръж проклетото нещо. Само не го давай на майка си. — Разсмя се, видял виновното ѝ изражение и проследи как тя постави отново скъпото бижу на пръста си.

— Ти ще искаш нещо в замяна — каза дръзко тя. — Добре те познавам, за да съм съвсем сигурна.

— Искам само това, което ще пожелаеш да ми дадеш. — Приблужи се и погледът му заискри над нея. — Сега... кажи ми какъв вид отношения предвиждаш за нас, мисис Уентуърт.

Тя прокле внезапното пробуждане на сетивата си, начина, по който тялото ѝ се разтърси от силното осъзнаване на неговото присъствие. Той беше толкова решителен и уверен, качества, от които винаги се бе възхищавала в мъжете, фактът, че той не беше част от театралния свят, го правеше още по-интригуващ. Нямахше нищо постоянно в живота на актьорите. Като циганите те също имаха повърхностен живот, в който винаги една продукция свършваше, друга започваше. Досега тя беше имала малко опит с мъж като Деймън.

— Предполагам... можем да опитаме някакъв вид... приятелство — каза предпазливо Джулия. — В края на краищата и двамата искаме едно и също нещо.

— И какво е то?

— Да бъдем свободни един от друг. Така ще мога да продължа работата си в театъра, а ти да изпълниш задълженията си към лейди Аштън.

— Продължаваш да споменаваш името ѝ... Защо така?

— Защото съм загрижена, разбира се...

— Не мисля, че трябва да го правиш. Виждам, че се опитваш да издигнеш стена между нас.

— И какво, ако е така? — парира Джулия, но гласът ѝ беше неуверен. Той беше доста близо до нея, твърдото му бедро допираше нейното, а ръката му беше облепната на тапицерията над главата ѝ. Ще бъде толкова лесно да се наведе към скута си и да положи глава до нейната, да се подчини на удоволствието на ръцете и устата си. Тя пое дълбоко дъх и се опита да успокои нервните си тръпки. — Грешно ли е да искам да запазя себе си?

— Няма нужда да се пазиш от мен. Насилвал ли съм те някога да вършиш нещо, което не искаш?

Тя се разсмя несигурно.

— Откак се срещнахме, аз бях заставена да бъда на вечеря с теб, дадох ти девствеността си, дори приех този пръстен, въпреки желанието си...

— Не мога да ти попреча, щом имаш слабост към скъпоценности. — Усмихна се, като видя смущението на лицето ѝ и понижи глас: — Колкото до това, че съм отнел невинността ти — то беше подарък, който не съм очаквал. Ценя го повече, отколкото предполагаш.

Джулия затвори очи, като усети устните му да обхождат челото ѝ, задържайки се върху крехката основа на носа. Имаше докосвания леки като перце на клепачите и страните ѝ, докосна и ъгълчето на устните ѝ. Устата ѝ изтръпна и трябваше да вложи всичката си сила, за да не отвърне на лекия натиск, който я приканваше към пълната, дълбока целувка, за която жадуваше.

— Ти беше толкова сладка тази вечер — прошепна Деймън. — И толкова красива. Никога не съм срещал такава красота преди. Не мога да престана да си спомням това и да не те желая отново.

Джулия навлажни сухите си устни, преди да отговори:

— Точно защото желаяш това, то не значи, че е правилно.

— Последното, което чух, е, че не е грях един мъж да спи със собствената си съпруга. — Прокара върховете на пръстите си по откритата кожа на гърдите ѝ и кожата ѝ настръхна. Дишането ѝ стана бързо и повърхностно. Като че всичко, което можеше да направи, беше да чака в напрегнатата тишина, тялото ѝ обтегнато в очакване какво ще направи той.

— И тъй — отбеляза Деймън тихо — ти ще искаш да опиташ приятелство с мен. Нямам нищо против това. — Дръпна златистия шнур, който поддържаше заедно двете части на корсажа ѝ и дрехата се поддаде, разтвори се на няколко инча отпред. — Всъщност аз мисля — продължи той, — че можем да станем много близки... приятели. — Топлата му уста слезе към нейното гърло, а ръката му се плъзна покрай корсажа и под тънката бяла риза, която покриваше голата ѝ плът.

Джулия затвори очи и ахна, като усети дългите му пръсти върху гърдите си да я гаят, да я дразнят, докато зърната я заболяха и се втвърдиха. Обля я топлина и слабост от желанието. Замърмори протестиращо, когато усети, че я повдигат, притеглят я в неговия скут, но всички слаби възражения бяха бързо заглушени от устните му. Тя се разтвори жадно за неговата целувка, забравила срама си, искаща повече от удоволствието, което ѝ предлагаше той.

Люлеенето на каретата раздели устните им и Джулия потърси друга целувка, но той се възпротиви. Устата му потърси нови места — по нежната кожа на шията ѝ надолу по лудо разтуптяната вдлъбнатинка на шията. Той намери долинката между гърдите ѝ, а пръстите му дръпнаха плата, който ги покриваше. Слаб вик се изтръгна от устните на Джулия, когато го усети да захапва леко върха на гърдите ѝ. Ръцете ѝ се насочиха към главата му, задържаха се там, пръстите ѝ зашариха в гъстата му черна коса. Езикът му галеше и се въртеше по чувствителната точка на зърното ѝ, отново и отново, докато тя се изви към него и изстена. Като премина на другата гърда, той заигра бавно с нея, като изпитваше наслада от тихите, безпомощни звуци, които издаваше тя.

Когато и двамата задишаха бързо и тежко, а желанието бумтеше в телата им, Деймън я дръпна и я изправи.

— Кажи ми, че не желаеш това — прошепна бясно той. — Кажи ми, че можеш да ме виждаш, да говориш с мен, без да мислиш за това... без да се нуждаеш от мен, както аз от теб. А после ми кажи, че не искаш нищо повече от приятелство.

Разтреперана, Джулия се притисна в него, голите ѝ гърди се долепиха до финия лен и вълна на облеклото му. Умът ѝ беше странно мудар, за да оформя мисли.

— Искам те — промълви тя с леко изхлипване, уплашена от собствените си нужди и жестокото разочарование, което я очакваше, ако им се поддадеше. Тя не бива да си позволява да го обича, нито да зависи от него. Това ще му даде възможността да я лиши от всичката ѝ сила и самоувереност. Ще бъде по-лошо от всичките години, когато живееше при тираничния си баща. Този човек щеше да притежава и самата ѝ дума.

Деймън отмести настрана дългата ѝ коса, целуна голото ѝ рамо и я притисна силно към себе си, за да усети коравината на възбудата му.

Като потрепери, тя се притисна в твърдата дължина, нагаждайки мекотата си срещу него, докато той стенеше в косите ѝ.

— Недей... иначе ще те взема още тук. — Целуна я грубо, а тя му отговори със също толкова силна страст.

Каретата спря и Джулия разбра, че са пристигнали в имението. Откъсна се от Деймън, оттегли се на отсрещната седалка и се зае да оправя корсажа си. Пръстите ѝ бяха непохватни, като издърпа двете половини една до друга, а също и златистия шнур, за да затегне корсажа и го завърже. Успяла да възстанови донякъде приличния си вид, тя вдигна глава и видя, че Деймън я наблюдава втренчено.

— Ела вътре с мен — каза той. Лицето му беше напрегнато, а блясъкът в очите му говореше ясно какво ще се случи, ако тя го придружи в замъка.

Не, извика вътрешно тя, но думата не излезе от устата ѝ. Тя искаше да бъде с него, искаше той да успокои физическата болка на нейното тяло, да ѝ даде същия мир и удовлетворение както миналия път. Още една нощ с него... Тя можеше ли да причини по-голяма вреда, отколкото извършената вече? Засрамена от слабостта си, предала се на съблазънта, тя се бореше с чувствата си.

Деймън взе решението вместо нея, отвори вратата на каретата и посегна вътре. Ръката ѝ улови неговата и тя му позволи да я издърпа от колата. Лакеят изтича пред тях да отвори предната врата на имението, те пресякоха прага и влязоха в тихото преддверие. Изглежда, прислугата имаше свободна вечер, защото никой не се виждаше пред очите им и замъкът беше слабо осветен.

Веднага щом вратата се затвори, Деймън взе Джулия в обятията си и я целуна с нетърпелива уста. Джулия потръпна от удоволствие и застана на пръсти, за да се нагоди към ръста му, обвила ръце около широките му рамене. Деймън раздвижи устни, зашепна в ухото ѝ нещо нежно и еротично... но Джулия се скова, усетила някакво движение зад него. Стресната, тя се отдръпна от гърдите му и се вгледа с широко отворени очи в натрапника. Деймън също погледна натам.

Някаква жена слизаше по стълбите бавно и спокойно, като полюляваше красиво бедрата си. Гънките на тънката ѝ рокля, скроена от прозрачни пластове прасковен цвят, се движеше около ханша и глезените ѝ свободно като течност. Това беше съблазнителна дреха, предназначена да привлече вниманието на всеки мъж. Беше боса,

сякаш току-що бе станала от леглото и дошла да приветства неочакваните гости.

— Полин — избъбри Деймън слисано.

Джулия се освободи от него, несъзнателно приглади полите си. Дори със строгия поглед в очите си Полин бе изключително красива, с черните си, лъскави като коприна коси, спуснати по гърба, с очи, които гледаха косо, като на котка.

— Намислих да те изненадам, скъпи — каза тихо Полин, чувствайки се пълен господар на положението. — Но никак не предполагах, че и аз ще бъда изненадана. Не очаквах, че при всичките нерешени въпроси между нас, ти ще се забавляваш с друга жена тази нощ. — Достигна края на стълбите и скръсти ръце, при което гърдите ѝ се издуха примамливо. Хладният ѝ самодоволен поглед попадна на Джулия. — Какво ти е, миличка? Изглеждаш ужасно оплескана... И двамата воните на дим.

— Злополука в театъра — отвърна късо Джулия.

— О! — Полин погледна назад към Деймън, извила хубавите си вежди. — Станал си напоследък много предан почитател на театъра, така ли?

— Какво, по дяволите, правиш тук? — попита на свой ред Деймън с твърд глас.

Тя, изглежда, се засегна от тона му. Едната ѝ ръка се долепи до корема, напомняйки му за деликатното положение.

— Смятах, че трябва да си поговорим... и тъй като ти не пожела да ме посетиш, остана ми само този избор. — Погледна пак Джулия. — А ти беж оттук, чуваш ли? Деймън и аз трябва да останем насаме. Сигурна съм, че можеш да си намериш някой друг мъж да задоволи нуждите ти тази нощ.

Кръвта на Джулия се смрази от гняв и унижение. Лицето ѝ остана безизразно.

— Права сте — отвърна тя със сдържан глас. — Искам да бъда колкото може по-далеч и от двама ви.

— Чакай — изрече Деймън и посегна да я хване за ръката, но тя се отскубна.

Доволна усмивка се плъзна по лицето на Полин. Като че не можеше да се въздържи да не изрече на раздяла някоя хаплива забележка.

— Мисис Уентуърт... може би си мислите, че сте станали доста близка с лорд Савидж, но за него има много неща, които не знаете. Подозирам, че сред нещата, които е пропуснал да ви каже, има един доста уместен факт — той е вече женен.

Джулия се спря край входната врата.

— Да, зная това — изрече спокойно.

Полин, изглежда, се изненада, но после лицето ѝ се сбърчи от презрително чувство.

— Господи, вие имате морала на разгонена котка. Да се хвърлите на един човек, женен за една и чакаш дете от друга... Вие сте най-безсрамното същество, което съм срещала.

— Полин... — изрече Деймън с убийствен тон, но Джулия го прекъсна невъзмутимо.

— Безсрамна? Вие се разхождате из дома на женен мъж, облечена с пеньоар. — Гореше от нетърпение да каже на другата истината, че тя е въпросната съпруга и че Полин няма право да осъжда, когото и да било.

Успяла някак да възпре езика си, Джулия отиде до входната врата и я отвори. Спря за миг да отправи на Деймън прощален поглед, но той като че я беше пренебрегнал и цялото му внимание бе насочено към Полин. Обзе я ревност. Не знаеше дали е повече ядосана на него, или на самата себе си.

Бързо излезе навън и извика лакея.

— Кажете на кочияша да докара каретата веднага. Искам да си тръгна. — Когато той изтича да изпълни желанието ѝ, тя разтри голите си ръце — беше започнала да трепери на хладния въздух. Мислеше да си отиде вкъщи, но веднага отхвърли идеята. Имаше един човек, когото искаше да види още сега, единственият на света, който можеше да я успокои и да я върне в реалността.

Деймън дълго мълча и гледаше сурово Полин, докато победоносната ѝ усмивка изчезна и тя започна да гледа притеснено. Заговори гладко, положила усилия да изглежда спокойна.

— Предполагам, че не мога да те виня за флирта ти с нея, скъпи. Тя е привлекателна, макар и по евтин, очевиден начин...

— Не трябваше да идваш тук. — До този момент той никога не бе изпитвал неприязън към Полин. Бе проявявал подозрителност,

ожесточение и гняв към нея, но никога не бе изпитвал нещо, което граничи с омраза. Сега тя беше като воденичен камък на врата му, хванала се за него с безмилостна решителност, и го влечеше надолу към мрачно, студено място. Възбуди най-лошото в него. Скова се, когато тя го приближи и притисна парфюмираното си тяло в него.

— Не можех да стоя далеч от теб — измърка Полин. — Много ми липсваше.

— Говори ли с доктор Чеймбърс?

Погледът ѝ избяга от очите му.

— Не още, но смятам да го направя много скоро. — Лукавите ѝ ръце — започнаха да се увиват около раменете му. — Същевременно...

— Тогава аз ще направя необходимото. — Избута я на една-две крачки от себе си, изтръгвайки се от ръцете ѝ. Постъпката му не беше груба, но не можеше да се окачества като деликатна.

Полин изглеждаше отегчена и разтревожена.

— Не можеш да направиш това!

— Защо не?

— Доктор Чеймбърс е много зает... Освен това той няма да обсъжда състоянието ми с теб, ако не му дам моето съгласие.

— Ти ми играеш игри — изрече Деймън със застрашително спокойствие. — Няма да търпя това.

Тя се отдръпна с вид на обидена.

— Няма нужда да бъдеш толкова заплашителен. Никога не си бил такъв преди и аз го намирам за много неприятно.

— Неприятно? — повтори той с дрезгав глас. — Няма думи, с които да ти опиша какво ще направя с теб, ако открия, че ме лъжеш.

Полин срещна решително погледа му.

— Казах ти самата истина.

— Тогава бързо ми намери лекар, Полин — такъв, който ще заложи репутацията си, че ти ще ставаш майка. Това е единствената ти възможност да ме възпреш да не ти извия врата.

— Ти си в ужасно настроение, защото провалих плановете ти да легнеш тази нощ с онази малка театрална курва...

— Не смей да изричаш нито една дума против нея! — Гласът му трепереше от ярост.

Макар също ядосана, Полин схвана искреността на неизречената му заплаха. Няколко мига тя се бори да овладее чувствата си.

— Разбирам, че я желаяш — каза накрая тя. — Може би така, както желаяше някога мен. Но аз няма да се отстраня, за да направя нещата по-леки за теб. Ще постигна каквото желая, каквото ти дължа. Тя погледна гранитно твърдото му лице и смекчи гласа си, а изразът ѝ се промени — от враждебен стана ласкателен. — Преди ти харесваше компанията ми... това не бива да се промени. Ако нашите игри в леглото са започнали да ти омръзват, аз ще измисля нови. Ще те задоволявам така, както няма да се решат повечето жени...

— Всичко е свършило — каза студено той.

Тъмните ѝ очи се разшириха.

— По-точно какво е свършило?

— Нашата връзка... поне това, в което тя се състоеше.

— А какво ще правим с детето?

— Ако родиш бебе през следващите девет месеца, ще реша как да постъпя според отговорностите си. Ако ли не, няма да има никакво съмнение, че аз не съм бащата — защото повече няма да легна с теб, няма да те докосна и ако е рекъл Господ, няма да ми се наложи дори да те виждам.

— Бебе има — каза тя и думите ѝ прокълтяха като камшици. — Ти ще си вземеш думите назад, Деймън. Ще съжаляваш, че си се отнесъл така с мен.

— Може би. — Хвана я за ръката силно, болезнено и започна да я тласка нагоре по стълбите. — Междувременно ще трябва да се облечеш и да се пръждосаш от дома ми.

ОСМА ГЛАВА

— Кажете на иконома, че желая да видя мистър Скот — рече Джулия на лакея, като слезе от каретата. — Кажете му, че съжалявам за късния час, но се отнася за много спешно нещо.

— Да, мисис Уентуърт. — Лакеят закрачи бързо към главния вход и веднага уведоми иконома за нейното пристигане.

Джулия го последва бавно, смелостта ѝ се изпаряваше с всяка крачка, която я приближаваше до Лоугън Скот и луксозната му къща в представителното предградие на площад Сейнт Джеймс. Тя беше с три колони на фасадата, с дълбоки канелюри, които сякаш респектираха любопитните посетители като нея. Джулия идваше тук за пръв път — Лоугън беше забранил на актьорите и на всички останали от „Капитал“ да стъпват в неговия дом.

Доколкото бе известно на Джулия, Лоугън рядко приемаше гости в дома си. Малцината привилегировани, които имаха това право, не споменаваха нито дума за къщата или за нейния обитател, уважавайки желанието на домакина за дискретност. Къщата беше негово изключително притежание и тя сякаш бе покрита с невидимо було на загадъчност. Но Джулия искаше да види Лоугън, а не можеше да чака до сутринта.

Лоугън беше почти неин наставник и проблемът, пред който бе изправена, беше твърде труден, за да го разреши сама. Не би могла да се довери на никого друго. Питаше се дали Лоугън ще я изхвърли веднага от дома си, дали ще бъде изненадан от неочакваната ѝ поява, дали ще бъде сърдит или и двете заедно.

Високият лакей, който вървеше пред нея, говореше с иконома, той се изгуби, но бързо се върна. Обиграният иконом не показва никаква реакция, когато се изправи пред треперещата млада жена с овъглен сценичен костюм.

— Мистър Скот ще ви приеме, мисис Уентуърт — измърмори той.

Като освободи лакея, Джулия последва иконома. Тя се надяваше да не е събудила Лоугън, след като си е легнал. Сигурно не — не можеше да си го представи да спи, след всичко случило се тази вечер.

Интериорът бе италианизиран, със сложна резба по мебелите, с изрисувани фрески по таваните и бюстове от блед мрамор. Тук витаеше атмосфера на превзетост, всяко нещо бе излъскано като кадифе, но съдържано. Тапицерията и завесите на прозорците бяха в богати нюанси на синьо, златисто и тъмновиолетово.

Влязоха в интимна приемна, където мебелировката бе отрупана с копринени и кадифени възглавници, а по малките инкрустирани масички се виждаха много романи и книги с гравюри. Лоугън Скот стана от един шезлонг, когато Джулия премина прага.

— Мисис Уентуърт — каза той с леко пресипнал глас, — как си? Надявам се, че не си пострадала от пожара.

— Добре съм — увери го тя. Погледът ѝ бе привлечен от друг посетител в приемната, една от най-екзотично красивите жени, които бе виждала. Жената имаше златиста кожа, права черна коса и поразително бледозелени очи. Тежката копринена рокля, която носеше, беше стегната с колан на тънката ѝ талия и придаваше на фигурата ѝ гъвкавост и изящество. Джулия беше очарована от нея. Значи това е тайнствената жена, която живееше с Лоугън. Беше ли повече от негова любовница или просто жена за удобство?

Жената се усмихна на Джулия и застана до Лоугън.

— Ще ви оставя да си говорите — каза тактично тя и поглади с ръка косата на Лоугън със собственически маниер, преди да напусне стаята.

Лоугън се вгледа замислено в Джулия. Очите му бяха зачервени от дима.

— Седни — рече той и ѝ посочи един стол с мека тапицерия наблизо. — Ще искаш ли питие?

— Да, каквото и да е — каза Джулия благодарно, настанила се в удобния стол. Той ѝ донесе чаша с бледокехлибарена течност, която определи като уиски с вода, лека и малко сладка. Наля си чаша чисто и седна наблизо, протегнал крака. Като нея и той не бе променил костюма си. Дрехите му бяха в лошо състояние, изцапани с пот и дим, ризата скъсана на някои места, панталонът раздран на коляното.

— Как е театърът? — попита колебливо Джулия, като отпи от уискито. Това не беше питието, което най-много обичаше, но беше доволна от ободрителното му въздействие.

Лицето на Лоугън се помрачи.

— Не е унищожен, но ще трябва да се направят много скъпи ремонти. Трябва да намалим наполовина спектаклите, които бях запланувал за сезона и да изнесем останалите на турне в провинцията.

— О! — Джулия мразеше турнетата, късните часове, лошата храна и мръсните стаи. В миналото бяха осъществили няколко представления с малки турнета до места като Бристол, Лестър и Честър. Уморително беше да се оправя с тълпите, които се събираха пред квартирата, да понася оглеждането отблизо на външността ѝ, независимо от това къде се намира.

Въпреки очевидната си умора Лоугън се усмихваше на нейната липса на ентузиазъм.

— Без оплаквания — промърмори той, — не съм подходящ за спорове тази вечер.

В отговор Джулия успя да се усмихне бледо.

— Аз също — каза тя. — Пиесата вървеше блестящо тази вечер, преди да избухне пожарът. Сигурна съм, че тя щеше да получи възторжени отзиви.

— Ще я изнесем в Бат идущата седмица.

— Толкова скоро? — попита Джулия, повдигнала учудено вежди. — Но проспектът и някои декори бяха напълно изгорели...

— Ще накарам Фиске и другите да импровизират нещо.

— Може би някои благотворителни спектакли ще ни осигурят допълнителни средства за ремонта на театъра — предложи Джулия.

— Аз ще се погрижа за парите. Междувременно... — Вгледа се продължително в нея. — Защо дойде тук, Джесика?

Тя отпи плахо от уискито си.

— Аз... се нуждая от твоя съвет.

Лоугън я изчака да продължи, показвайки търпение, което бе необичайно за него.

Джулия пое въздух и изпусна дълга въздишка. — Имам лични проблеми — изтърси тя.

— Предполагах. Продължавай.

— Държа се съвсем странно, правя постъпки, за които зная, че са погрешни и въпреки това не мога да ги възпра. Боя се, че то ще попречи на работата ми, но най-много от всичко се страхувам от грешките, които мога да извърша занапред...

— Чакай — промърмори Лоугън, подреждайки в ума си брътвежите на Джулия. — Подозирам, че това има нещо общо с един мъж. Да не би да е лорд Савидж?

— Да.

— Разбира се. — Сардонична наслада заблестя в очите му. Той обърна живота ти наопаки... и сега ти си мислиш, че започваш да се влюбваш в него.

Джулия не хареса начина, по който Лоугън изрече това, сякаш чувствата ѝ бяха просто клише, а страданието ѝ — неоснователно. Лоугън не беше доловил огромната, студена буца в гърдите ѝ, самотата, която я теглеше към бедата. Но прецени думите му сериозно. Нещата, които чувстваше към Деймън, мощното физическо привличане, копнежът да бъде с него, чувството, че те се разбират взаимно... Дълбока тръпка я разтърси, когато се опита да се изправи с лице към истината. Да, тя беше влюбена в Деймън. Очите ѝ глождеха от нахлулите сълзи и тя набързо изпи почти всичкото уиски и усети как гърлото я опари.

— Това не е нещо, което искам да чувствам — каза тя и леко се закашля.

— Разбира се. — Лоугън разроши коса и разсеяно подръпна един лъскав кичур. — Спала ли си с него?

— Това не е твоя работа!

— Спала си — изрече той безстрастно, прочел отговора в обидената ѝ реакция. — То обяснява до голяма степен нещата. Ти не си от тези, които отдават лесно ласките си. Без съмнение се затрудняваш да разграничиш любовта от страстта — а това е опасно. Никога не започвай любов, ако не можеш напълно да я контролираш. Ако Савидж за теб е повече от това, с което можеш да се справиш, скъсай с него. Независимо колко болезнено ще изглежда в момента, то е единственото умно решение.

— Не е толкова лесно — каза Джулия.

— Защо?

— Защото... аз съм омъжена за него. — Ако не беше толкова нещастна, Джулия щеше да хареса внезапната празнота върху лицето на своя работодател. Не беше очаквала, че Лоугън, толкова светски мъдър и изискан, ще се изуми толкова от нейното разкритие.

Като се задави с питието си, Лоугън използва един миг, за да се опомни.

— От колко време? — попита той смаяно.

— От осемнайсет години.

Всеки опит за самообладание се удави в новата вълна на объркване.

— Джесика, ти говориш безсмислици...

— Бяхме оженени още като деца.

С приковаващ и ужасен поглед, Лоугън остави питието си.

— Продължавай — промълви тихо.

Думите се изсипаха от устата ѝ, когато тя му каза за своето минало и за брака, който беше за нея толкова продължителен товар. Докато говореше, усещаше върху себе си неговите немигащи очи, но не можеше да се реши да го погледне. Странно беше да признаеш истината на някого, след като си я пазила в тайна цели две години, но тя почувства как облекчението я обзема все повече, когато призна всичко, премълчала само случката с бременността на лейди Аштън. По някаква причина, която изглеждаше твърде лична, Джулия не му разкри това, не изложи себе си и Деймън на подигравки.

В края на монолога ѝ Лоугън вече имаше вид на успокоен донякъде човек.

— След като ми разкри всичко това, какво желаеш от мен?

— Не ми казвай, че трябва да реша тези неща сама, защото не ми се струва възможно да успея...

— Савидж иска ли да се оттегли от брака?

— Не съм сигурна — каза предпазливо Джулия. — Мисля, че... той би могъл.

— Ще ти кажа моето мнение. Не е добре, Джесика... Джулия, да оставаш при него, защото няма да искаш да направиш жертвите, които той ще очаква от теб.

— Зная — прошепна тъжно тя.

— Освен това аз не вярвам в любовта. Поне не вярвам в голямото, страстно чувство, което създаваме на сцената за публиката.

Това е илюзия, и то много нетрайна. Присъщо на хората е да бъдат егоисти. Когато са влюбени, те си правят взаимно фалшиви обещания, за да получат онова, което искат. И след като любовта избледнее или приключи, всичко, което остава, са лъжи и разочарование... и спомени, от които лежим будни по цели нощи.

Джулия леко се изненада от дълбочината на цинизма му.

— Ти като че говориш от личен опит.

Лоугън се усмихна.

— О, имал съм достатъчно опит. Достатъчен, за да разбере рисковете, които поемаме, когато вярваме на друг човек с цялото си сърце. Не те съветвам да го правиш, Джесика.

— Защо казваш това?

— Поради очевидната причина. Брактът всъщност не е нищо повече от търговска сделка. Законът, религията и обществото ти налагат да бъдеш собственост на съпруга си. Поезията и любовните романи са начин това да се възприеме по-приятно, но само младите и глупците се подвеждат от такива неща. Ти може да решиш, че обичаш Савидж достатъчно, за да му отдадеш тялото и душата си... но не бих те посъветвал да го правиш.

— Как щеше да постъпиш ти, ако беше на мое място?

— Щях да намеря някой съдия, който да обяви брака за невалиден. Това не е необходимо, ако бракът е законен. Сигурен съм, че в твоя случай той се основава на документ, получен с вероломство.

— Внезапна усмивка озари лицето му. — Двамата имате знаменита двойка бащи — в алчността си почти като Шекспирови герои.

— Невъобразими са — каза сухо Джулия. Оцени съвета на Лоугън — толкова безкомпромисен и реалистичен. Беше се надявала, че след като говори с него, всичко ще се изясни... но съмненията ѝ останаха същите. Той като че препоръчваше независим живот и пълна самостоятелност, но за това трябваше да се плати цена. Тя не желаше да бъде сама цял живот.

— Всичко е много объркващо — каза тя повече на себе си, отколкото на него. Не желая да напускам театъра и ценя свободата си. Но част от мен жадува за съпруг и семейство, за хубаво жилище.

— Не можеш да имаш всичко.

Джулия въздъхна.

— Още като дете желях неща, които не са добри за мен. В нашата гостна имахме сребърна кутия, пълна с бонбони и ми разрешаваха да си взема само един в специални случаи. Но бонбоните изчезваха загадъчно, докато баща ми обвини прислугата, че ги краде.

— Сигурно не са били слугините — предположи Лоугън.

— Не, крадлата бях аз. Промъквах се нощем на долния етаж и се тъпчех с бонбони, докато ми прилошее.

Лоугън се разсмя.

— Така е винаги със светските удоволствия. Никога не ти е достатъчен вкусът на само едно.

Джулия се опита да се усмихне, но в момента бе обхваната от безпокойство. Никога не се бе чувствала несигурна в собствената си преценка, боеше се, че животът на удоволствия и лекота, които ще ѝ предложи Деймън, ще бъдат твърде съблазнителни, за да се откаже от тях. А после, когато открие грешката си, ще бъде много късно. Ще бъде обвързана с него завинаги. И ще започне да обвинява както него, така и себе си за вечната си неудовлетвореност.

— Може би няма да е лошо за мен да тръгна на турне — каза тя. — Трябва да бъда далеч оттук... от него... за да мога да мисля ясно.

— Иди в Бат по-рано — предложи Лоугън. — Замини, ако искаш, утре. Няма да кажа на никого къде си. През следващите няколко дни може да прекараш известно време сама, пийни си минерална вода, поплувай в басейна, обиколи магазините на Бонд Стрийт... каквото ти се иска. Осигури си време да обмислиш решението си.

Импулсивно Джулия посегна да докосне ръката му.

— Благодаря ти. Беше много мил.

Ръката му не се придвижи под пръстите ѝ.

— Имах и скрити подбуди за съвета си. Трудно ще можем да те заместим в „Капитал“.

Джулия се отдръпна и се усмихна.

— Обичал ли си някога някого така, както обичаш този злочест стар театър, мистър Скот?

— Само веднъж... но и това бе достатъчно.

Вътрешността на театър „Капитал“ беше съсипана от въздействието на огъня, дима и водата, но щетите не бяха толкова големи, колкото предполагаше Деймън. Като отстрани няколко счупени

стола, които му препречваха пътя, той тръгна към сцената. Имаше най-малко десетина души, работещи под разрушения фронтон, някои от тях покачили се на стълби да отстранят парчетата овъглени декори, а други метяха и разчистваха отломките.

Усетил приближаването на Деймън, един от работниците отиде при Лоугън Скот и тихо му зашепна нещо. Главата на Скот се стрелна в указаната посока и хвърли на Деймън пронизителен поглед. Изразът му беше едновременно предпазлив и любезен.

— Лорд Савидж — каза той с лекота, — има ли нещо, с което мога да ви помогна?

— Търся мисис Уентуърт. — Деймън бе принуден да дойде тук, след като прислугата на Джулия му бе съобщила, че тя е напуснала Лондон и за известно време ще отсъства. Те отказаха да разкрият нещо повече от това въпреки подкупа и явните заплахи, които им отправи.

— Няма да я намерите тук — отвърна Скот.

— Къде е?

Скот скочи от сцената и го приближи с хладна, но неучтивна усмивка. Заговори с нисък глас:

— В момента мисис Уентуърт не желае да бъде намерена, милорд.

— Това е ужасно лошо — изрече Деймън невъзмутимо. — Смятам да я открия с или без ваша помощ.

Чертите на Скот бяха като изсечени от камък. Пое си дълбоко дъх.

— Имам представа какво се случва, Савидж. Нямам право да ви упрекна. Обаче съм вложил доста средства в Джесика... и сега трупата се нуждае от таланта ѝ повече от всякога. Надявам се, да уважите желанието ѝ за уединение.

Деймън изобщо нямаше намерение да обсъжда личния си живот с работодателя на Джулия. Но тревожната истина беше, че Скот познава Джулия доста по-отдавна от него. Тя, изглежда, имаше доверие в Скот и му беше благодарна, задето ѝ даде възможност да работи в „Капитал“. Въпреки че беше му изтъкнала, че отношенията ѝ със Скот не са се задълбочили впоследствие, Деймън не можеше да не бъде подозрителен. Как може Скот да не бъде привлечен от жена като Джулия?

— Възможно ли е да имате друг интерес, освен да я държите далеч от мен? — попита Деймън със сардонична усмивка. — Всичките ли театрални директори проявяват такава лична заинтересованост към своите артистки?

Скот не показва нищо с израза си.

— Аз смятам мисис Уентуърт за приятел, милорд. И ще ѝ дарявам моята закрила, когато е необходимо.

— Закрила срещу какво? От мъж, който може да ѝ предложи нещо друго, освен живот на главозамайващи фантазии пред публика? — Деймън хвърли презрителен поглед към обгорените стени и опърлените завеси в театъра. — Тя има нужда от нещо повече от това, независимо дали тя или вие сте готови да го признаете.

— Можете ли да ѝ дадете всичко, което желае? — измърмори Скот.

— Ще се уверите за в бъдеще.

Скот поклати глава.

— Независимо от правата, които, изглежда, си мислите, че имате над Джесика, вие не я познавате. Може би смятате да я откъснете от света на театъра и да ѝ дадете заместители, но тя ще увехне като откъснато цвете.

— И това го твърди един неин грижовен приятел? — попита Деймън. — Или като директор се безпокоите за вашите печалби? — Макар Скот да не реагира видимо на този присмех, позата му изведнъж се стегна, което подсказа на Деймън, че е улучил целта си.

— Тя означава за мен повече от всякаква печалба.

— Колко повече? — Като не получи отговор, Деймън късо се изсмя. — Спестете ми лицемерната си грижа за мисис Уентуърт. Не се месете в отношенията ми с нея... защото ще ви накарам да съжалявате, че ме познавате.

— Аз вече съжалявам — избъбри Скот, застанал като статуя и приковал поглед в отдалечаващия се Деймън.

Разположен на река Ейвън сред група варовикови хълмове, градът Бат предлагаше забавления, покупки и квартири от умерено удобни до луксозни.

Като крачеше към баните и термалния извор, близо до странноприемницата, в която бе отседнала, Джулия наблюдаваше

последните розови и светлолилави лъчи на слънцето, които изчезваха иззад „Нов театър“. Това беше елегантна сграда с хубава сцена и три етажа ложи, всички великолепно украсени с тъмночервени и златисти тонове. Джулия беше на баните от седмица и през последните два дни видя да пристигат сандъци, пълни със сценична екипировка за премиерата на „Моята лейди измамница“. Някои работници и актьори също бяха пристигнали в града. Лоугън бе изпратил съобщение всички да се съберат на утрешната репетиция за подготовка на първото представление в четвъртък.

Докато правеше покупки и посещаваше великолепната сграда с коринтски корони, където се пиеше минерална вода и се правеха лековити бани, Джулия чуваше местните клюки за пиесата.

Необходимо беше да пази самоличността си в тайна. Преди години Джулия беше чула, че никога няма да задоволи очакванията на публиката. Тази публика неизменно искаше тя да бъде като някоя от героините, които играеше, напълно да покрива блестящия диалог и ярките жестове. Дори Лоугън Скот се оплакваше, че жените желаят — а понякога и настояват — той да бъде за тях и извън сцената романтичен любовник. „Това е общ проблем за артистите — беше й казал той. — Хората винаги се разочароват, когато открият, че ние сме също като тях.“

Джулия напусна чакалнята и мина през изкорубената дървена врата в помещението за къпане. Водната повърхност беше гладка като стъкло, отразяваща светлината на единствената лампа на стената. От басейна се издигаше пара и пръскаше парлив мирис на сяра във въздуха. Джулия въздъхна, предвкушвайки приятното чувство, свали дрехите си и ги натрупа на един дървен стол. Прикрепи с два фуркета завитите коси на тила си.

Слезе внимателно по изтърканите стъпала, които водеха към водата. Топлината обгърна прасците ѝ и плъзна към бедрата, талията и раменете, когато достигна дъното на басейна. Потръпна приятно от проникващата в нея топлина и остави ръцете си да плават на повърхността на водата, а после бавно започна да плиска шията си.

Когато тялото ѝ се отпусна, мислите ѝ се насочиха към Лондон. Питаше се как ли Деймън е реагирал на внезапното ѝ изчезване, ако се е опитал да я открие... или е бил твърде зает да се оправи с лейди

Аштън... Представи си как той и Полин са преплели тела в любовен акт. Разтърси глава, за да прогони картината от въображението си.

— Не ме интересува, не ме интересува, — шепнеше Джулия и обливаше лицето си. Но това не беше вярно. Въпреки всичките си откази, страх и упоритост тя чувстваше, че Деймън е неин. След всичко, което изстрада, имаше право да го обича. От друга страна, ако Полин беше бременна... не беше сигурна, че ще се примири с мисълта, че е повлияла на Деймън да пренебрегне задълженията си.

Когато отново наплиска лицето си, чу тънкия глас на служителката от банята да вика:

— Мисис Уентуърт?

Изтрила замъглените си очи, Джулия погледна към вратата, където стоеше възрастната жена.

Сивите кичури, прибрани на тила ѝ, се поклащаха весело, докато говореше.

— Мисис Уентуърт, имате посетител. Не се съмнявам, че ще се радвате много да го видите.

Джулия поклати решително глава.

— Казах ви, че никой не бива да влиза в банята, докато съм тук...

— Да, но не можете да изпъдите собствения си мъж, нали?

— Собствен мъж? — попита рязко тя.

Служителката кимна така енергично, че захванатите ѝ кичури за малко не се разпиляха.

— Да, пък е и хубавец, красавец.

Джулия зяпна от почуда, когато лорд Савидж мина покрай жената.

— Значи си тук — каза приятно той и погледът му се стрелна към Джулия, а тя се потопи дълбоко в димящия басейн. — Липсвах ли ти, скъпа?

Като се опомни бързо, Джулия му отправи премрежен поглед.

— Ни най-малко. — Искаше ѝ се да хвърли шепа вода върху безупречния му панталон и бялата ленена риза.

Служителката от банята се закикоти, защото сметна това за закачка между двамата. Деймън се обърна да я похвали с очарователна усмивка.

— Най-дълбоки благодарности, задето ме събрахте с жена ми, мадам. Сега, ако нямате нищо против, ще ни позволите да прекараме

няколко минути насаме... и да не пускате други при нас...

— Пиле няма да прехвъркне през прага — зарече се жената и му смигна на излизане.

— Довиждане, мистър Уентуърт!

Името накара Деймън да се намръщи.

— Не съм мистър Уентуърт — избъбри той, но служителката беше вече излязла. Когато се обърна отново към Джулия, тя още гледаше към него.

— Как ме намери?

Деймън небрежно си съблече сакото и го окачи на облегалката на стола.

— Приятелката ти Арлис ми каза, че трупата подготвя турне в Бат. След като проверих в няколко хотела и странноприемници, открих къде си отседнала. Собственикът на странноприемницата ми каза, че имаш навика да идваш тук вечер.

— Не е имал право...

— Аз бях много убедителен. — Погледът му падна на белите върхове на гърдите ѝ, които проблясваха на трептящия пламък на лампата.

— О, не се съмнявам! — каза саркастично Джулия.

Приблужи до ръба на басейна, скривайки тялото си от него. Може би от топлината на водата сърцето ѝ заби по-бързо. Друг мъж не би я гледал като него, сивите му очи бяха топли и оценяващи, изпълнени с чувство за собственост.

Деймън приклепна до нея, сложил лакти на превитите си колене.

— Продължавай да бягаш от мен — изрече тихо той, — а аз все ще те намирам.

— Няма да прекараш и една-единствена нощ с мен в странноприемницата. Очаквам почти всяка квартира в Бат да е напълно заета. Ако не смяташ да спиш на улицата тази нощ, по-добре се връщай веднага в Лондон.

— Имам терасовидна къща на Лора Плейс.

— Защо? — отвърна тя, опитвайки се да скрие притеснението си. — Ти не си от хората, които посещават редовно Бат заради обществени връзки...

— Купих къщата за моя баща. Той иска да дойде тук, когато здравето му позволи пътуването. Ще желаш ли да я видиш?

— Едва ли. Ако не си забелязал, трябва да ти кажа, че се опитвам да те отбягвам. — Главата ѝ се отдръпна назад, когато Деймън посегна да попие няколко капки вода от брадичката ѝ. — Не ме докосвай!

— Ако ми се сърдиш за това, което стана с Полин онази нощ...

— Това ни най-малко не ме интересува. Не искам да знам дали си я поканил там или не. Повече се сърдя на себе си, отколкото на всеки друг.

— Защото си искала да бъдеш с мен? — избъбри той.

Тишината би била пълна с изключение само на лекото плискане на водата в басейна. Чувството на отпускане, което банята бе дала на Джулия, сега напълно се изпари, смени се с напрежение, разпростряло се във всяка част на тялото ѝ. Тя гледаше стегнатото, изваяно лице на Деймън, живия блясък в очите му и разбра колко голям е гладът му за нея. Той беше тук, защото я желае... и няма лесно да я остави да му се изплъзне.

— Не трябваше да идваш при мен в Бат — рече троснато тя. — Няма да получиш нищо от мен, най-вече онзи вид приветствие, който, изглежда, очакваш.

Вместо да спори с нея, той я обгърна с оценяващ поглед. Очите му се спряха на нежната ѝ ръка, на пръстите, стиснали хлъзгавия камък на ръба на басейна.

— Ти носиш пръстена, който ти подарих — отбеляза той.

Джулия стисна ръка и я наведе във водата, потапяйки искрящия диамант.

— Това не значи нищо, освен че пръстенът ми харесва. А ако си мислиш, че благоразположението ми може да се купи...

— Не си мисля нищо. — На устните му се появи усмивка. — Ти като че ли очакваш всеки миг да се нахвърля върху теб. Дори съм склонен да мисля, че ще бъдеш разочарована, ако не го направя.

— Нека да не си играем игри — отвърна тя дръзко. — Ти си тук, защото искаш пак да спиш с мен.

— Разбира се, че искам — каза той спокойно. — Но и ти желаеш същото. Доколкото си спомням, преживяването беше приятно и за двамата ни... или ти ще се опиташ да твърдиш, че само си се преструвала?

Почервеняла от чувство на безсилие, Джулия дръпна назад ръката си.

— Върви си, иначе ще те опръскам достатъчно и ще съсипя тези фини дрехи.

Усмивката на Деймън остана на лицето му.

— Тогава няма да има пречки да дойда при теб.

Ръката ѝ бавно се отпусна.

— Моля те, върви си — процеди тя през зъби. — Стоя в този басейн от доста време. Кожата ми започва да се набръчква.

Той ѝ протегна галантно ръка.

— Ще ти помогна да излезеш.

— Не, благодаря.

— Срамуваш ли се? — попита той с присмехулно повдигнати вежди. — Виждам съм те вече гола. Да те видя още веднъж — едва ли има голямо значение.

— Не мога да изляза, докато не си отидеш!

Подигравателна усмивка присви устните му.

— Няма да си отида.

Джулия му протегна ръка.

— Много добре — изрече хладно. — Можеш да ми помогнеш да изляза.

Деймън галантно посегна за ръката ѝ, но тя го стисна за китката с двете си ръце и го дръпна към водата. Той изгуби равновесие и камбурна с главата надолу.

Джулия извика победоносно и се оттегли в срещуположния ъгъл на басейна. Не можеше да възпре буйния си смях, когато Деймън изплува на повърхността. През замрежените му от водата клепки сивите му очи обещаваха възмездие.

— Ах, ти, малко дяволче! — избъбри той и се хвърли към нея.

Джулия се опита да го избегне. Деймън я хвана за кръста и я притегли към себе си, а мокрите му дрехи се нагънаха между двамата.

— Ти имаше нужда от лечебно накисване — осведоми го тя, като все още се тресеше от кикотене. — Водата ще излекува всичките ти болести.

— Има един проблем, който не може да излекува — каза той многозначително и обхвана голия ѝ ханш, притискайки я силно към себе си.

Смехът на Джулия замлъкна, когато усети набъбващия му член да се вклинява интимно високо между бедрата ѝ. Тялото ѝ се понесе в

горещата вода, докато тя се вкопчи в него, хванала го за раменете, стегнала крака около бедрата му. Дъхът им се смеси в неравни изблици. Макар да бяха и двамата напълно неподвижни, Джулия имаше усещането, че се търкаля в яростната атака на някакъв нахлуващ прилив, безпомощно хваната във водовъртежа на прииждащите вълни.

Тя отстрани нежно кичурите мокра коса от челото му, пръстите ѝ преминаха от слепоочието към ухото.

Изведнъж Деймън я издигна по-високо до себе си, движенията му бяха леки във водната повърхност. Едрите му ръце я обхванаха под мишниците и я задържаха здраво и той наведе глава към гърдите ѝ. Джулия се загърчи в протест, докато почувства устата му да се плъзга по нежната извивка на гърдата ѝ, да се закрепва върху зачервеното ѝ зърно. Пърхацият му език предизвика у нея болезнено — сладък отклик. Ръцете ѝ жадно сграбчиха тънката ленена материя на ризата му, искаха да почувстват голата му кожа.

Като наведе гръб във водата, Деймън плъзна ръка по бедрото ѝ надолу по обтегнатата кожа на корема. Ръката му отиде и по-долу, между бедрата ѝ, докосна кадифената ивица на окосменото триъгълниче и достигна най-чувствителната ѝ част. Джулия потрепери от нарастващо желание, искаща по-голяма наслада от тази, която ѝ предлагаше той. Но съзнанието за това, че се намират на публично място, я накара да се въздържа от пълна забрава.

— Не можем — простена тя срещу устните му. — Не тук.

— Желаяш ли ме? — прошепна той и я целуна дълбоко, вкусил от сладката топлина на нейната уста.

Джулия потрепери до него, тялото ѝ беше гладко и леко в ръцете му. През замъглените, мокри ресници тя виждаше кожата му, проблясваща като бронз, погледа му, обещаващ еротични фантазии.

Не произнесе и дума, и Деймън наведе устни до шията ѝ, целуваше и хапеше леко чувствителния път до ухото ѝ.

— Всичко, което искам от теб, е да ми отговориш — шепнеше той. — Само една дума, Джулия... да или не.

Тих стон се изтръгна от гърдите ѝ. Тя се давеше в чувства, искаше това, което си бе забранила, знаейки колко погрешно е то... но нямаше значение. Сякаш не съществуваше нищо и никой извън тази малка зала. Ръката ѝ хвана за тила мократа му коса, стисна я трескаво.

— Да — прошепна тя.

Деймън разкопча ризата си и се усмихна, когато Джулия се опита да му помогне.

— Побързай — подкани го тя, като го целуваше по лицето и шията.

— Никога досега не съм се събличал под вода. Не е толкова лесно, колкото си мислиш.

— Опитай се по-упорито — прошепна Джулия и го целуна. Езикът ѝ навлезе в устата му, съблазняващ и дразнещ, докато предизвика разсмяно охкане и по-енергично дърпане на панталона. Закопчалките най-сетне се поддадоха, давайки възможност на възбудения му член да се освободи. Ръката на Джулия стисна твърдата, гладка дължина и нежно се задвижи по нея.

Той изрече името ѝ и гласът му прозвуча дразнещо в ухото ѝ, а пръстите му стиснаха хълбоците ѝ, тласнаха я нагоре. Задържа я здраво и навлезе бавно в нея. Тя изстена и се отпусна върху него, трепереца от наслада. Деймън навлезе по-навътре, искайки да се тласне бързо в нея, но беше принуден от плискащата вода да възприеме мъчително бавен ритъм. Телата им се извиваха заедно в дразнещо, плъзгащо триене, което обещавахе да трае вечно.

Тръпнещата Джулия обви ръце около раменете му и зарови лице в мократа му шия. Усети мощната сила на дъха му, който разширяваше гърдите. Те сякаш се бяха превърнали в едно същество, с общ ритъм на пулса и нервите. Насладата растеше рязко, разтърсваше Джулия с интензивността си. Тя изгуби всякакви усещания, чувстваше само плавните движения в себе си, които преливаха, докато станаха неудържими.

Деймън заглуши вика ѝ, възприел конвулсивните трепети на тялото ѝ, които го изпращаха към собственото му мощно освобождаване. Той затвори очи, сетивата му сякаш изчезнаха, кръвта му закипя.

— Джулия — простена той срещу извитата ѝ, стегната шия. Никога няма да позволя да си отидеш... никога...

Джулия едва го чу. И макар че част от нея се бунтуваше срещу собственически прозвучалия му глас, друга част от нея тържествуваше от тези думи. Тя също го притежаваше, изпита същата силна наслада от тяхното съединение... и въпреки че ѝ липсваше опит, знаеше, че

никога няма да изпита това с друг мъж. Отмаляла, задоволена, отчаяна тя се отпусна върху него във водата. Ръцете му се плъзгаха по тялото ѝ, движеха се бавно от тила до бедрата.

— Позволи ми да прекарам нощта с теб — прошепна Деймън.

Джулия не можа да се възпротиви. Щеше да бъде лицемерно след случилото се току-що. Кимна леко в отговор и се изви.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Изпълнена с жизненост и чувство на лекота, Джулия стоеше на сцената на „Нов Театър“ в Бат и наблюдаваше с удоволствие дейността, която кипеше около нея. Пожарът в Лондон като че не беше обезсърчил духа на актьорите и работниците. Те бързо сглобяваха новите декори, репетираха откъси от диалози и си разменяха шеги за трудностите на турнето.

— Много досадно градче — измърмори Арлис с ръце на бедрата. Погледна шеговито Джулия. — Не можеш да видиш свестен млад човек. Само отчайващи стари моми и инвалиди.

Джулия се усмихна кисело.

— Мисля, че сме тук да изпълним „Моята лейди измамница“, а не на лов за мъже.

— Денят, в който ще престана да търся... — започна Арлис и внезапно млъкна със странно изражение на лицето.

Като проследи погледа на приятелката си, Джулия видя, че Мери Удс, една от второстепенните артистки, открито флиртува с Майкъл Фиске. Художникът изглеждаше доста заинтригуван от хубавичката млада жена и от нейната насърчителна усмивка.

— Какво прави тя: губи времето на Фиске, а трябва да репетира ролята си? — недоумяваше Арлис.

Джулия потисна усмивката си, доловила нотка на ревност в гласа ѝ.

— Мери има само няколко реда. Сигурна съм, че ги е научила идеално.

Арлис остана намръщена.

— Мистър Фиске има достатъчно работа, за да обръща внимание на влеченията ѝ.

— Ти щеше да спечелиш Фиске, стига да искаше — заключи сухо Джулия. — Но доколкото си спомням, повече те вълнуваше лорд Уилям Савидж.

— О, той не е по-свестен от другите — сопна се Арлис. — Макар че е божествен в леглото, очевидно няма интерес към мен в нищо друго. Скъсах с него. И с всички мъже в момента. — Като скръсти ръце на гърдите си, тя многозначително обърна гръб на Майкъл Фиске и Мери Удс. Едва сега Джулия забеляза Фиске да хвърля потаен поглед към Арлис. Значи той се опитва да я накара да ревнува, помисли си Джулия и устните ѝ потрепнаха от задоволство.

— По-добре да поговорим за твоя любим — предложи Арлис. — Лорд Савидж дойде да ме види в Лондон — опитваше се да те намери. Можеш да му кажеш само, че трупата ще почне турне в Бат. Дали е дошъл тук? Виждаш ли си го?

Джулия се поколеба и кимна, а бузите ѝ опари топла руменина.

— Е? — подкани я Арлис. — Какво се случи?

Като поклати глава, Джулия се разсмя. Въпреки че беше склонна да ѝ каже, никакви думи не можеха да опишат миналата нощ. След като бяха излезли от водата, те отидоха в странноприемницата. Свежият вечерен въздух бе подействал ободрително на Джулия, но тя беше сигурна, че тръпки побиват Деймън в мокрите дрехи, залепнали за тялото му. Като стигнаха стаята ѝ, Джулия разпали огън в камината и окачиха дрехите му да съхнат.

Бяха се отпуснали в малкото, но удобно легло, с притиснати голи тела, докато кожата на Деймън стана толкова топла, колкото нейната. Той я облада безмълвно, използваше нежното галене с върховете на пръстите, топлината на устните си и движенията на своето тяло да предадат чувствата му.

Спомнила си екстаза, който бе изпитала тогава в топлия мрак, Джулия усети как руменината ѝ се засилва. Тази сутрин Деймън трудно се събуди, прозяваше се, протягаше се и мърмореше... дърпаше я до себе си, когато тя се опитваше да слезе от леглото. Обладва я още веднъж, навлизайки в тялото ѝ с бавни напъни, от които тя се забрави напълно. Джулия с труд успя да се откъсне от мислите си за Деймън.

— Не е нещо, което бих споделила с удобство — измърмори тя.

Арлис се наведе по-близо, обзета от заговорнически възторг.

— Толкова се радвам за теб, Джесика! Никога не съм те виждала преди толкова щастлива. Сигурно си влюбена. Отдавна си чакала това, нали?

— Не казвай на никого, моля те.

— О, разбира се... но те ще се досетят. Знаеш как клюката се носи. Освен това не можеш да криеш, когато си влюбен — то се проявява по сто различни начина.

Джулия бе избавена от отговор поради пристигането на Лоугън Скот. Живите му сини очи обхванаха направеното на сцената и той кимна късо, одобрително. Когато се струпаха около него с въпроси, Лоугън възпря всички, промърморвайки нещо, и закрачи към Джулия.

— Мисис Уентуърт — каза живо той, — как си?

Тя издържа погледа му и се усмихна леко.

— Изключително добре след едноседмична почивка, мистър Скот.

— Чудесно.

Усетила, че присъствието ѝ е излишно, Арлис бързо се насочи към Майкъл Фиске, който още се занимаваше с Мери Удс.

Лоугън не сваляше пронизателния си поглед от лицето на Джулия.

— Чух, че Савидж е тук в Бат — отбеляза той. Макар че думите му бяха изречени равнодушно, на Джулия ѝ се стори, че Лоугън я обвинява в нещо.

— Да — изрече тя по начин, който можеше да се възприеме и като потвърждение, и като въпрос.

— Вижда ли си го?

Джулия не отговори, но той прочете лесно изражението ѝ.

— Пак си се тъпкала скришом с бонбони, нали? — попита той.

Джулия се изчерви при това напомняне за разговора им в къщата му в Лондон.

— Не съм виновна, че той е решил да ме следва.

Веждите му се извиха присмехулно.

— Така ли?

— Ако намекваш, че съм го поощрила...

— Пет пари не давам с какво си го поощрила. Гледай само работата ти да не страда. Първата сутрин ти дойде късно на репетиция, защото си се търкаляла в леглото с...

— Не съм закъснявала тази сутрин — пресече го Джулия с ледена нотка в гласа. — Ти закъсня, мистър Скот.

Като ѝ отвърна със също толкова студен поглед, Лоугън се обърна и се отдалечи, раздавайки команди.

Джулия се почувства обезпокоена и леко озадачена. Това беше най-големият им спор досега, а тя не виждаше причини за това. Ако се отнасяше за други двама, тя щеше да реши, че Лоугън Скот се ръководи от ревност. Но това беше абсурдно. Той положително нямаше романтични чувства към нея... но дори да ги имаше, по-скоро щеше да умре, отколкото да наруши строгото си правило никога да не създава връзка с актриса от трупата.

Дали Лоугън не се страхува, че тя може да изостави кариерата си в името на брака? Ще бъде трудно да те заменя в „Капитал“, беше й казал миналата седмица. Може и да бе вярно, но не бе невъзможно и другото. Винаги имаше приток на нови и талантливи млади напредващи актриси, а Джулия не хранеше илюзии, че е незаменима.

Завършиха репетициите на пиесата и трупата с облекчение разбра, че с изключение на няколко дребни забележки за темпото продукцията беше почти безупречна. Лоугън обаче съвсем не изглеждаше доволен.

— Искам ви всички тук утре в девет сутринта — нареди той. Като продължаваха да мърморят полугласно, всички бързо се разотидоха.

— Трябва да си доволен колко хубаво мина всичко — осмели се да му рече Джулия. Чертите на лицето му бяха сурови. — Вместо това ти се държиш като че ли репетицията е провал.

Той й отправи убийствен поглед.

— Когато някой те назначи за директор на трупата, тогава ще решаваш как да стават нещата. А дотогава бъди добра да оставиш тази отговорност на мен.

Джулия остана изненадана и обидена от лошото му настроение.

— Бих искала всички ние да бъдем безупречни като теб, мистър Скот — каза саркастично тя и се отдалечи. Като взе от един стол в салона пелерината и шапката си, тя се упъти към изхода, забравила в бързината, че несъмнено отвън ще има тълпа. Сега, когато местните жители знаеха за пристигането на театралната трупа, те се бяха струпали да зърнат Лоугън Скот и някой друг от играещите в „Капитал“.

Още щом отвори вратата, Джулия бе изблъскана назад от тълпа любопитни, които се опитваха да нахълтат в заключената дотогава сграда.

— Това е тя! — извика някой. — Мисис Уентуърт! — Отекнаха и други възбудени гласове на мъже и жени, трескави ръце се протегнаха към нея. Стресната, Джулия натисна вратата с цялата си тежест и успя да я затвори, но двамина бяха успели да се промъкнат вътре.

Като се задъхваше от усилието, Джулия отстъпи назад и ги огледа. Единият беше набит, човек на средна възраст, а другият висок, мършав и много по-млад. Едрият свали шапката си и я огледа с явна похотливост. Върхът на червения му език се подаваше от малките, плътни устни. Докато говореше, от устата му лъхаше тежка миризма на тютюн и алкохол.

Той се представи, сякаш очакваше да я впечатли с титлата си.

— Лорд Лангейт, миличка, а това е моят приятел лорд Стратърн. Другият също свали шапка, разкривайки рядка косица, напомадена и напръскана с одеколон. — Позволете ми да кажа — продължи първият, — че сте много по-прелестна отблизо, отколкото от разстояние.

— Благодаря — отвърна предпазливо тя. Намести малката си шапка на главата и я забодеше за спретнато навитите си нагоре коси. — Ще ме извините, господа, но...

Те се приближиха по-плътно до нея и я избутаха срещу вратата. Очите на Лангейт, подобни на речни камъчета, поглъщаха жадно стройната ѝ фигура.

— Тъй като познаваме града и всички негови наслади, Стратърн и аз решихме да ви предложим нашите услуги да прекарате с нас вечерта.

— Това не е необходимо — изрече Джулия със стегнато гърло.

— Ще ви заведем на ресторант с превъзходни ястия, мадам, а после ще се разходим с моя екипаж. Ще бъде много приятно, уверявам ви.

— Имам други планове за вечерта.

— Разбира се, че имате. — Лангейт облиза дебелиите си устни и се усмихна, оголвайки жълтите си от тютюна зъби. — Но сигурно ще можем да ви убедим да ги отмените в полза на двама господа, които ви се възхищават толкова много.

— Боя се, че това няма да стане. — Джулия се опита да се провере покрай тях, но отново бе притисната до вратата.

Ръката на Лангейт се насочи към рамото ѝ, после се притисна върху гърдите ѝ.

— Може би имате нужда от малко подбуда.

За неин ужас тя усети как той опипва корсажа ѝ, как късите му, месести пръсти поставят малка пачка пари във вдлъбнатината между гърдите ѝ. Разтреперана от отвращение, тя се отдръпна назад и измъкна банкнотите от дрехата си. Лицето ѝ пламна в руменина и тя отвори уста да извика за помощ.

Но в този миг върху двамата връхлетя тъмна вихрушка. Джулия замръзна на място, когато усети бързия полъх около себе си. Двамата, които бяха я притиснали до вратата, изведнъж се оттеглиха от жертвата си. Банкнотите се изгърколиха от пръстите на Джулия и се разпиляха по пода. Тя гледаше смаяна спасителя си. Това бе Деймън, с лице като студена маска и с очи, които горяха от убийствена ярост. Беше приковал злополучните лордове до стената. Не чуваше брътвежите им, с които се извиняваха и обясняваха. И двамата млъкнаха, когато той се обърна към тях.

— Ако още веднъж я доближите, ще ви направя на парчета...

Хленчещото лице на Лангейт беше мораво.

— Не разбрахме, че... — успя да изрече той.

Деймън освободи Стратърн и насочи цялото си внимание към Лангейт. Пръстите му се стегнаха около гърлото на нещастника.

— Ако я докоснете, ако ѝ говорите, дори ако само я погледнете... ще ви убия.

— Не бива... да го правите — изломоти мъжът с усилие през стиснатото гърло. — Моля ви... Аз ще си отида...

Деймън го пусна ненадейно и Лангейт се свлече до вратата. Стратърн отиде веднага при него, уплашен и бледен, и подаде рамото си, за да се хване за него приятелят му. Двамата се измъкнаха през вратата, смесиха се отново с тълпата почитатели отвън.

Деймън, все още гневен, обърна очи към Джулия.

— Как?... — изрече задъхано тя.

— Влязох през задния вход. Там също те очакваше тълпа.

— А другите актьори? — каза тя с леко пламъче на възвръщащ се дух.

— Повечето чакаха теб. — Усмихна се сурово. — Изглежда си станала вече обществена собственост, мисис Уентуърт.

— Не съм ничия собственост.

— Мога да ти покажа удостоверение за брак, което доказва обратното.

— Удостоверението ти струва ей толкова — отвърна тя с щракане на пръсти. — Нашият брак е със съмнителна законност и ти го знаеш добре. Всеки съд ще го отхвърли без колебание, съобразявайки се с факта, че никой от нас не е бил тогава на подходяща възраст.

След дълъг миг Джулия сведе поглед и се замисли защо двамата с Деймън така внезапно се настроиха враждебно един към друг. И се опита да прозвучи по-меко:

— Благодаря ти, задето ме отърва от тези палячовци.

Деймън не отговори, чертите му още бяха напрегнати.

— Ще трябва да изчакам тук, докато множеството се разотиде — реши Джулия.

— Не е необходимо — отговори той мрачно. — Ще те придружа с моята карета.

Тя поклати глава и се отдръпна.

— Не дойдох в Бат само за да те гоня из спалнята — макар че тази идея има предимства.

— Тогава защо си тук?

— Исках да прекараме известно време заедно. Искам да зная повече за живота, който водиш и защо той е толкова привлекателен за теб. Искам и ти да знаеш повече за мен факт е, че сме още непознати един за друг. Преди да говорим за това как да прекратим нашия брак, няма да ни навреди, ако се опознаем по-отблизо.

— Не бих желала — изрече предпазливо Джулия, вдигнала поглед към него. Направи движение да освободи черната воалетка, навита около шапката ѝ.

— Тогава вечеряй с мен на терасата ми. После ще те откарам до странноприемницата, без да те докосна. Имаш думата ми.

Джулия обмисли предложението му.

— Предполагам, че всичко, което готвачът ти приготвя, ще бъде по-добро от храната в странноприемницата — каза тя.

Неохотното ѝ съгласие породило усмивка на устните му.

— Имаш думата ми за всичко, което ти обещах. — И пхна ръката ѝ в прегъвката на своята ръка. — Да вървим, мадам, преди твоите почитатели да станат още по-необуздани.

Винаги досега Джулия трябваше да се справя сама с прекалено темпераментните си обожатели и почитатели. Приятна промяна беше да излезе от театъра под ръка със силен мъж, позволила му да поеме контрола върху ситуацията. Не възрази, когато Деймън сложи закрилническа ръка на стройния ѝ гръб и я поведе през навалищата любопитни непознати отвън. Веднага бе обсипана с нетърпеливи въпроси, а много ръце посягаха да я дръпнат за шапката, воалетката и пелерината.

Вече в каретата, Джулия въздъхна облекчено.

Лицето на Деймън бе невъзмутимо.

— Да се къпе в ръцете на общественото обожание, преследвана от всички... Сигурно всяка артистка желае това.

Джулия помисли над думите му и отговори предпазливо:

— Мисля, че обичам да зная, че хората са доволни от това, което правя... а тяхното одобрение означава, че положението ми в „Капитал“ и заплатата ми са сигурни.

— Тяхното одобрение означава повече за теб от този цирк.

Изпитала досада от ироничния му тон, Джулия отвори уста да отговори. Но рязко я затвори пак. Той беше прав, въпреки че тя не харесваше неговата досетливост, нито желаше някой да я разгадава с толкова явна лекота. Наистина я радваше чувството, че публиката ѝ се възхищава, че е повече от готова да ѝ даде всичкото си внимание и привързаност, каквито баща ѝ винаги ѝ бе отказвал.

— Да живееш обикновен живот, изглежда, е твърде бледо в сравнение с това — отбеляза Деймън.

— Не бих могла да кажа — отвърна тя, като дръпна разрешената си коса. — Кажи ми какво разбираш под обикновен живот... О, забравих. И ти не знаеш какво е.

— Аз водя живот, какъвто сам съм си определил.

— Също и аз — защити се тя.

Ъгълчето на устата му помръдна сардонично, но той предпочете да не спори. Наблюдаваше я с интерес как използва полирания си гребен от костенурчена коруба, за да оправи косата си и отново да я навие на тила си.

Терасовидната къща беше елегантна, което можеше да се предположи, щом се намира в елитния Лора Плейс. Блестящите дъбови подове бяха покрити с бледи английски килимчета, плетени на

ръка, върху които бяха разположени чудесни мебели от лакиран палисандър и ниши, изпълнени с буйни растения. Бледожълти и зелени завеси покриваха високите прозорци, а огледалата с богато украсени рамки придаваха на стаите ефирност, усещане за простор.

Отпусната в луксозната, озарена от свещи атмосфера на малката трапезария, Джулия се зае с храната, френските ястия включваха пиле с трюфели в сос шампан, телешко в раковини, пълни с билки, и зеленчуци със съвсем малко масло. За десерт поднасяха плодове, натопени във вино, и плодови пити с бадеми, украсени с малини и препечени разбити белтъци със захар.

— След такава обилна вечеря няма да се побера в костюмите си — отбеляза Джулия, като отхапа от плодовата пита.

— В момента наистина няма да можеш.

Джулия се усмихна на нотката ревност в гласа му.

— В сравнение с другите актриси, моите костюми са изключително скромни.

Сянката на неудоволствие остана на лицето му.

— Не обичам другите мъже да виждат толкова често жена ми. Зная точно какво си мислят, когато те гледат.

Развеселена от чувството му за собственост, Джулия подпря брадичката си с лакът и се вгледа в него.

— Какво си мислят? — поинтересува се тя.

Като използва предлога да ѝ налее още вино, Деймън стана и отиде до нея. Приседна от края на масата и сведе поглед към нея. Джулия не се помръдна, дори когато топлият му поглед се залута из нейните гърди и се върна обратно върху лицето ѝ.

— Те си представят каква е кожата ти и дали е толкова нежна, колкото изглежда. — Показалецът му премина по извивката на бузата ѝ, докосна леко нежния ъгъл на устните. — Питат се какъв е вкусът ти... мечтаят да освободят косите ти и да ги разпуснат върху тялото ти... да ги подредят върху гърдите ти... — Ръката му продължи в бавна милувка надолу по шията ѝ, а после мина един-два пъти по върховете на гърдите ѝ.

Дъхът на Джулия се ускори и пръстите ѝ уловиха края на стола в усилие да остане спокойна. Искаше ѝ се да стане и да се притисне, да се прилепи до бедрата му, да усети топлината на ръцете му върху кожата си. Деймън продължи да си играе свободно с нея,

сребристосивите му очи се задържаха при всеки нюанс на изражението ѝ.

— Искат да те любят — прошепна той, — да те заключат някъде далеч за лично удоволствие. — Пръстите му се плъзнаха под ръба на корсажа ѝ, гмурнаха се към изтръпналата пъпка на зърното ѝ.

Джулия улови ръката му.

— Ти каза, че ще ме прибереш в странноприемницата недокосната.

— Точно така ще направя. — Пръстите му леко се отдръпнаха от роклята ѝ. Устните му закръжиха над нейните устни, дъхът им беше топъл и изгаряше кожата ѝ.

— Имаш късче целувка в ъгъла на устата.

Джулия достигна с езика си мястото и усети лепкавото парченце, след което го разтопи в уста. Погледът на Деймън не пропусна лекото движение. Ръката му, твърда като стомана, още стискаше нейната ръка.

Джулия бавно го освободи и погледът ѝ случайно спря върху блестящия диамант на пръста ѝ. Камъкът беше изключително красив на светлината на свещите, искреше в постоянно променящи се форми. Почувства се виновна, задето прие бижутото от него, задето носи нещо, което не смята за свое.

— Трябва да си го вземеш обратно — каза тя, извади пръстена и му го подаде.

— Не мога да го използвам.

— Той не е мой.

— Твой е — тихо възрази Деймън. — Ти си моя съпруга.

— Символ на брак, който никога не е съществувал... и няма да съществува.

— Искам да го задържиш. Каквото и да се случи в бъдеще, ти ще поглеждаш пръстена и ще знаеш, че някога си била моя.

Джулия не беше допускала, че той смята пръстена за белег на притежание. Постави го на масата, наложила си да се лиши от красивия диамант. Пръстенът имаше цена, която тя не бе сигурна, че желае да плати.

— Съжалявам — прошепна тя, без да може да го погледне.

Въпреки че не можеше да види лицето му, усети промяна в атмосферата... буйната воля на война, поривът да побеждава, да доминира. Уверена, че насилието му едва ли ще бъде обуздано, Джулия

остана неподвижна. Държеше лицето си извърнато встрани и слушаше дишането му, докато дълбоките движения на гърдите му отново се успокоиха.

— Ще го поискаш пак някой ден.

Стресната, Джулия направи грешката да го погледне. Лицето му беше съвсем близо, очите му блестяха като остриета на добре наточени ножове. Разтрепери се тревожно, изгубила всичкото си самообладание. В този момент лесно можеше да се разбере как сам-самичък той е избавил семейството си от бедност, благодарение на силната си воля.

— Не — отрече тя тихо. — Дори да се влюбя в теб, няма да приема пръстена и няма да стана твоя собственост.

— Собственост — повтори той и думата изплющя като камшик. — Така ли си представяш, че ще се отнасям с теб?

— Ако стана твоя жена, ще ми разрешаваш ли да ходя, където си искам, да върша каквото ми харесва, без излишни въпроси и без взаимни обвинения? Ще можеш ли да не протестираш, че съм запазила професията си и посещавам репетиции сутрин и се връщам от представления в полунощ? А какво ще кажат твоите приятели, благородниците?... Присмехулните усмивки и мръсните коментари по мой адрес, намеците, че съм малко повече от обикновена проститутка? Ще смогнеш ли да приемеш всичко това?

Лицето му стана още по-тъмно, с което потвърди подозренията ѝ.

— Защо театърът означава толкова много за теб? — попита късо той. — Толкова ли е голяма проклетата жертва да се откажеш от живота на циганка?

— Това е единственото нещо, в което съм сигурна. Не искам титла и безкраен низ от фалшиви усмивки, нито имение в провинцията — живота, който баща ми беше предопределил за мен.

Деймън я придърпа и я задържа между бедрата си.

— Част от теб желае този живот.

Като се извиваше и го отблъскваше, Джулия се опитваше да се освободи, но хватката му стана още по-здрава. Той я притегли по-близо. Изведнъж тя замръзна, усетила въздействието, което създава върху него. Твърдото доказателство за възбудата му я притискаше здраво в корема, предизвикваше незабавен отклик на тялото ѝ.

— Искам да си отида — каза задъхана тя.

Деймън я освободи, но при настойчивия му поглед, прикован в нея, тя като че не можеше да се помръдне.

— Няма да улесня живота ти. Ти няма да ме изоставиш... да се отървеш от мен... без борба.

Джулия го гледаше със смесица от гняв и копнеж. Беше много трудно да се откаже от това, което желаше толкова страстно. Имаше мечти, които още пазеше дълбоко в себе си, желание да има свое семейство и дом, да заспива всяка нощ в прегръдките на своя съпруг, да прекарва волни часове в игри със своите деца. Сега тези безлики образи бяха придобили ясни очертания в съзнанието ѝ... тя искаше да бъде съпруга на Деймън и да роди тъмнокосо като баща си дете. Мечтите добиваха реалност и да се откаже от тях бе най-трудното нещо, което някога е правила.

Внезапно си спомни за хладния, присмехулен глас на Лоугън Скот, който ѝ каза: *Можеш да решиш, че ще обичаш Савидж достатъчно, за да му отдадеш тялото и душата си... но не бих те посъветвал да постъпиш така.*

Джулия се извърна встрани и задържа ръце върху разтуптяното си сърце. Пое дълбоко въздух на няколко глътки в стремежа си да се успокои. Деймън беше близо, но не я докосна. Гласът му прозвуча равно, когато заговори някъде над главата ѝ:

— Ще те придружа до странноприемницата.

— Няма нужда... — започна тя, но той не ѝ обърна внимание и отиде да позвъни за каретата.

Мълчаха по пътя за странноприемницата, атмосферата между тях бе напрегната. Бедрата им бяха близо едно до друго, докосваха се от време на време, когато колелата на колата отскачаха по неравните павета. Джулия се опита да се отдръпне, плъзгаше се непрекъснато към него. По-скоро би умряла, отколкото да се премести на отсрещната седалка, където щеше да е във фокуса на хладния му, пронизващ поглед. Най-сетне мъчителното пътуване свърши и той ѝ помогна да слезе от колата.

— Ще отида до стаята си сама — каза Джулия, усетила, че той възнамерява да я придружи.

Деймън поклати глава.

— Опасно е. Ще те изпратя до вратата.

— Стояла съм тук сама повече от седмица и се чувствах добре и без твоята закрила — изтъкна Джулия.

— За Бога, нямам намерение да те докосвам. Ако бях намислил да те прелъстя тази нощ, ти щеше да бъдеш вече с мен в леглото. Искам единствено да те видя прибрала се благополучно в стаята си.

— Нямам нужда...

— Направи ми това удоволствие — рече той през зъби и я погледна така, сякаш в следния миг щеше да я удуши.

Вдигнала ръце вбесена, Джулия тръгна пред него в странноприемницата, мина покрай масата на собственика и през празната трапезария и се упъти към стълбите, които водеха за горния етаж. Деймън я следваше бавно, черните му вежди бяха смръщени недоволно. Изминаха дълъг, слабо осветен коридор и достигнаха стаята ѝ. Джулия извади от чантичката си малък ключ и насочи вниманието си към бравата. Ключът се извъртя съвсем леко.

Досетила се, че може да е забравила да заключи, когато сутринта излизаше, Джулия разтърси ключа в металната хватка на бравата. Имаше достатъчно грижи за тази нощ и не можеше да прояви небрежност. Като завъртя топката, тя спря и погледна назад към Деймън.

— Ти изпълни джентълменското си задължение — уведоми го тя. — Бях доставена благополучно до вратата си. Лека нощ.

След грубия намек да си върви, Деймън се вгледа в нея, после се обърна и се отдалечи.

Джулия влезе с въздишка в стаята и зарови за кутия кибрит. Внимателно запали клечката и доближи жълтото пламъче до газената лампа на скрина. Слаба светлина освети стаята. Съзнанието на младата жена бе погълнато от мисли, които ѝ причиняваха главоболие. Не обръщаше внимание на нищо около себе си. Но като погледна в овалното огледало, забеляза някакво движение в ъгъла на отразената повърхност. В същия момент се дочу странно стържене по пода.

Тя не беше сама. Обзе я уплаха. Преди да успее да извика, тежка ръка запуши устата ѝ здраво. После някой я притегни назад към мършаво, но силно тяло. С разширени ноздри и изцъклени очи тя съзря, че я приближава набитата фигура на лорд Лангейт. Държеше я приятелят му, Стратърн. Двамата наглеци, които по-рано същия ден ѝ

досаждаха в „Нов театър“. Подкрепиха дързостта си с голямо количество алкохол, те се държаха самоуверено.

— Не ни очакваше отново, нали? — измърка Лангейт и прокара месестата си ръка по мазните кичури на оплешивяващата си глава. Плъзна оценяващ поглед по гърчещото се тяло на Джулия. — Каква сладка женичка си ти — най-апетитното парче, което някога сме виждали. Прав ли съм, Стратърн?

Високият кимна и се разкикоти доволно.

Малката уста на Лангейт се разтегна в усмивка.

— Не бива да се плашиш. Ще те оправим спокойничко и после ще ти платим добре. Ще можеш да си купиш всякакви дрънкулки, които искаш. Не гледай така обидено, миличка, обзалагам се, че досега си забавлявала не един страстен господин между тези гладки бедра. — Дойде по-близо и стисна ръката на Джулия, после я постави върху издутия си чатал. Похотлива усмивка озари облото му лице. — Така... — затананика монотонно той. — Това няма да е толкова лошо, нали? Мисля, че ще харесаш...

Но не успя да довърши фразата си. Джулия чу как вратата се разтвори и тя бързо бе освободена. В невъзможност да запази равновесие политна напред и се строполи върху твърдия под. Изпълзя до ъгъла и притисна гръб в стената. Една къдрица падна на лицето ѝ, попречи ѝ да види какво точно става. Чу тъпите удари, стоварвани многократно върху човешка плът и след миг болезнени стенания изпълниха стаята.

Джулия разбра, че Деймън се е върнал, и, явно бе решил да пребие нападателите. След като запрати Стратърн на пода, той се зае с Лангейт. В своя потрес и страх Джулия осъзна, че Деймън наистина е готов да извърши убийство.

— Моля те, спри — простена тя. — Аз съм добре. Ако не спреш, ще го убиеш... Деймън...

Чул името си, той погледна към нея с почернели от гняв очи. Нежното ѝ лице сякаш възвърна разсъдъка му. Погледна надолу към треперещия човек в краката си и разтърси глава, за да се отърси от гнева си. Изтри окървавените си юмруци в сакото на Лангейт, изправи се и прекоси стаята.

Лангейт и Стратърн използваха възможността да се отместят начаса.

Джулия протегна ръце да се хване за съпруга си, дланите ѝ трепереха. Деймън се наведе и я вдигна от земята като малко дете.

— Благодаря ти — успя да каже задъхано. — Благодаря... Деймън се отпусна на леглото и я взе в скута си, заоправя косите ѝ. Тя усети как той изтрива с пръсти сълзите по бузите ѝ. Като отдалеч чуваше гласа му, който я успокояваше, че е в безопасност, че никой няма да ѝ стори нищо лошо.

Остана така, със затворени очи, насочила цялата си воля навътре, мъчеше се да не избухне отново в сълзи. Ако Деймън не беше се върнал, Лангейт и приятелят му щяха да я изнасят. Мисълта, че без малко щеше да бъде подложена на такава бруталност, беше ужасяваща.

— Защо... защо се върна? — едва успя да каже тя.

— Вече слизах надолу, когато ми се стори, че чувам подозрителни шумове. С риск да приличам на глупак, реших да проверя още веднъж какво става с теб.

Ръката ѝ се плъзна по неговата и тя стисна силно пръстите му.

— Ти винаги ме спасяваш.

Деймън повдигна брадичка, с което не ѝ позволи да извърне глава, когато погледна в очите ѝ.

— Слушай какво ще ти кажа, Джулия... Няма да мога винаги да стигам до теб навреме. Беше шанс, че се намирах наблизко тази нощ...

— Всичко приключи вече — прекъсна го тя, доловила внезапно отлетялата нежност, новата нотка на укор в гласа му.

— Не е приключило — изрече твърдо той. — От днес нататък ще става все по-лошо. Ще има още лангейтовци, желаещи късче от теб, и те ще измислят какво ли не, за да се докопат до теб. Ако искаш да продължиш кариерата си на артистка, ще трябва да имаш закрила ден и нощ, а това задължение не бих желал да изпълнявам аз.

Пусна я безцеремонно на леглото и се изправи.

— Ако това е животът, който искаш, така да бъде. Ще ми е противно да те лиша от такова удоволствие. Но послушай съвета ми и наеми някого да те пази от твоя легион поклонници. И заключи проклетата врата, когато си тръгна.

Джулия остана на леглото. Мълчаливо наблюдаваше как той излиза от стаята. Искеше да го помоли да остане. Не ме оставяй... Нуждая се от теб... Но думите останаха заключени в нея и тя не отвори здраво стиснатата си уста. Вратата се хлопна рязко зад него.

Юмрукът на Джулия се изви по ръба на възглавницата, след което тя я грабна и захвърли с всичка сила. Но не изпита удоволствие, като чу глухото тупване, когато възглавницата се удари в касата на вратата.

Как смее той да я обвинява! Сякаш е искала да ѝ се случи това фактът, че си изкарва прехраната на сцената, не му дава право да я обижда. Защо непременно трябва жената да живее под закрилата на мъжа?

Скочи от леглото, отиде до вратата и я заключи. От Деймън и останалия свят, затвори се сама в малката стая. Разтри грубо с длани лицето си и усети, че бузите ѝ са още влажни от сълзите.

Досега не бе разбрала до каква степен Деймън не одобрява кариерата ѝ. Бяха стигнали до задънена улица. Оставил я беше да избира — не беше склонен никога да търпи компромис. Актьорската професия излагаше жената на порицание и риск, а това изключваше съпруг и семейство.

Отчаяна, Джулия закри из стаята, скръстила ръце пред гърдите. Ще се влюби в друг, може би след няколко години... мъж без благородническите, високомерни изисквания на лорд Савидж. Той ще бъде с по-мек характер, по-склонен да приеме нейната независимост и няма да има нищо общо със странното, невероятно минало, което споделяха тя и Деймън.

Но то винаги щеше да ги свързва, това минало, независимо колко се опитват да го пренебрегват. Тя и Деймън бяха създавани от едни и същи сили, щеше да бъде грешка, ако изостави съпруга си, да се надява против всяко основание, че той чудотворно ще изчезне, че тя ще промени името и живота си, за да осуети възможността някога да се срещнат. Тя нямаше да избяга... но трябваше да го срещне доста по-рано.

За нещастие сега беше твърде късно за това. Тя знаеше, че огънят на страстта между двамата, кипящата наслада, която изпитваха, когато бяха заедно, няма да изпитат с никой друг. Но да жертва професията си беше все едно да загуби част от тялото си и тя ще негодува срещу него, задето не е могъл да запълни празнината от замяната.

Като се наведе към прозореца, Джулия притисна чело в малкото, хладно стъкло и очите ѝ се замъглиха. Лейди Аштън ще бъде по-подходяща за Деймън, помисли си тя. Полин не искаше нищо повече

от това да бъде негова съпруга и да ражда неговите деца... а и няма да иска от него компромиси, които той не е в състояние да направи.

След безсънно прекараната нощ Джулия се облече унило, спусна воалетката пред лицето си и се запъти към „Нов Театър“. В този ранен утринен час не се виждаше нито един любопитен зяпач. Тя влезе в театъра. Лоугън Скот стоеше сам на сцената. Беше обърнал лице към ново боядисания проспект и го разглеждаше внимателно. Нещо в позата му издаваше, че го занимаваха други мисли, които никой друг нямаше привилегията да узнае.

Като чу Джулия да приближава, Лоугън обърна лице към нея, явно не се изненада от ранното ѝ пристигане. Помогна ѝ да се качи на дървената сцена. Ръката му стисна здраво ръката ѝ.

— Изглеждаш ужасно — каза той.

— Не можах да спя. — Джулия едва успя да се усмихне. — Съвестта ми беше неспокойна.

— Ще направиш добре, ако се отърсиш напълно от съвестта си — посъветва я Лоугън. — Аз направих това преди години и оттогава спя като бебче всяка нощ.

— Трябва да ми кажеш как си го постигнал — каза тя усмихнато.

— Някой друг път. Имам новина. — Изразът на лицето му не издаваше нищо. — В „Капитал“ се е получило за теб съобщение и оттам е препратено тук. Изглежда, имате болен в твоето семейство.

— Майка ми — произнесе автоматично Джулия и сърцето ѝ затуптя тревожно.

— Струва ми се, че е баща ти. Не съм сигурен за подробностите.

— Баща ми... — Джулия поклати смутено глава. — Това не може да бъде вярно. Той никога не е боледувал, той... — Замлъкна, гледайки блуждаещо пред себе си. Трябва да е допусната някаква ужасна грешка. Ива никога не би изпратила такова съобщение. Джулия не можеше да си представи баща си болен, прикован на легло. През цялото си детство никога не го беше виждала да боледува от нещо повече от хрема.

— Смяташ ли да отидеш да го видиш? — попита Лоугън, без да влага особен смисъл в интонацията си.

— Не мога... нямам време... премиерата е утре вечер...

— Ще отложи представлението. Премиерата ще се състои идущия вторник вечерта.

Смаяна, Джулия се вгледа в живите сини очи. Лоугън никога не отлагаше представление — това беше едно от най-строгите му правила.

— Защо? — попита тихо тя.

Той пренебрегна въпроса ѝ.

— Ще можеш ли да се върнеш до вторник?

— Мисля, че да. — Тя беше трогната от неочакваната му доброта. — Повечето директори на твое място не биха ме пуснали да отсъствам. Никога не съм очаквала такова нещо.

Лоугън повдигна небрежно рамене.

— Ако ти се наложи да останеш, ти няма да си в състояние да изиграеш ролята добре.

— Можеш да дадеш ролята на Арлис — предложи Джулия. — Тя знае целия текст. Няма нужда да отлагаш представлението, насрочено за утре вечер.

— Ролята е твоя. Никой друг не може да я изиграе като теб.

— Благодаря ти, но...

— Върви при баща си. Опитай се да се помириш с него. И се върни скоро... Иначе ще ти удържа от заплатата.

— Да, сър — каза послушно Джулия, макар че не се подведе от престорената му строгост. Отправи му кратка благодарствена усмивка. — Току-що разбрах, че зад ледената фасада, ти всъщност си добросърдечен човек. Но не съжалявай — няма да проваля репутацията ти, защото няма да го споделя с никого.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Джулия предприе половиндневното пътуване до имението Харгейт във виненочервената лакирана карета на Лоугън Скот, тя се замисли дали не трябваше да уведоми Деймън, че напуска Бат. Тревожеше я досадното чувство, че трябваше да му довери това. Деймън повече от всички други щеше да разбере сложните чувства към баща ѝ.

Джулия потрепна при спомена за горчивата им раздяла.

Каретата и придружаващите я ездаци вече приближаваха имението Харгейт, а нетърпението на Джулия премина в притеснение. Тя разбра, че се страхува от това, което ще ѝ напомни за нерадостното детство, страхуваше се, че ще види баща си болен и беше сигурна, че той, щом я зърне, ще заповяда тя веднага да си върви. Високата сграда беше кацнала сред хълмовете като ястреб, тъмна и великолепа със своите стърчащи към небето кули.

Колата спря пред парадния вход. Двама лакеи помогнаха на Джулия да слезе от каретата, а други дойдоха да отведат конете и да покажат на кочияша къде са конюшните и гаража за коли. Преди Джулия да достигне горното стъпало, масивната врата се отвори и икономът се появи, за да я въведе вътре.

След малко се появи и Ива, която, без да продума нещо, прие Джулия в обятията си.

— Мамо! — извика изненаданата Джулия, притиснала буза в плисираната синя рокля на майка си. Въпреки че здравето на Ива винаги е било нестабилно, тя никога не бе изглеждала така добре, както сега. Майката някак бе придобила сили и чувство за целенасоченост, което не бе проявявала от години. Тялото ѝ изглеждаше още твърде слабо, но скулите ѝ бяха розови и гладки, кафявите очи излъчваха спокойствие. Сякаш Ива беше събрала всичките си тлеещи сили за този момент — когато съпругът ѝ ще се нуждае от нея. Той за пръв път беше болен и тя беше поела грижата за домакинството.

— Радвам се, че дойде — прошепна Ива. — Боях се, че си заета и няма да можеш да отскочиш дотук.

— Как е той? — попита Джулия, тръгнала с майка си през преддверието към стълбите. Къщата като че беше покрита със странно було, всичко в нея бе неестествено тихо и застинало.

Ива отговори спокойно, но с напрегнато от тревога лице.

— Баща ти бе повален от треска преди няколко дни. Тя беше много лоша, лекарят каза, че от нея отслабват всички органи. И не бил сигурен, че болният ще я преживее, но сега, изглежда, най-лошото премина.

— Ще оздравее ли напълно?

— Според лекаря няма да бъде вече здрав като преди. Треската можеше да повали друг, по-слаб организъм. Ще мине известно време, преди Едуард да възвърне силите си.

— Сигурно не иска да ме види — произнесе Джулия, а в душата ѝ всичко бе опънато като струни на цигулка.

— Това не е вярно. Той сам пожела да те види.

— Защо? — попита несигурно дъщерята. — Ако иска да повтори пак, че съм си погубила живота и съм лепнала позор на семейството, аз вече знам мнението му...

— Дай му възможност — отвърна тихо Ива. — Той преживява голямо изпитание, Джулия, и иска да види единственото си дете. Не зная какво е решил да ти каже, но те моля да отидеш при него.

Джулия се поколеба, преди да отговори:

— Ще се опитам.

Ива скръбно поклати глава.

— Ако знаеш колко си приличате с него! Убедена съм, че го обичаш въпреки всичко, но не искаш да накърниш гордостта си и да си го признаеш.

— Аз наистина го обичам — подчерта Джулия, — но това не може да заличи нито суровите думи, нито жестокостта спрямо мен. Обичта не може да предпази хората от това да си причиняват болка.

Качиха се мълчаливо по стълбите нагоре.

— Желаяш ли първо да се освежиш в твоята стая? — попита Ива.

— Предпочитам да го видя веднага — отвърна Джулия. Тя беше твърде притеснена, за да чака, и напрежението ѝ растеше с всяка

минута.

Ива я придружи до стаята на Едуард.

— Джулия — продума тя предпазливо, — трябва да признаеш факта, че хората понякога се променят. Дори баща ти. Ужасяващо е да си бил толкова близо до смъртта. Вярвам, че това е накарало Едуард да размисли върху някои моменти от миналото, които е пренебрегвал с години. Моля те, бъди добра с него и чуй какво има да ти каже.

— Естествено. Нали не очакваше, че ще се втурна в стаята на болния човек и ще започна да му хвърлям обвинения, мамо.

Джулия спря на вратата и изчака Ива първа да влезе. Крежката фигура на майка ѝ се очерта на фона на ивицата слънчева светлина, успяла да се промъкне през лимонените завеси на прозореца. Като се наведе над измършавялото тяло в леглото, Ива докосна косата на Едуард и тихо му зашепна.

Докато наблюдаваше сцената, Джулия изпитваше безпокойство от собствената си липса на чувство. Същето ѝ беше празно и изтръпнало, в него нямаше нито печал, нито гняв и точно това я тревожеше.

Ива вдигна глава и направи знак на Джулия да влезе. Тя бавно прекрачи прага и приближи леглото, където лежеше баща ѝ в сянката на кретонения балдахин. Изведнъж чувството нахлу в Джулия, вълна от угризения и съжаление, която я изуми. Едуард винаги е бил силна личност, но сега изглеждаше дребен и самотен в леглото, завит до раменете. Здравото му някога тяло, жилаво и силно, сякаш се бе стопило и той имаше вид на грохнал старец. Кожата му бе придобила восьъчна бледост, резултат от скорошното пускане на кръв от лекаря.

Джулия внимателно седна на края на дюшека. Взе ръката на баща си и усети съсухрената кожа.

— Татко — изрече тя тихо, — това съм аз, Джулия.

Мина доста време, докато бледите му клепки се повдигнат. Очите бяха ярки и зорки както винаги, когато той я измери с поглед. Джулия не помнеше нито един миг, в който баща ѝ е проявявал неловкост — беше винаги господар на положението. Странното обаче беше, че той като че ли напразно търсеше думи.

— Благодаря ти — произнесе с тревожно слаб глас. Ръката му потрепна и за част от секундата Джулия помисли, че баща ѝ иска да я изтегли. Ала пръстите му стиснаха по-здраво нейните. Това беше

почти единствената проява на привързаност, проявена през годините към дъщеря му.

— Мислех, че ще ме изгониш от къщи — изрече Джулия със стеснителна усмивка.

— Аз пък мислех, че няма да дойдеш — въздъхна Едуард. — Нямахте да ти се сърдя.

— Мама ми каза колко си бил болен — произнесе Джулия, като задържа ръката му. — Искаше ми се да кажа на нея и на лекаря, че ти си прекалено упорит, за да позволиш на една никаква треска да те съсипе.

С много усилия бащата се опита да се повдигне и опре на възглавниците. Ива се втурна да му помогне, но Джулия вече пъхаше една от най-близките възглавници зад гърба му. Едуард погледна умолително жена си.

— Скъпа... искам да поговоря с Джулия насаме.

Ива слабо се усмихна.

— Разбирам. — Напусна стаята леко като привидение и остави сами бащата и дъщерята.

Джулия притегли един близък стол и загледа баща си смутено. Какво ли се канеше да й каже той при всичките спорове и несъгласия помежду им.

— Слушам те, татко — произнесе тихо тя. — За какво става дума — за професионалния, или за личния ми живот?

— Нито едното, нито другото — изрече с усилие баща й. — Отнася се за мен. — Посегна за чаша и Джулия я напълни с прясна вода от малка порцеланова кана. Той преглътна бавно хладната течност.

— Никога не съм ти разказвал за миналото си. В него има... подробности за Харгейтови, които не съм ти доверявал.

— Подробности? — повтори Джулия и тънките й вежди се извиха. Историята на Харгейтови беше съвсем обикновено. Една фамилия с умерен престиж и значително богатство, поставила си амбициозната задача да достигне висок социален статус, което можеше да стане само чрез брак с човек с по-синя кръв от тази на Харгейтови.

— Казах си, че е необходимо да скрия истината от теб — продължи Едуард, — поради чисто малодушие от моя страна.

— Не. Ти имаш много качества, които бих ти приписала, но малодушието не е сред тях.

Едуард продължи решително:

— Има неща, за които никога не съм се решавал да говоря, понеже ги намирам болезнени... и те бях наказал точно заради тях. — Хриптящият му глас издаде съжаление, което учуди Джулия. Беше откритие, макар и притеснително, да види, че баща ѝ е способен да изпитва такова чувство.

— Какви неща? — попита меко тя. — Какво е това, което искаш да ми кажеш?

— Ти никога не си знаела за... Ана. — Името като че ли остави горчиво-сладък вкус на устните му.

— Коя е тя, татко?

— Тя беше твоя леля... моя сестра.

Джулия се изненада. Никога не беше чувала за други хора от фамилията на баща ѝ, освен за двама чичовци, оженили се и предпочели да живеят тихо в провинцията.

— Защо никой не ми е споменавал за тази Ана? Къде е тя сега и какво...

Едуард вдигна ръка да спре потока въпроси. И заразказва...

— Ана беше по-голяма от мен. Тя беше най-красивото същество на земята. Ако не беше тя, аз щях да имам най-скучното детство, което можеш да си представиш. Измисляше игри и какви ли не истории, за да ме забавлява... Беше за мен и майка, и сестра, и приятел... Тя беше... — Неуспял да намери подходящата дума, млъкна безпомощно.

Джулия слушаше със затаен дъх. Баща ѝ никога не ѝ бе говорил така, лицето му изглеждаше меко при тези спомени, а стоманеносивите очи засветиха с по-топъл пламък.

— И двамата ни родители не обичаха децата — продължи той. — Дори собствените си деца. Единствената им грижа беше да създадат у нас чувство за дисциплина и дълг. Не мога да кажа, че и аз съм бил привързан към тях. Но обичах Ана... и знаех, че тя е единствената на света, която истински ме обича.

— Каква беше тя по характер? — попита Джулия в мълчаливата пауза, която последва. Изглежда на Едуард му беше трудно да продължи разказа, спомените го бяха оплели с тънките си нишки.

— Тя беше буйна и надарена с въображение, много различна от братята ми и от мен. Ана не се съобразяваше с никакви правила и отговорности. Тя беше същество на чувствата, напълно непредсказуемо. Нашите родители не я разбираха — тя понякога ги влудяваше.

— Какво се случи с нея?

— Когато Ана навърши осемнайсет, се запозна с чужд дипломат, който заемаше някакъв пост в едно посолство в Лондон. Той като че беше олицетворение на всички нейни мечти. Баща ни не одобряваше този човек и забрани на Ана да го вижда. Тя естествено се възпротиви и използваше всяка възможност да се измъкне скришом от къщи и да се срещне с него. Влюби се в него и му дари всичко... отдаде му се всецяло, телом и духом. Но постъпи неразумно. Тя... — Лицето на Едуард се помрачи от сянка и той като че ли искаше да спре разказа си. Но достигнал дотук, трябваше да го завърши до печалния му край.

— Ана зачена дете — каза Едуард, като изговори бързо и сподадено думите. — Любовникът ѝ я изостави, след като ѝ обяснил, че е женен и че не може нищо да ѝ предложи. Семейството ми не обичаше да се замесва в скандали и прогони Ана от къщи. От този момент нататък тя, все едно че не съществуваше вече за нас. Баща ми я лиши от наследство, остави я почти в мизерия. Ана реши да замине за Европа да понесе сама последствията от срама си.

Преди да тръгне, тя дойде при мен. Не поиска пари, нито друга помощ... Искаше само да се увери, че още я обичам. Но аз не можех да ѝ дам обичта си. Обърнах ѝ гръб. А когато настоя — произнасяше името ми и се опитваше да ме прегърне, — аз я нарекох развратница и се оттеглих.

Едуард зарида открито, сълзите като че отнемаха и последните му сили.

— Това бе последният път, когато я видях. Ана отиде във Франция и отседна при наша далечна братовчедка. По-късно научихме, че е умряла при раждането. Успях да я излича от паметта си за няколко години — имах само две възможности: или да я забравя, или да се побъркам, като мисля за нея. И когато почти бях забравил за съществуването ѝ, ти се роди.

Изтри лицето си с носна кърпа, но сълзите не спираха.

— Ти приличаше толкова много на нея, че това ме смайваше всеки път, когато те погледнех. Смятах, че е жестока игра на съдбата да виждам нея в твоето лице, в твоите очи... Ти постоянно ми напомняше за безсърдечието ми. И още по-лошо: ти имаше нейния дух, нейния поглед върху нещата. Все едно беше възкръснала в теб! Не исках да те изгубя, както изгубих нея. Исках да приличаш повече на мен... да си разумна, сериозна. Така никога нямаше да ме напуснеш. Но колкото повече се опитвах да те оформя по мой вкус, толкова повече ти се противеше... и заприличваше все повече на нея. Всичко, което мислех, че го върша за твое добро, се оказа грешка.

Джулия изтри няколко сълзи от бузите си.

— Включително и бракът с лорд Савидж.

— Най-вече — съгласи се Едуард с пресекващ глас. — Мислех, че този брак ще ти даде единствено възможността да станеш точно каквато те исках. Но ти се противопостави също като Ана. Изостави името си, стана артистка и дори по-лошо — пожъна успехи на театралната сцена. Опитах се да те накажа, като те лиша от наследство... но и това като че ли не даде резултат.

— Тук си прав: парите нямат значение за мен — каза Джулия с развълнуван глас. — Това, което исках, беше да ме обичаш.

Баща ѝ поклати глава.

— Не исках да те обичам, ако не мога да те променя. Не смеех да поема такъв риск.

— А сега? — Джулия жадуваше да чуе, въпросите трептяха на устните ѝ. Беше ли много късно да ги зададе? Защо баща ѝ се реши да ѝ разкаже всичко това? Тя не смееше да се надява, че той ще пожелае да я върне в живота си, че ще се опита да я приеме.

Тя се вгледа в баща си, видя изтощеното му лице. Клепачите се затваряха, брадичката клюмна.

— Благодаря ти, задето ми казваш това — прошепна тя и се наведе над него да му оправи възглавниците. — Сега поспи — уморен си.

— Ти... ще останеш ли? — успя да попита той.

Тя кимна и нежно се усмихна.

— Ще стоя, докато се оправиш, татко.

Макар че разкритията на баща ѝ така я слисаха, че тя престана да усеща глад, Джулия механично изяде малка чиния пилешко и варени

зеленчуци от поднос, донесен в стаята ѝ. Разказа на Ива всичко, което беше чула, но майка ѝ не се учуди много.

— Знаех за клетата Ана — призна тя, — но никой от Харгейтови не беше склонен да говори за нея. Баща ти никога не ми е казал, че приличаш толкова много на сестра му. Мисля, че щях да се досетя. То обяснява толкова неща...

— Защо ми го казва сега? — запита се гласно Джулия. — Какво цели с това?

— Иска да ти каже, че съжالياва — отговори кротко майка ѝ.

Беше странно да спи отново под родния покрив, да чува приглушените скърцания в къщата, звука на вятъра, който бие в прозорците, нощните шумове. Всичко това беше до болка познато. Почти повярва, че отново е малко момиче — ще се събуди на сутринта и ще прекара деня над уроците, ще се усамоти в своите потайни кътчета да чете купища книги.

Като стоеше в мрака с отворени очи, Джулия видя да минава пред очите ѝ цялото ѝ детство... баща ѝ с желязната си воля да командва в къщата, плахото присъствие на майка си, собствените си крилати фантазии... и както винаги — сянката на Деймън. През юношеството ѝ той беше фокусът на нейното любопитство, страх и възмущение. Той беше невидим товар, който тя се стремеше да отхвърли. А когато го срещна, откри, че е само съблазън, чар, който я приближаваше опасно до предателство към нейната трудно извоювана свобода.

Деймън ѝ бе показал какво ще пропусне, ако прекара живота си само като изпълнява роли на сцената, прибираща се всяка вечер в празна къща и самотно легло. Тя сега го обичаше въпреки волята си за съпротива; колко много повече щеше да го обича, ако си позволеше това! Желаяеше го дори въпреки обвързаността му с лейди Аштън. Под съдържаната си външност Деймън беше темпераментен мъж от плът и кръв, човек, който се бори с желанието, честта и отговорността. Ако го беше срещнала, преди да стане актриса, как ли щеше да се промени животът ѝ?

Когато накрая заспа сънищата не ѝ донесоха покой. Образът на Деймън, звукът на неговия глас изпълваха съзнанието ѝ, приятно я измъчваха. Събуди се няколко пъти през нощта, оправи възглавницата

си в усилието да ѝ бъде по-удобно. „Ще го повикаш ли?“ — бе попитала майка ѝ няколко пъти тази вечер. Въпросът още измъчваше Джулия. Тя не можеше да не го желае... болезнено жадуваше да чувства как ръцете му я прегръщат. Но въпреки всичко нямаше да го повика. Няма да зависи от никого, ще разчита само на себе си.

През следващите три дни Джулия прекара безкрайни часове до леглото на баща си, помагаше в грижите за него, четеше му романи.

— Сигурен съм, че ти си прекрасна артистка — каза той в един момент, като я изненада в мълчанието ѝ. За човек, който беше толкова против кариерата ѝ, това признание беше трудно. — Когато ми четеш, пред мен оживяват лица и събития.

— Трябва да дойдеш да ме видиш някой ден в „Капитал“ — рече Джулия. — Ако, разбира се, решиш да видиш дъщеря си на сцената.

— Може би.

Джулия се усмихна. Тя повече от всичко бе очаквала този отговор.

— Възможно е да ти хареса — продължи тя. — Известна съм като много добра артистка.

— Известна си като голяма артистка — поправи я той. — Не мога да пропусна нито едно споменаване за теб във вестниците. Изглежда, че ти си любим обект на сплетните — повечето от които са доста неприятни за ушите на един баща, бих казал.

— О, сплетни — отговори Джулия безгрижно, възрадвана от възможността за пръв път да разговаря истински с него. — Почти всичко от това е измислено, уверявам те. Водя много тих живот в Лондон — никакви любовни истории или скандали, с които да се перча.

— Често те споменават редом с директора на театъра.

— Мистър Скот ми е приятел, нищо повече. — Посрещна смело погледа на баща си. — Театърът е истинската му любов и никоя друга страст не може да се сравни с нея.

— А за лорд Савидж? Майка ти мисли, че ти имаш някакви чувства към него.

Джулия отмести поглед, сбърчи чело.

— Имам — призна неохотно. — Но нищо няма да излезе от това. Той е твърде... безкомпромисен.

Едуард като че разбра нюансите в значението на думата. Погледна дъщеря си мълчаливо, със замислен поглед.

— Несъмнено ти още желаш да заема мястото си като негова жена и да стана някой ден херцогиня — каза Джулия.

Сух смях се изтръгна от гърдите му.

— След като ти така ясно ми го показва през годините, изборът не е мой.

— Какво ще кажеш, ако анулирам брака? — попита тя. — Отново ли ще ме лишиш от наследство?

— Не — отвърна той след кратка пауза. — Ще се придържам към твоето решение, каквото и да е то.

Обзе я благодарност и тя протегна ръка към него. Стисна здраво пръстите му.

— Благодаря — изрече със сковано гърло. — Не знаеш какво означава това за мен!

За голямо облекчение на Джулия и Ива оздравяването на Едуард беше бавно, но сигурно, силите му се възвръщаха с всеки изминал ден. Джулия се подготвяше да се завърне в Бат и се радваше на новото начало в отношенията с нейното семейство. Държанието на Едуард към нея бе омекнало, господарският му маниер бе отстъпил място на търпимост и дори на нежност. Беше станал по-деликатен и с Ива, може би разбрал колко много дължи на предаността на жена си през всичките тези години...

В понеделник сутринта, когато бяха стегнати и последните й пътни чанти, Джулия влезе в стаята на баща си да се сбогува. Искаше да пристигне в Бат навреме за утрешната репетиция и представлението. За нейна изненада Едуард не беше сам. Той беше поканил един адвокат, работил за Харгейтови в продължение на години.

— Влез, Джулия — усмихна се Едуард. — Току-що привършихме една работа с мистър Бриджмън.

Като размени учтиви поздрави с адвоката, Джулия изчака той да напусне стаята, преди да се обърне към баща си с въпросителен поглед.

Изразът на Едуард беше сериозен, но в очите му гореше блясък на задоволство. Направи знак на Джулия да седне до него.

— Имам за теб подарък.

— О? — Джулия вложи в отговора си умишлена несериозност и дързост. Разположи се на стола до леглото. — Мога ли да се надявам, че отново си ме включил в завещанието?

— Да, възстанових предишните ти права. Но включих и нещо друго в уговорката. — Подаде ѝ един пакет, снопче листи, увити в пергамент.

— Какво е това? — попита Джулия колебливо.

— Твоята свобода.

Тя взе внимателно пакета и го остави на скута си.

— Вътре е твоят брачен договор — каза Едуард. — Едновременно с това ще се разпоредя свещеникът, който изпълнява обредите, да заличи записаното в регистъра. За да няма и помен, че церемонията е била извършена някога.

Джулия мълчеше. Явно очакващ проява на благодарност, Едуард сви вежди неразбиращо.

— Е? Трябва да си доволна. Това е, което винаги си желала, нали?

— Това, което винаги съм желала, е преди всичко никога да не съм била омъжена по този начин — измърмори Джулия, опитвайки се да се отърси от смущението. Не беше сигурна как се чувства... може би като затворник, на когото тъмничарят най-безцеремонно е подхвърлил ключовете. Това беше дошло без никакво предупреждение, лишавайки я от възможността да се подготви.

— Не мога да го променя — отвърна баща ѝ. — Мога обаче да се опитам да направя компенсация.

Той посвоему признаваше, че е допуснал грешка — и е направил най-доброто за възвръщане на онова, което ѝ бе отнел. И беше прав: миналото не можеше да се промени. Но всеки от тях щеше да контролира бъдещето и щеше да има свободата да го оформи както желае. Като повдигна пакета до устните си, Джулия погледна баща си над ръба му и се усмихна.

Когато Едуард видя бръчиците край очите ѝ, той се усмихна в отговор.

— Според теб, значи, съм постъпил правилно?

Тя свали пакета по-ниско и прокара пръсти по гладката му, суха повърхност.

— Ти ми даде възможността да определям сама своя път. Нищо не може да ме радва повече.

Баща ѝ бавно поклати глава.

— Ти си необикновена жена, Джулия. Предполагам, че щеше да е по-лесно за всеки, ако приличаше повече на майка си.

— Но не приличам — отвърна Джулия и бледа усмивка изгря на устните ѝ. — Аз съм като теб, татко.

Забавленията в Бат скоро започнаха да омръзват на Деймън. Покупките и развлеченията слабо го интересуваха, а още по-малко имаше нужда от минералните води и ободряващото им въздействие. Затова не вършеше нищо, просто очакваше Джулия да се завърне — занимание, което го отегчаваше и страшно го потискаше. В Лондон имаше напрегната работа, делови и лични дела, които изискваха незабавно да се заеме с тях, а тук, в Бат, просто си губеше времето.

Бе научил подробностите около заминаването на Джулия от Арлис, и знаеше, че тя ще се върне около вторник. Не че не можеше да я последва, но явно срещата с баща ѝ щеше да е мъчителна и за двамата и се налагаше Джулия сама да се справи с положението.

На втория ден след заминаването ѝ, като се връщаше от разходката до близкото село Уестън, Деймън откри с изненада, че брат му е пристигнал в къщата в Лора Плейс. Както винаги Уилям бе в обичайното си добро настроение, изтегнал се на кушетка в библиотеката с чаша бренди в ръка. Вдигна поглед, когато Деймън влезе в стаята, и се засмя радостно.

— Тренираш, а? — коментира Уилям, като забеляза здравия тен на бузите на брат си и усети лекия мирис на листа и есенен въздух, който се носеше от него. — Не ми казвай, че си изчерпал всички други възможности за хубаво прекарване на следобед в Бат. Ако не можеш да измислиш нещо друго, намери си някоя привлекателна стара мома да си убиеш времето с нея — градът е пълен с такива. Старите моми са много подценявани. Намирам, че тяхната благодарност и готовност компенсират липсата на красота...

— Спести ми твоите теории за жените — каза кисело Деймън, наля си питие и седна в тежко кожено кресло.

Уилям приседна на кушетката и погледна добродушно Деймън.

— Как е жена ти, скъпи братко?

— Джулия е добре, доколкото зная. — Млъкна, после добави кратко: — Тя не е в Бат.

— О? — Уилям наведе глава. — И кога ще се върне?

— Най-вероятно във вторник. Не ми е казала.

Като видя мрачното изражение на брат си, Уилям избухна в неудържим кикот.

— Господи! — задъхваше се от смях той. — Каква ирония при десетките жени, които искат да те хванат на въдицата си, при лейди Аштън, която те преследва непрекъснато, единственото желание на Джулия е сякаш да избяга от теб.

— Продължавай да се смееш — изрече Деймън, но на намръщеното му лице се прокрадна насилена усмивка. — Някой ден тя ще види качествата ми в нова светлина.

— Познавам те добре и се досещам какъв е проблемът ти. Нека ти дам един съвет, братко...

— По-добре не го давай — каза Деймън, но Уилям продължи:

— Жените не търсят честност в мъжа. Те искат да бъдат очаровани, мамени, съблазнявани... и най-малко от всичко искат да са сигурни в някого. Жените обичат да играят. И преди да ме прекъснеш, помисли си — аз винаги съм притежавал онази жена, на която съм въртял номера.

Деймън се усмихна презрително.

— Кръчмарките и артистките са лесни завоевания, Уил.

Уилям изгуби наперения си вид, придоби леко обидено изражение.

— Е, и за теб не е било трудно да завладееш Джулия. Това, че си бил женен за нея, ти е дало известни предимства над съперниците!

Деймън не сваляше поглед от брат си. Независимо, че Уилям намираще за забавен този разговор, в изражението му се долавяше ясно различима следата от напрежение. Познаваше брат си достатъчно добре, за да бъде убеден, че Уилям крои нещо. И рязко промени темата.

— Защо дойде в Бат, Уил?

— Да видя „Моята лейди измамница“, Деймън. Не мога да се стърпя да не знам как завършва тази пиеса. — Усмихна се, но усмивката му бързо помръкна. — И... има и нещо друго.

— Очаквах го — каза сухо Деймън. — Да не си загазил пак?

— Не съвсем. Истината е... че всъщност ти си загазил и аз съм замесен в тази работа.

— Обясни.

Уилям отпи голяма глътка от питието си.

— Полин дойде в Лондон в моето жилище — изрече той направо. — Каза, че иска да се опознаем по-добре, за да станем скоро по-близки. Няма лоша причина да не станем „приятели“ и да се подкрепяме като брат и сестра.

— Какъв вид подкрепа желаете тя?

— Не каза точно, но... като съдя по роклята, която бе облякла, и по начина, по който ме докосваше, мисля, че се опитваше да ме съблазни! Заклевам се, че не направих нищо, за да я поощря, Деймън, аз никога няма да навляза в твоя територия. За Бога, ние сме братя...

— Добре, добре — прекъсна го Деймън. — Кажи ми какво друго ти каза Полин.

— Тя ужасно ме ласкаеше и рече, че тя и аз имаме много общо помежду си и че аз ще бъда заинтригуван да открива колко много си приличаме. Естествено аз се престорих, че не разбирам и се постарях да я разкарам колкото може по-скоро... но не преди да ми каже, че е била самотна, когато си далеч от Лондон, и че се надява да потърси помощта ми, ако бъде необходимо.

Деймън изпусна дълга въздишка на облекчение.

— Интересно — измърмори той. Информацията на Уилям беше потвърждение на очакванията му. Сега вече нямаше никакво съмнение. Полин не беше бременна. Единствената изненада беше, че е слязла твърде ниско, щом се опитва да съблазни собствения му брат. Но това имаше обяснение. Ако Полин успее да зачене дете от Уилям, семейната прилика ще бъде безспорна... и бидейки един от виновниците, Уилям никога няма да поиска да разкрие мръсната малка тайна, че наследникът на брат му е всъщност негово незаконнородено дете.

— Не се ли сърдиш? — попита Уилям с известно облекчение.

— Далече съм от това. — И Деймън повдигна чашата си за тост към брат си, а на лицето му блесна усмивка. — Благодаря ти Уил.

— За какво?

— Задето идваш при мен толкова бързо. И задето си се въздържал. Сигурен съм, че много мъже щяха да сметнат

предложението на Полин за твърде съблазнително, за да могат да откажат.

— Моля — рече Уилям възмутено. — Дори аз имам стандарти.

— Понякога — изрази гласно мисълта си Деймън — аз наистина вярвам, че имам подкрепа в твоето лице.

— Това означава ли, че съм ти се отплатил за случая със Сибил Уайвил?

— Почти — каза Деймън. — Стига да искаш да ми помогнеш в едно последно начинание, засягащо Полин.

Уилям се наведе напред, сините му очи играеха в очакване.

— Какво имаш предвид?

* * *

При завръщането на Джулия съставът и помощният персонал на „Моята лейди измамница“ се събра във вторник сутринта в „Нов театър“. За задоволство на всички репетицията премина гладко. Дори Лоугън, този неотстъпчив максималист, не можеше да скрие задоволството си. Той ги освободи рано, давайки им достатъчно време да си отдъхнат и да се подготвят за премиерата същата вечер.

Джулия не можеше да не забележи, че нещо се беше случило с Арлис по време на отсъствието ѝ. В дребничката актриса искреше младежки плам. Докато Арлис чакаше зад кулисите да стъпи на сцената, тя си разменяше игриви погледи с Майкъл Фиске и флиртуваше неприкрито с него. Когато двамата бяха близо един до друг, въздухът прашеше от романтично напрежение.

Веднага след репетицията Джулия спря Арлис и я загледа с очакваща усмивка.

— Е? — попита тя. — Нещо е станало между теб и мистър Фиске, докато ме нямаше, и искам да чуя за това.

Лицето на Арлис изгря в самодоволна усмивка.

— Реших, че си права. Заслужавам да бъда с мъж, който ме цени. Той ме обича, Джесика! За Майкъл няма значение коя съм или какво съм извършила... А когато го попитах как може да бъде такъв, той каза, че ме е обикнал от първия миг, когато ме е видял. Можеш ли да повярваш, че един мъж ще ми каже такива неща?

— Разбира се, че мога — отговори Джулия с искрена възхита. — Ти заслужаваш да бъдеш обичана, Арлис. Щастлива съм, че най-последно прояви благоразумие да избереш мъж, който няма да те използва. — Млъкна и погледна втренчено Арлис. — А какво става с твоето увлечение по мистър Скот?

— Напълно се изпари. — Арлис се наведе по-близо и прошепна заговорнически: — Право да ти кажа, мистър Скот е студен човек. Той няма да дари сърцето си никому. Погледът ѝ падна на Майкъл Фиске, той натъкмяваше един елемент от декора и изражението ѝ се просветли. — Този следобед Майкъл и аз ще отидем за покупки на сергиите за книги, а после ще се отбием в сладкарница да хапнем сладкиш с мед, подправен с джинджифил. Ела с нас, Джесика — видът ти подсказва, че имаш нужда от малко забавление.

Идеята да хвърлят по едно око на книгите беше наистина примамлива.

— Мисис Уентуърт, искам да разменя една дума с теб — намеси се в разговора по типичния си безцеремонен начин Лоугън, отвеждайки я настрана за поверителен разговор.

Арлис се усмихна и тръгна към Фиске, поклащайки апетитно бедра.

Джулия погледна Лоугън въпросително. Беше я изненадал по-рано същия ден с подчертано сдържания поздрав, като не си направи труд дори да попита как е здравето на баща ѝ.

Яркото осветление в залата хвърляше огнени отблясъци върху червеникавата коса на Лоугън и придаваше на резките черти на лицето му още по-ъгловат вид.

— Как е баща ти? — попита той без предисловия.

— Значително по-добре, благодаря.

— А конфликтите между вас? Успяхте ли да ги разрешите? Неизвестно по каква причина тя се поколеба, преди да отговори, чувствайки, че темата е твърде интимна за такъв разговор. Но тя беше признала тайните си пред него и знаеше, че е надежден довереник.

— Да, всъщност. Баща ми, изглежда, съжалява за това, което е извършил. Изрази желание да направи компенсация. Дори ми даде средства за анулирането на брака, ако желая това.

Очите му се оживиха.

— И какво ще решиш?

Джулия мислеше да се срещне отново с Деймън и при тази мисъл сладка болка прониза цялото ѝ същество.

— Не зная — отговори тя и сбърчи чело. — Част от мен желае да отиде при него и да му каже колко много го обичам и че той заслужава всякаква жертва... а друга част иска да се вкопчи здраво за театъра и да забрави всичко останало. Не съм предполагала, че такъв избор ще се окаже толкова труден.

— Има и други възможности — произнесе Лоугън със загадъчно изражение.

— Например?

— Може би ще говорим за тях някой ден. — И той се обърна и излезе.

Озадачена, Джулия направи крачка да го последва, но се отказа. От устните ѝ се откъсна кратък смях. Съвсем типично за Лоугън — да подхвърли нещо тайнствено и да не го довърши. Той беше идеален актьор, който знае точно как да привлече вниманието на публиката и да го държи будно.

Като се движеше бавно сред откритите щандове за книги, Джулия вдъхваше с удоволствие аромата на свежия въздух, примесен с миризмата на кожа и праха по книгите. Едни томове бяха нови, други употребявани, но всички съдържаха примамливото обещание за нови светове, в които да се потопиш. Покупките ѝ растяха, превърнаха се в солидна купчина книги, които заплашваха да се изплъзнат от ръцете ѝ. Арлис и Майкъл проявяваха много по-слаб интерес към книгите, отколкото към самите себе си. Разменяха си коси погледи, шепнеха си многозначително.

Макар Джулия да бе решила, че е избрала достатъчно книги, още една с червени и златисти релефни корици привлече окото ѝ и тя разтвори дебелия том. Като прегледа първите няколко страници, чу наблизко един познат глас. Заслуша се и погледна през воалетката си.

Сърцето ѝ подскочи при вида на високия, мургав мъж, който се бе спрял няколко щанда встрани от нея. Деймън, рече си веднага тя... но това не беше нейният съпруг, а неговият брат, лорд Уилям. Той явно проявяваше слаб интерес към изобилието от книги.

— Имам по-добри идеи в главата, отколкото да се ровя в този прахоляк — промърмори недоволно той. — Малко ли са ти тия,

братко?

Значи Деймън бе също тук! Погледът на Джулия се плъзна наоколо и веднага откри Деймън. Изглежда напрегнатият ѝ поглед я беше издал, защото той се извърна с внезапно плавно движение и погледна право към нея. Блесналите му очи показаха, че я е познал. Джулия несъзнателно се обърна към масата с книги, а сърцето ѝ биеше едва-едва в гърдите. Тя държеше тежката купчина томове до тялото си, чакаше с полузатворени очи и се питаше трескаво дали той ще я приближи.

След миг го усети зад себе си, дъхът му полюшваше воала, който се спускаше от тясната периферия на шапката. Зашепна ѝ отблизо, като надви шума на тълпата около щандовете и мекотата на гласа му ѝ напомни за интимните разговори, които водеха последната нощ, когато бяха заедно.

— Как мина посещението ти в Бъкингамшир?

Джулия искаше да се обърне към него, но краката ѝ като че ли бяха сраснали в земята. Успя някак да овладее смущението си и пророни:

— Баща ми беше болен от треска. Заминах да го видя веднага щом получих вестта.

— Баща ти! — повтори той изненадано. — Предполагах, че става дума за лейди Харгейт...

— Не, тя всъщност е много добре. Грижи се за татко и сега той изглежда много по-добре. Постигнахме с него известно... примирие. — Джулия усети ръката му на рамото си. Той се опита да я обърне към себе си. Сияйните му сиви очи проникваха през воала, но изражението му беше някак далечно.

— Радвам се за теб — каза спокойно Деймън. — Ти чакаше това отдавна. Несъмнено е било облекчение и за двама ви.

— Да — потвърди Джулия и дъхът ѝ замря, като се вгледа в него. Защо беше толкова смайващо привлекателен? Защо трябваше да изглежда сериозен и мрачен? Искаше ѝ се да пусне товара от книги и да се устреми към едрите му, топли ръце, да ги притегли към тялото си. Тя го желаше, жадуваше за него... а той не подсказваше с нищо, че изпитва същото. — Аз... съжалявам, че не ти съобщих за заминаването си, но имах твърде малко време...

— Няма значение — каза небрежно той и посегна към книгите в ръцете ѝ. — Мога ли да ги взема от теб?

— Не, благодаря. — Отдръпна се на крачка назад, здраво стиснала товара си.

Деймън кимна кратко, сякаш очакваше отказа ѝ.

— Искам да ти кажа нещо — продължи той след миг. — Довечера заминавам за Лондон. Има неща, които съм занемарил отдавна.

— О! — Джулия се усмихна безучастно, благодарна, че е с воал. Той не трябваше да види на лицето ѝ никакъв признак на отчаянието, което струеше от всеки нерв и фибра. — Ще се видиш ли там с лейди Аштън? — Някакъв потаен дявол я накара да зададе неочаквания въпрос.

— Сигурно.

Резкият отговор изключваше по-нататъшен коментар. Обхвана я глождещо безпокойство. Какво ли ще се случи между Деймън и лейди Аштън? Може би той ще опита някакъв вид помирение. Полин, разбира се, ще се съгласи. Пламенно ще го приеме отново при себе си и ще започнат да градят планове за бъдещия си живот и за тяхното бебе.

В опита си да прогони натрапчивите образи от паметта си, Джулия попита спокойно:

— Ще се върнеш ли в Бат?

Той се поколеба, погледът му се спря на нейния.

— Това ли искаш ти?

Да, извика сърцето ѝ, но тя бе скована от нерешителност. И го гледаше безмълвно.

— По дяволите! — измърмори той. — Какво искаш от мен, Джулия?

Преди да успее да отговори, тя чу наблизко бодрия глас на Арлис да звучи полуобвиняващо, полудразнещо:

— ... изненадана, че още помните името ми, милорд... след като ми дадохте да разбера, че съм само един мимолетен ваш каприз.

За изненада на Джулия Уилям бе забелязал Арлис сред щандовете и без да губи време, бе я приближил. Уилям поглъщаше с очи дребната артистка, гледаше я похотливо, Арлис се държеше с

дръзко предизвикателство, а Майкъл Фиске, настръхнал и мъжествен, приближаваше към двамата. По всичко личеше, че ще почне бой.

— Моля — изрече Джулия и инстинктивно погледна към Деймън, очакваща помощ, — не позволявай на брат си да предизвика неприятности.

Деймън изглеждаше равнодушен.

— Няма да се случи нищо, ако лекомислената ти малка приятелка не поощрява Уилям.

Джулия изруга тихо. Уилям и буйните му импулси щяха да разрушат всичко. Той щеше да успокои накърнената гордост чрез нахални предложения, а после щеше да я зареже отново, след като я прелъсти. И Майкъл Фиске няма да иска повече да се занимава с нея.

Уилям се ухили на Арлис, сините му очи искряха с неотразим чар.

— Разбира се, че съм запомнил името ти, сладка моя. Запомних го, както и още много други неща. Дойдох в Бат, защото ти ми липсваше, липсваше ми и твоето очарование.

Беше ясно, че Арлис няма да устои на такова дръзко ласкателство.

— Дошъл си в Бат само за да ме видиш? — попита предпазливо тя.

— Разбира се. Тук нищо друго не ме привлича.

Майкъл Фиске се включи в разговора, хвърляйки яростни погледи на съперника си, както красиво куче от смесена порода предизвиква излъскан чистокръвен екземпляр.

— Арлис сега е с мен. Махай се, не я притеснявай повече.

С развеселен вид Уилям се обърна към Арлис:

— Притеснявам ли те, сладурче?

Тя стоеше нерешително между двамата мъже, кичур от къдравите ѝ коси подскачаше, като въртеше глава от единия към другия. Полека се приближи до Майкъл Фиске.

— Аз съм с мистър Фиске — прошепна тя с не съвсем убедителен тон. Това беше малка крачка, но тя беше достатъчна за Фиске.

Използвав малкото поощрение, той притегли Арлис до себе си и залепи звучна целувка на устните ѝ. Когато Арлис се разсмя на смелата му проява, Фиске я вдигна на ръце. Избухнаха женски писъци и

несдържан кикот, които накараха всички да се обърнат и да загледат двойката.

— Гледайте какво става... — възмути се Уилям и тръгна да ги последва, но Деймън го възпря.

— Уил... намери си някое друго гълъбче, с което да се забавляваш.

Уилям се поколеба.

— Знаеш как обичам да предизвиквам — изрече замислено той.

— Остави това този път. — Причини достатъчно неприятности. Пък и заминаваш довчера с мен за Лондон... помниш ли?

Уилям въздъхна, но бързо си възвърна доброто настроение, хвърли лукав поглед към Джулия, а после към Деймън.

— Помни съвета ми — каза той и като намигна многозначително, си отиде.

Джулия се обърна към Деймън.

— Какъв беше съветът му?

— Каза ми, че жените обичат да бъдат очаровани и съблазнявани. Тя възмутено присви устни.

— Брат ти има още много да учи за жените.

— Изглежда, че приятелите ти те изоставиха. Искаш ли да те придружа до някъде?

Джулия поклати глава.

— До странноприемницата ми е съвсем близо.

— Ти ме отблъскваш с едната ръка и ме викаш към себе си с другата. Някои биха помислили, че ме дразниш, мисис Уентуърт.

— Така ли мислиш за мен?

— Мисля, че си най-влудяващата жена, която съм познавал. — Погледът му я галеше, дори когато присмехулният му глас жегна ушите ѝ. — Дай си сметка какво искаш, Джулия. Скоро. Търпението ми има граници. — И я остави сред щандовете с книги.

Въпреки съобщенията за лошия шанс на „Моята лейди измамница“ в Лондон, всяко място в „Нов театър“ бе продадено и салонът изпълнен до краен предел. Изглежда, всеки по-издигнат човек от Бат беше дошъл в залата, публиката бе обхваната от ентузиазъм в очакване пиесата да започне. Джулия излезе зад кулисите да чака за първата си поява и се усмихваше на окуражаването, което ѝ

засвидетелстваха другите артисти, като минаваха край нея в полумрака.

Тя направи усилие да се съсредоточи върху ролята, но беше трудно да не мисли за събитията от последните няколко дни. Те се въртяха около анулирането на брака ѝ с Деймън, днешната среща с него; Да, Деймън беше прав, тя трябва час по-скоро да направи избора, дори и само заради собственото си спокойствие.

Въпреки неудобствата на професията си, тя обичаше този труд, обичаше вълнението, изпълнените с очакване погледи. Идеята да се откаже завинаги от сцената бе немислима. Но да не се среща повече с Деймън... о, това беше още по-лошо, да го види женен за друга, а нейният живот в самота ден подир ден... Това беше също толкова отблъскващо.

— Ти не мислиш за пиесата — чу глас зад гърба си и като погледна през рамо, видя Лоугън Скот.

— За хиляди други неща — призна тя. — Как позна?

— Толкова си напрегната, че раменете ти са се качили до ушите.

Джулия му направи гримаса и раздвижи рамене. Пое дълбоко дъх, задържа го за миг и го изпусна бавно. Когато погледна отново към Лоугън, той изглеждаше успокоен.

— Така е по-добре.

Джулия замислено погледна сцената, живописните очертания на декорите, излъскания под — те се виждаха едва-едва зад спуснатата завеса. Винаги бе обичала този момент малко преди започването на пиесата, с тръпката на очакването, обзела тялото ѝ. Но по някаква причина сега това празнично чувство бе примесено с тъга. Усещаше се почти като малко момиче, отворило пакет с ярка опаковка и открило, че вътре няма нищо.

— Колко ли дълго ще трае животът ми на сцената — изрече тя неволно на глас въпроса, който я терзаеше. — Още десет години? Или може би двайсет?

Лоугън я огледа критично.

— Бих казал, че ще останеш дълго на сцената. С годините талантът ти ще узрява за други типове роли, ще става все многостранен.

Тъжна усмивка се разля по устните ѝ.

— Питам се дали това ще ми бъде достатъчно.

— Ти си единствената, която може да отговори на този въпрос.

Двамата зачакаха мълчаливо завесата да се вдигне, да изчезне реалният живот и да започнат илюзиите.

Представлението започна, сменяха се сцени, костюми, публиката бе затаила дъх.

Джулия знаеше, че никога не е играла толкова добре с Лоугън, репликите между тях преливаха от чувство, изпълнени с искрящ хумор и копнеж. Джулия сякаш престана да съществува като самата себе си. В ума ѝ нямаше друга мисъл, освен за пиесата, нямаше други чувства, освен тези, които претворяваше за публиката. Когато падна финалната завеса, тя знаеше, че е изпълнила очакванията на другите към себе си, бе дала всичко, на което е способна. Тържествуваща, тя се остави Лоугън да я издърпа пред тежката кадифена завеса, за да получи бурните аплодисменти и поздравления.

Лицето ѝ пламтеше, когато направи поклон в отговор на овациите. Аплодисментите продължиха дълго, докато накрая тя тръгна към кулисата, за да се оттегли. Но Лоугън не желаше да я остави, хвана ръката ѝ и я поведе напред, когато възторжените викове се усилиха. Цветя и малки подаръци заваляха на сцената. Лоугън се наведе и взе една бяла роза, след което галантно ѝ я подаде. Тя стисна пръсти около дългото стебло и се поклони още веднъж, преди да се скрие от очите на възхитените зрители.

Колегите ѝ зад сцената избухнаха с поздравления и я накараха да наведе очи смутено. Камериерката ѝ Бетси щеше да я съпроводи до гримьорната ѝ.

— Има за вас кана лимонада — каза Бетси и я поведе към вратата, знаейки, че Джулия обича да прекарва няколко минути след представление насаме. — Веднага ще се върна да ви сваля костюма.

— Благодаря — отвърна Джулия и въздъхна облекчено от спокойствието и тишината на малката стая. Застана пред огледалото и започна да развързва предната част на дрехата си. Сега, когато оживлението от спектакъла отшумяваше, тя се почувства изтощена. Върху копринената рокля бяха избили потни петна, а гримът по лицето ѝ бе избледнял и размазан.

Докато се взираше уморено в отражението си, тя долови някакво движение в стаята. Някой влизаше. Деймън! Не го очакваше тук тази вечер. Със сигурност нито се възхищаваше от пиесата, още по-малко

пък изпитваше гордост от играта ѝ лицето му пламтеше трескаво. Явно беше сърдит... и тя нямаше да избегне жилеция бич на неговия гняв.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джулия не се възпротиви, когато той с две крачки се намери до нея и я притисна в огледалото. Едрата му ръка я хвана за рамото, а другата обхвана лицето ѝ.

— Мислех, че заминаваш за Лондон тази вечер — успя да каже тя.

— Трябваше да те видя. Да видя удоволствието, което изпитваш, когато играеш. И да разбере колко много означава за теб то, както и за всеки друг в това проклето място.

Джулия поклати глава, смутена от неговия гняв. Пръстите му стегнаха челюстта ѝ почти до болка.

— Ти трябва да избереш едно от двете, нали? — процеди той. — Няма да можеш да се откажеш от театъра. Кажи ми истината, Джулия.

— Не сега...

— Напротив, сега. Искам да чуя думите от теб, преди да замина.

— Как ще постъпиш, ако поискам от теб да пожертваш всичко за мен?

— Това ли е отговорът ти?

— Не съм изобщо сигурна какъв е въпросът — извика тя и се опита да се освободи.

— Искам те — прошепна той.

— Но само при определени условия.

— Да, при моите условия. Да приемеш името ми, да живееш в дома ми, да спиш в леглото ми всяка нощ. Искам да бъдеш моя без ограничения... всяка част от теб... всяка мисъл, всяка дума, която изричаш.

Джулия престана да се съпротивлява веднага щом усети устата му върху своята, топлината на неговите устни и език да ѝ отнемат дъха. Изглежда той се опитваше да я покори с целувката си, да подчини самата ѝ душа със силата на ревнивата си страст. Ръцете му бяха твърди, когато се обвиха около нея. Те грубо опипаха извивките на тялото ѝ, а главата му, сведена над нея, накара нейната глава да се

извие към него. Тя не искаше да откликва, но дивото се пробуди у нея и тя му се подчини с отчаян вопъл.

Ръцете ѝ обвиха шията му, пръстите се вкопчиха в тъмната му коса. Деймън нетърпеливо обхвана хълбоците ѝ, вдигна я високо срещу себе си.

— Ти си моя — изрече той досами устните ѝ, а зъбите и леко наболата му брада се отъркаха в нежната ѝ кожа. — Никога няма да се освободиш от мен, независимо какво вършиш.

Думите достигнаха до нея като отдалече, тя напрягаше отчаяно тяло срещу неговото, търсейки единствено удоволствието, което той можеше да ѝ даде. Пръстите му се плъзнаха по корсажа ѝ, дръпнаха краищата на плата и ги разтвори широко, докато връзките увиснаха безсилно. Той смъкна ризата ѝ надолу, потърси гърдите ѝ. Топлите му пръсти обхванаха нежната ѝ плът, погалиха зърната. Джулия изстена, готова за него, разтвори уста под неговата, притиснала гърди в ръцете му.

Той я наклони към тоалетната масичка и сниши глава до гърдите ѝ, задвижи устни по твърдия им връх. Като се хвана за него, за да запази равновесие, Джулия разтвори бедра за бедрата му, а ръцете ѝ се заключиха на неговия кръст. Бе хваната в капан между желанието и отказа, макар да знаеше, че близостта, за която толкова жадува, ще доведе до пълното ѝ погубване.

— Моля те, спри — прошепна тя. — Моля те... Не искам това.

Деймън сякаш не я чу, вниманието му беше насочено върху узряващото обещание на нейното тяло, устата му се движеше жадно по кожата ѝ. Тя го отблъсна отначало леко, а после с по-голяма сила, докато прегръдката се разтвори. Погледът му се взря в нейния, ръцете му посегнаха да задържат главата ѝ неподвижна.

— Заминавам за Лондон — каза той хрипливо — и после ще се върна за теб.

— Не...

— Никога няма да те пусна. Никога, докато не ме погледнеш в очите и не ми кажеш, че не ме обичаш... че ще прекараш остатъка от живота си, без да имаш нужда от това... без да ме желаш.

Устните му потрепериха, но тя не издаде звук. Вратата щракна, отвори се тихо и ги накара да се стреснат. Камериерката Бетси стоеше на прага с кошница дрехи.

— О! — възкликна тя с ококорени очи, като зърна посетителя на Джулия.

Деймън се изправи пред Джулия, за да я прикрие, а тя заоправя връзките на корсажа си.

— Извинете, мисис Уентуърт — измърмори камериерката ѝ и веднага излезе. Вратата се затвори плътно зад нея.

Поруменяла, Джулия продължи усилието да оправи дрехите си, докато Деймън я наблюдаваше втренчено.

— Моля те, не се връщай за мен — промълви Джулия, избягвайки погледа му. — Не бива да те виждам известно време. Нужно ми е време да помисля.

— Смяташ, че ти трябва време да се убедиш, че нещата могат да бъдат отново каквито бяха, преди да се срещнем. Това няма да стане, Джулия. Ти никога няма да бъдеш същата... също и аз.

— Ще направиш невъзможно да играя на сцената. Няма да мога да се съсредоточа върху нищо.

— Ще се върна скоро — настоя той — и ще уредим нещата веднъж завинаги.

Джулия не мръдна, когато Деймън излезе. Облегна се на тоалетката за опора и въздъхна колебливо. Изглежда, накрая бе изгубила здравия контрол върху живота си, за разлика от времето след като напусна къщи. Замисли се за документите, които ѝ даде баща ѝ, ключа на нейната свобода. Ще има ли смелостта да ги използва? Мразеше сковаността, която я бе обзела, страхът да не изгуби Деймън беше почти толкова голям, колкото и страхът да му се отдаде.

Бавно се съблече, оставяйки костюма да падне на пода в купчина.

— Мисис Уентуърт? — долетя гласът на Бетси, придружен от плахо почукване.

— Да, влез.

Камериерката се беше изчервила от смущение.

— Извинявам се, задето преди ви обезпокоих, но не знаех...

— Няма абсолютно нищо — рече Джулия, без да влага чувство. — Помогни ми с дрехите.

Камериерката помогна на Джулия да се облече, закопча редицата копчета на гърба на зелената ѝ копринена рокля. След като закрепил здраво косата на тила ѝ, Джулия изми лицето си и се погледна в

огледалото. Устните ѝ бяха меки и подути, бузите пламтяха, а на шията личаха издайнически белези от брадата на Деймън. Джулия грижливо натъкми плисираната дантела на високото си деколте, за да прикрие следите. Спря, когато чу плътния глас на Лоугън Скот зад вратата на гримьорната.

— Мисис Уентуърт, искам да разменя няколко думи с теб.

Джулия даде знак на камериерката да го пусне вътре. Бетси пожела „лека нощ“ и ги остави сами.

— Доволен ли си от представлението тази вечер, — попита Джулия — или си дошъл да ме критикуваш?

Лоугън се усмихна.

— Ти надмина всички мои очаквания. Всички останали актьори, включително и аз, блестяхме с отразената ти светлина.

Щедрата похвала беше толкова неочаквана, че Джулия се смути. Усмихна се недоверчиво.

— Видях лорд Савидж да идва иззад кулисите — отбеляза Лоугън. — По израза на лицето му беше очевидно, че не се готви да те поздрави.

— Да, прав си. — Ръцете на Джулия стояха още на тоалетната масичка, побелели от напрежение, но отражението ѝ в огледалото не подсказа с нищо какви бури бушуват в душата ѝ.

Лоугън я погледна замислено и кимна кратко, сякаш беше достигнал до някакво решение.

— Ела с мен, Джулия. Искам да ти говоря за една идея, която ме занимава от известно време.

Тя се извърна към него, без да успее да прикрие изненадата си.

— Вече е късно.

— Ще те изпратя до странноприемницата към полунощ. — Широка му уста се изви в усмивка. — Имам предложение, което засяга бъдещето ти.

Джулия беше заинтригувана.

— Каж ми.

— На по-спокойно място. — Лоугън я хвана леко за рамото и я отдалечи от тоалетката.

— Къде отиваме? — попита тя, докато вземаше в движение пелерината си.

— Домът ми е близо до реката.

Джулия го придружи без по-нататъшни въпроси. Питаше се защо той ѝ позволява да види още едно от неговите жилища, да влезе още една крачка навътре в личния му свят, който пазеше така ревниво.

Като си пробиха път през тълпата, която чакаше пред театъра, взеха карета до една малка, елегантна вила, разположена сред гориста местност. Както лондонското жилище на Лоугън, и това носеше италианска атмосфера.

Седнала в гостната с чаша вино в ръка, Джулия си отпочиваше, облегнала гръб на тапицирания диван в стил ампир. Гледаше очакващо Лоугън. Той попипа няколко предмета, поставени артистично на масата с мраморна плоча отгоре, която заемаше пространството между два прозореца: китайска мейпингска ваза, зелена малахитова кутия, ебонитов часовник от времето на Луи XIV. Погледна я отстрани, прецени настроението ѝ.

— Изглежда се готвиш за важен разговор — започна Джулия.

— Наистина — отговори той с обезоръжаваща откровеност. — Но преди да направя опита, кажи ми как стоят нещата между теб и лорд Савидж.

Джулия вдигна поглед към Лоугън с неловка усмивка.

— Мога ли да зная причината, поради която се интересуваш?

— Не искам да се меся във вашите отношения... във вашия брак.

— Няма да има истински брак — отвърна тя с монотонен, равен глас. — За мен е ясно, че и за двамата ще бъде по-добре, ако анулираме този фарс. За нещастие лорд Савидж не е съгласен... и е доста упорит, когато трябва да получи каквото желае.

— А той желае теб — каза спокойно Лоугън.

— Иска традиционна съпруга. — И Джулия отпи глътка вино. — Иска от мен да се превърна в лейди Савидж и да оставя в миналото Джесика Уентуърт.

— Това не е възможно. Поне не и за някого с твоя талант.

— Ако бях мъж — изрече с горчивина Джулия, — щях да имам всичко... работа, семейство, свобода да решавам нещата за себе си сама... И никой нямаше да ме упрекне. Но аз съм жена и независимо какво ще избира, ще бъда нещастна.

— За известно време, да. Но болката постепенно избледнява.

Лоугън беше толкова реалистичен, толкова спокоен, сякаш сърцето му беше обвито в стомана. Джулия не беше сигурна дали му

завижда, или се плаши от студенината му.

— Ти спомена, че имаш предложение за мен — подсети го тя.

Той приближи дивана и се отпусна в другия край. Тонът му беше делови.

— През следващите няколко години смятам да направя някои промени в „Капитал“.

— О?

— Искам да превърна състава в най-известната актьорска труппа на света. Нуждая се от твоето участие в това.

— Поласкана съм, че имаш толкова високо мнение за моята работа.

— Аз никога не лаская никого, Джулия — особено хората, които уважавам. Ти вече си наясно, че си безценно имущество за труппата. Искам да ти предложа дял от печалбите на „Капитал“, за да осигуря присъствието ти.

Джулия мълчеше смаяна. Не беше чула някога Лоугън да е правил такова предложение на друг актьор.

— Ще направя всичко възможно да запазя вложението си в теб — продължи той — и да превърна един труден избор по-лек за приятел.

Тя наклони глава.

— Излиза, че ти ми предлагаш нещо като... партньорство в бизнеса?

— Може да се нарече и така. Но партньорството ще включва нещо повече от бизнес.

— Повече от бизнес? — Джулия го погледна втренчено. В израза му обаче нямаше нищо хищническо, което да говори за сексуални намерения. Какво можеше да означава това? Тя го погледна недоумяващо — изглеждаше невероятно, че води този разговор с Лоугън.

— Може би ще ми го обясниш по-ясно.

Лоугън разсеяно задърпа кичур от червеникавата си коса.

— Казах ти преди, че не вярвам в любовта. Но вярвам в приятелството — онова приятелство, което включва уважение и честност. Няма никога да се ожения по любов, но мога да реша да направя това от практични съображения.

— Да се ожениш? — повтори тя с изненада. — Да не искаш да намекнеш, че ти и аз... Аз пък никога няма да се омъжа за човек, когото не обичам.

— Защо не? — попита спокойно той. — Ще имаш всичките предимства на брака... закрила, другарство, общи интереси... и никакви отговорности. Никакви фалшиви обещания, никакво емоционално обвързване — само сигурност, че двама приятели могат да се предложат взаимно един на друг. Помисли си, Джулия. Двамата заедно ще можем да изградим актьорска труппа, каквато още светът не познава. Ние си подхождаме повече, отколкото предполагаш, и двамата съществуваме на ръба на обществото, което ни гледа надменно — и в същото време се нуждае от това, което можем да му предложим.

— Но необходимо ли е да се оженим?

— Като моя съпруга ти ще ме придружаваш на обществени мероприятия в Лондон, Париж и Рим. Ще посвещаваш колкото искаш от времето си на актьорство, ще избираш роли за себе си, ще разработваш пиеси за театъра... Не познавам друга жена, която е имала такова влияние в тази професия.

— Последното нещо, което очаквах, беше да получа друго предложение — каза Джулия смаяно.

— Има една важна разлика. Савидж иска да се ожени за теб, за да те запази изцяло за себе си. Аз ти предлагам да се омъжиш за мен, за да направя от нас двамата хора успели във финансово и артистично отношение.

Развълнувана, Джулия допи виното си и остави чашата настрана. Стана от мястото си и се заразхожда из стаята, като от време на време пригладдаше дългите ръкави на зелената си рокля.

— А какво ще ми кажеш за... спането заедно? — попита тя, без да го погледне. — И това ли ще бъде част от споразумението?

— Ако идеята е взаимно приемлива, не виждам защо да не влиза и това. В същото време обаче всеки от нас ще преследва индивидуалните си интереси. Аз не искам да те притежавам, Джулия. Не искам никаква права над теб — а и ти няма да имаш права над мен.

Като напрегна ума си, Джулия се обърна към Лоугън и го погледна прямо. Той се беше изтегнал на дивана и изглеждаше напълно спокоен, сякаш й беше предложил следобеден чай, а не брак.

— Защо на мен? — попита рязко Джулия. — Има десетки други жени, за които можеш да се ожениш, включително за дъщеря от някое титулувано семейство, която ще се зарадва, че ще има за съпруг мъж с твоите средства.

— Аз не искам да се обвързвам с жена от висшето общество. Искам някоя, с която да мога да споделям общи цели. Като актриса ти имаш потенциал, който превъзхожда всяка, която съм виждал досега. Като личност... аз те харесвам. Вярвам, че ще си пасваме добре. — Напрегнатите му сини очи се бяха устремили към бледото ѝ лице. — Освен това — добави тихо той — то ще ти помогне да разрешиш своята дилема, нали? Ако станеш моя жена, Савидж няма да те безпокои повече.

Джулия отмести поглед от сините му очи, защото те бяха станали стоманеносиви. Звукът на Деймъновия глас изпълни съзнанието ѝ.

Ти си моя... Ти няма никога да се освободиш от мен, независимо какво ще направиш.

Ако тя не приеме закрилата на Лоугън, знаеше твърде добре, че няма да може да се съпротивлява на настойчивата страст на Деймън. Ще се оставя да бъде съблазнявана, уговаряна, убеждавана... и през целия си живот ще съжалява впоследствие. Тя обичаше Деймън, но не можеше да промени себе си в типа жена, която искаше той.

Беше изпълнена с опасения, но сред масата противоречия, из които газеше, като че ли нямаше друг избор. Когато заговори, гласът ѝ прозвуча слаб и далечен:

— Аз... ще трябва да се погрижа за някои неща преди това.

— Разбира се. — В очите на Лоугън се появи блясък на задоволство. — Кога ще пожелаеш да уредя брачната церемония?

— Колкото може по-скоро — изрече твърдо Джулия. — Бих искала това да стане веднага.

Лоугън я приближи, неговите резки, но привлекателни черти се смекчиха загрижено.

— Джулия, ако искаш да промениш решението си...

— Не — прекъсна го тя и изправи рамене. — Това е правилното решение.

— Съгласен съм. — Протегна се и хвана ръцете ѝ под раменете, стисна ги леко. — Ще видиш, че аз съм добър приятел, Джулия, след време ще се сработим добре.

Тя кимна и се усмихна, въпреки тежкото чувство, което я владееше, сякаш гранитен блок се беше вместили в гърдите ѝ.

На другата сутрин Джулия получи бележка в странноприемница „Бат“ от старата си приятелка и учителка мисис Флорънс. Възрастната артистка беше дошла в града по здравословни причини и канеше Джулия да се срещнат на баните през модния утринен час и Джулия не се поколеба да се съгласи. Бяха минали няколко месеца, откакто беше посетила възрастната жена в Лондон, въпреки факта, че живеела на една и съща улица. Времето има способността да минава твърде бързо и Джулия се чувстваше виновна, защото не се бе накарала да отиде да види приятелката си.

Когато пристигна на уреченото място, Джулия с радост отбеляза, че мисис Флорънс беше изпълнена с живот както винаги, изгубилата яркост червеникава коса беше подредена в елегантни спирали на тила, а лицето ѝ излъчваше интелигентност. Тя се справяше с възрастта си изящно като мраморна статуя, леко засегната от времето и омекотена от него. Седнала на малка маса с чаша минерална вода пред себе си, мисис Флорънс слушаше музиката, изпълнявана наблизо от един струнен квартет. Веднага щом забеляза Джулия, очите ѝ блеснаха.

— Мисис Флорънс! — възкликна Джулия.

— Мина доста време, откакто не си ми се обаждала — изрече мисис Флорънс с приятелски упрек. — Накрая реших, че трябва да пътувам до Бат, за да те видя.

Джулия забърбори извинения и обяснения, усмихна се виновно.

— Бях много заета. Не можете да си представите...

— О, смятам, че мога — прекъсна я сухо мисис Флорънс. — Не съм толкова стара, че да не си спомням какви са изискванията към една популярна актриса. — Мисис Флорънс ѝ отправи нежен поглед. — Можеш да вдигнеш воала си, дете. Няма да допусна никой твой почитател или мъж, обзет от любопитство, да те приближи.

Джулия я послуша и отметна воала върху малката си шапка, но убедена, че внезапно е създавала интерес в цялото помещение и за погледите, които се задържаха върху нея. Две пълнички жени с възбудени лица веднага станаха и тръгнаха към масата ѝ. Мисис Флорънс обаче стисна бастуна си, закачен за облегалото на стола, и го вдигна, за да ги пропъди.

— Друг път! — каза им тя решително. — Младата ми приятелка и аз имаме поверителен разговор.

Респектирани, те се върнаха обратно, а Джулия потисна възхитения си смях.

— Вие сте истинска тигрица, мисис Флорънс.

Възрастната жена махна с ръка.

— Благослових деня, в който можех най-сетне да бъда груба към хората, а те да ме извиняват поради възрастта ми. — Тя също се усмихна на Джулия. — Ти узряваш като прекрасна артистка, Джесика. Бях толкова радостна и горда да те видя снощи на сцената и да си мисля, че и аз може би съм допринесла малко за твоя успех.

— Аз дължа всичко на вас за съветите и напътствията ви, за вашето поощрение да играя в „Капитал“.

— Изглежда, си постигнала всичко, за което си мечтала — отбеляза мисис Флорънс с леко скептичен поглед. — Защо обаче не изглеждаш щастлива, скъпа?

— Помните ли разговора ни отпреди години, когато вие ми казахте, че не сте се омъжили за човека, когото обичате, защото той е искал да напуснете театъра? Намекнахте, че и аз може някой ден да се изправа пред същата дилема, но аз не ви повярвах.

— А сега ми вярваш — каза мисис Флорънс, веднага разбрала за какво става дума. — Не ми е приятно да призная това, Джесика. Не съм го желала на теб... то е много особена болка, нали?

Джулия кимна, внезапно изгубила способността да говори. В гърдите и гърлото почувства непоносима тежест.

— Предполагам, че той ти е предложил същото — отбеляза мисис Флорънс. — Какъв беше твоят отговор?

— Аз... прекратих нашите отношения. А после, миналата вечер, получих предложение от друг... от мистър Скот.

Мисис Флорънс изглеждаше заинтригувана.

— Той влюбен ли е в теб?

— Не, няма нищо такова. Той описа бъдещия ни брак като брак за удобство.

— О, разбирам — леко се изсмя мисис Флорънс. — Амбициите на твоя мистър Скот не знаят предели, нали? Ако напуснеш „Капитал“, ще има трудно за запълване вакантно място. А с теб като негова съпруга той ще изгради от актьорската си трупа нещо изключително...

и ще осигури това, като се ожени за теб. Въпросът е дали искаш да пожертваш другия мъж — този, когото обичаш — заради професията си?

— Вие го направихте — подчерта Джулия.

Мисис Флорънс стисна носа си и отпи глътка горчива минерална вода.

— Но ти казах също, че съжалявах за постъпката си — каза тя и използва дантелена носна кърпа, за да попие влажните ъгли на устата си.

— Ако можехте да направите избора си отново...

— Не — прекъсна я деликатно, но решително мисис Флорънс. — След като се вземе някакво решение, не бива да се обръщаме назад. Продължавай в посоката, която си избрала, каквото и да стане, и си казвай, че всичко е за добро.

Джулия ѝ хвърли умолителен поглед.

— Ако можехте да ме посъветвате, както сте правили толкова често преди...

— Ще ти дам всякакви съвети за актьорство, от които имаш нужда, но никога за личния ти живот. Не мога да взема такова решение вместо теб. И не ми се мисли дали бих постъпила по-различно. Миналото не може да се промени.

Джулия направи гримаса, като си помисли колко много се беше надявала мисис Флорънс да ѝ каже как да постъпи.

— Има само едно нещо, в което съм сигурна — изрече тя тъжно. — По-сигурно е да следвам главата си, отколкото сърцето.

— Точно така. — По-възрастната жена я изгледа със смесица от веселие и съчувствие. — На всяка цена трябва да запазим своята сигурност, нали?

Уилям закрачи към гостната на своя апартамент с тераса на улица „Сейнт Джеймс“, където икономът му беше току-що въвел лейди Аштън. Не беше чудно, че Полин го посещаваше в този късен вечерен час. Веднага щом Уилям се върна в Лондон, той разгласи, че ще бъде за известно време в градското си жилище. В добавка беше намекнал тук и там, че се нуждае от женска компания. Като муха на мед Полин незабавно се озова в дома му.

Тя стоеше до прозореца и опитно излагаше на показ импозантния си силует. С отработено движение се извърна към Уилям с подобие на усмивка върху червените си устни. Беше поразително красива в кадифената рокля с цвят на червено бургундско вино, която се открояваше на фона на строгата обстановка в мъжката стая. Корсажът ѝ беше изрязан много дълбоко и разкриваше малко повече от гладките ѝ, бели гърди, отколкото налагаше добрият вкус. Но ефектът беше стимулиращ.

— Лейди Аштън... каква изненада! — измърмори Уилям, докато прекосяваше стаята.

— Лорд Уилям! — измърка тя, обвила пръсти около неговите. — Трябваше да те видя веднага. Надявам се, че нямаш нищо против посещението ми. Аз съм така ужасно разстроена.

Той се взря в лицето ѝ с мнима загриженост.

— Но защо, лейди Аштън?

Неочаквано в тъмните ѝ очи се появи влажен блясък.

— Може да ме наричаш Полин. Познаваме се доста отдавна, за да си го позволим.

— Полин — повтори послушно той. — Няма ли да седнеш?

Тя пусна ръцете му неохотно и отиде към дивана, седна и разстла полите си върху хлъзгавата дамаска.

— Питие? — предложи Уилям.

Когато тя кимна, той отиде да налее вино за двамата и седна в другия край на дивана. Полин задържа чашата с дългите си пръсти, нежно опипа столчето и ръба ѝ.

— Надявам се, че не съм попречила на плановете ти за вечерта — каза тя, като го гледаше напрегнато.

— Не си ми попречила — увери я той.

— Изглеждаш самотен, клето момче. — Гласът ѝ се смекчи до гърлен шепот. — И аз като теб съм самотна. — Положи глава на рамото му и го принуди да се размърда неловко.

— Лейди Аштън... Полин... моля те, не мисли, че съм равнодушен към теб, но за някой подозрителен човек тази ситуация би изглеждала доста компрометираща. Дълга на брат си известно чувство за вяръност...

— Брат ти е причината, за да се чувствам разстроена — прекъсна го тя, оглаждайки плата на сакото на Уилям, преди да положи отново

буза на рамото му. — Не понасям да се говори за това какво му се дължи, когато той очевидно съвсем не мисли какво дължи на мен. Не разчитам на никого в най-дълбоките си чувства, единствено на теб. Ти не можеш да бъдеш толкова безсърдечен, та да ме изгониш, нали?

Уилям пак се размърда неловко.

Не мога да се месея в отношенията между теб и Деймън...

— Аз не искам да се месиш — отвърна тя, а ръката ѝ започна бавно да го гали по гърдите. — Това, което искам, е приятел. Твърде много ли е за теб, Уилям? Брат ти напоследък не беше много внимателен с мен. Можеш ли да си представиш какво е това за една жена в моето положение? Имам нужда от другарски отношения.

— Ти сигурно можеш да ги имаш с някой друг, не с мен.

— Никой не е готов да ми ги предложи както ти, Уилям.

— Но моя брат...

— Деймън го няма засега. Той не се интересува какво правя в негово отсъствие, стига само да съм му подръка, когато ме желае. Той няма никаква отговорност към мен... знаеш това. Хайде, Уилям, ти си светски човек. Няма нищо лошо двама приятели да прекарат насаме известно време.

Преди Уилям да отговори, тя се притисна в него и впи червените си устни в неговите. Малките ѝ ръце зашетаха жадно по тялото му, а екзотичният ѝ парфюм го обви в непроницаем облак.

— Полин! — извика той и се дръпна, когато тя хищно зарови пръсти между бедрата му.

— Всичко е наред — избърбори тя и придвижи тялото си върху неговото. — Няма да кажем на никого. Не си ли се питал какво ще бъде, ако си с мен, Уилям? Ще ти доставя удоволствие, надминаващо всичко, което можеш да си представиш. Не се тревожи за брат си. Ти сигурно го ревнуваш — всеки би проявил ревност на твое място. Той е първородният син, той разполага с всичките пари и влияние. Заслужаваш да вкусиш от това, което е имал той... и аз ще ти го дам. — Агресивно придърпа ръката му върху гърдите си. — Да, докосвай ме — измърка тя. — Докосвай ме навсякъде... отведи ме в спалнята си... о, Уилям...

Когато се уви около него, сянка премина по лицето на Полин и тежките ѝ мигли леко се повдигнаха. Изведнъж очите ѝ се разтвориха широко и тя пребледня от изненада, когато съзря Деймън, изправен

пред тях. Очите му бяха студени, изражението му — твърдо като мрамор.

Напрежението растеше. Полин избута Уилям от себе си с решително движение. Задърпа корсажа си в безплоден опит да прикрие едрите си гърди. Погледът ѝ се върна към Деймиън и гласът ѝ затрепери, когато каза:

— Съжалявам, че видя това, мили. Сигурно те е заболяло много, че по-малкият ти брат се опитва да се възползва от мен.

Студена усмивка разтегна устните на Деймън.

— Аз чух всичко, Полин.

Уилям скочи от дивана и подръпна вратовръзката и сакото си с вид на оскърбен девственик.

— Питам се колко ли дълго ще изчакаш, преди да се покажеш — каза той и хвърли на Деймън смръщен поглед.

— Ти си планирал това? — запита Полин с нарастващ гняв, гледайки ту единия, ту другия. — Двамата сте се наговорили да ми скроите номер? — Изправи се пред Деймън със стиснати юмруци. На лицето ѝ изби гневна червенина. — Нямайте никаква почтеност! Няма да допусна да бъда манипулирана или измамена, мръснико!

Изведнъж Деймън избухна в гръмогласен смях.

— Ти не искаш да бъдеш манипулирана?

— Точно така. Задължен си ми за всички месеци, които прекарахме заедно, за употребата на моето тяло и начина, по който ме измами.

— Платих за употребата на твоето тяло твърде висока цена — осведоми я Деймън с весело пламъче в очите. — Колкото до това, че си измамена... трябва да ми го обясниш, защото не ми е съвсем ясно.

— Накара ме да повярвам, че ще поемеш отговорността за това бебе!

— Няма никакво бебе, колкото и да се опитваш да си го внушаваш.

— Аз действях за доброто и на двама ни — изрече буйно тя. — Ти знаеш, че сме добра двойка, Деймън. Знаеш, че съм най-добрата, която си имал досега и че ние сме точно един за друг...

— Зная, че ти смяташе да ми пробуташ копелето на брат ми — каза тихо Деймън. — Това беше майсторският ти удар, Полин, макар че той не е ласкателен нито за Уилям, нито за мен.

— Щях да успея. Сгреших само в това, че не прецених правилно колко е зависим той от теб. — Хвърли зъл поглед на Уилям. — Ти нямаш собствена воля, нали? — попита злобно тя. — Ще прекараш целия си живот в сянката на по-големия си брат...

— Достатъчно — каза Уилям и пристъпи напред да я хване за ръката. — Проклет да бъда, ако позволя да ме оскърбяват под собствения ми покрив. — Той я изхвърли от стаята.

— Слава Богу, най-сетне се отървах от нея — каза Деймън, като се отпусна на един стол и протегна крака.

Уилям се усмихна на израза на облекчение върху лицето на брат си. Отиде до бюфета и наля две блендита.

— Предполагам, че възнамеряваш веднага да съобщиш новината на Джулия.

— Да — макар че това няма да разреши проблемите между нас.

— Какви проблеми може да имаш сега?

Като се намръщи, Демън взе от Уилям предложената му напитка.

— Последния път, когато видях баща ни, той ми каза, че нито една жена няма да бъде достатъчно пуритански настроена, за да ми угоди. И беше прав. Казах ясно на Джулия, че искам от нея да изиграе една друга роля... да бъде прилично зависима и предана съпруга.

— Не виждам какво е лошото в това.

Деймън наведе глава и въздъхна тихо.

— Джулия не е като другите жени, които съм срещал. За нещастие нещата, които я правят единствена, са и най-големите пречки за един спокоен брак между нас.

— Ти искаш да напусне театъра завинаги — по-скоро констатира, отколкото попита Уилям.

— Не виждам никакъв друг начин. Бога ми, не мога да живея с мисълта, че жена ми се перчи на сцената пред хиляди хора. Опитах се да си го представя... — Деймън млъкна и потърка слепоочията си. — Не мога — каза той дрезгаво. — Но не мога и да престана да я желая.

— Може би след време това ще избледнее — рече Уилям в усилието си да бъде дипломатичен. — Има други жени на света, не по-малко красиви и съвършени от Джулия — и те биха подскочили при възможността да пожертват каквото е необходимо, за да се омъжат за бъдещия херцог на Лийдс.

— Аз не искам никоя друга.

— Ти с твоите изисквания — Уилям поклати глава и се ухили. — Винаги избираш по-сложното. Благодарен съм на Бога, че съм мъж с прости вкусове. Уверявам те, моите кръчмарки и лекомислени жени никога не ми създават проблемите, които имаш ти.

Деймън се прибра в лондонското си жилище с намерение да тръгне за Бат на сутринта след добра нощна почивка. Но бе събуден в предутринните часове от икономата си, който почука с тиха настойчивост на вратата на спалнята.

— Какво има? — измърмори Деймън.

Вратата се отвори съвсем малко.

— Извинете, милорд, но един от лакеите в Уорикшир ви носи писмо. Въпросът бил много спешен. Реших, че трябва да го узнаете незабавно.

Деймън разклати глава, за да проясни мозъка си.

— Какво да узная?

Влязъл в спалнята с лампа в ръка, икономът остави лампата на нощната масичка и подаде запечатано писмо на Деймън.

Като примигваше на жълтата светлина, Деймън счупи восъчния печат и бързо прегледа писмото. То беше от лекаря на баща му.

— По дяволите! — изруга тихо Деймън и за негова изненада пергаментовият лист затрепери в ръката му.

Икономът отклони погледа си, макар че на лицето му се четеше негласно разбиране.

— Да уведомим ли брат ви, Ваша Светлост?

След едноседмично възторжено посрещане на представленията на „Моята лейди измамница“, успехът на пиесата се разчу в цяла Англия. Театри от Бристол до Йорк шумно изявиха желанието си да бъдат включени в турнето на актьорите от „Капитал“. Критиката нарече ролята на Кристин, изпълнявана от Джесика Уентуърт, една от най-характерните ѝ роли.

Джулия смяташе за ироничен факта, че успехът, за който бе мечтала, се оказа далеч по-малко удовлетворяващ, отколкото бе очаквала. Чувстваше, че живее само в светлините на сцената, а всеки миг извън нея изглеждаше скучен и безинтересен. Сега тя разбираше точно какво чувства Лоугън. Тъй като тя беше пожертвала всичко

ценно в живота си, илюзиите на сцената бяха единственото, което ѝ оставаше.

Лоугън бе предложил на Джулия грандиозна сватба, но мисълта за това изпълваше Джулия с безпокойство. Тя го помоли вместо това да уреди интимна церемония и да пазят плановете си в тайна. Още не беше готова да даде обяснения или да се изправи пред изненадата на приятели и семейство, когато научат за решението ѝ да се омъжи за Лоугън. Тъй като не беше сантиментален, Лоугън се съгласи. В същото време Джулия се консултира с един адвокат, който потвърди всичко казано от баща ѝ. Съвсем скоро Деймън щеше да получи писмото, с което го приканваха да върне зестрата ѝ.

След предпоследното изпълнение на пиесата в Бат Джулия седеше в гримьорната си и отстраняваше грима от лицето си. Печално се взираше в огледалото и се питаше как да премахне вцепенението, което чувстваше вътре в себе си.

— Джесика! — Арлис нахълта в гримьорната без предупреждение, лицето ѝ сияеше от възбуда. — Трябваше да те видя веднага. Ти ще бъдеш първата, която ще узнае.

Джулия се обърна към нея с бледа усмивка.

— Първата, която ще узнае какво?

Усмивката на Арлис стана, стеснителна и тя протегна ръка.

— Майкъл току-що ми даде това.

Все още, без да става, Джулия се наведе и погледна безименния пръст на Арлис, върху който блестеше диамант на тясна златна халка.

— О, Господи! — възкликна тя и погледна приятелката си. — Това означава ли...

— Да! — потвърди просияла Арлис.

— То е много скоро, така ли?

— Може да изглежда така за другите, но не и за мен. Майкъл е единственият мъж, който винаги ще ме обича така и аз го обичам по същия начин. — Арлис погледна гордо пръстена и наклони ръката си, за да го види как блести. — Нали е хубав?

— Чудесен е — увери я Джулия.

— Той ми даде и това. — Арлис показва половината от една счупена сребърна монета. — Традиция е в семейството на Фиске да се чупи монета при годеж. Майкъл ще пази другата половина. Не е ли романтично?

Като взе монетата от приятелката си, Джулия се вгледа внимателно в нея и се усмихна едновременно с горчивина и нежност.

— Ти си много щастлива, Арлис. Рядко нещо е да можеш да се омъжиш за човек, когото обичаш.

Арлис се вгледа втренчено в приятелката си.

— Какво има, Джесика? Имаш ли проблеми с твоя любим? С лорд Савидж?

— Той не е мой любим. Аз... — Джулия се поколеба и внимателно подбра думите си. — Убедих се, че връзката ни е приключила.

— Не разбирам защо. Той е хубавец, богат и, изглежда, е кавалер...

— Реших, че нямам бъдеще с него.

— Дори да е вярно това, защо поне не се насладиш на връзката, докато продължава?

— Защото ще... — Джулия изведнъж млъкна, знаейки, че ще бъде крайно неразумно да довери нещо на Арлис, след като искаше да го пази в тайна. Но почувства желание да го сподели с някого. Неизговорените думи сякаш пърлеха устните ѝ.

— Какво е то? — попита Арлис, загрижено смръщена. — Можеш да ми кажеш, Джесика.

Джулия наведе глава и се загледа в скута си.

— Ще се омъжа за мистър Скот.

Арлис ококори очи.

— Не мога да повярвам. Защо, по дяволите, искаш да направиш това?

Джулия успя само да повдигне рамене в отговор.

— Ти не го обичаш — продължи Арлис. — Всеки вижда това финансови проблеми ли имаш? Или го правиш за кариерата си?

— Не, то... просто изглежда най-добрият избор за мен.

— Допускаш грешка — изрече Арлис категорично. — Ти не подхождаш на мистър Скот. Кога възнамеряваш да се омъжиш за него?

Вдругиден.

— Слава Богу, има още време да отмениш сватбата.

Джулия беше мислила, че като сподели с някоя приятелка за решението си, това може да облекчи депресията ѝ и тежестта, която чувства в себе си. Надеждите ѝ обаче намаляха бързо, като разбра, че

никакво съчувствие и добронамерени възражения няма да облекчат положението.

— Не мога да направя това — отвърна тя тихо и върна половинката от сребърната монета на Арлис. Взе влажна кърпа и си изтри страните, премахвайки последните останки от ружа, а трескавият ѝ ум препускаше от една мисъл към друга.

— О, Джесика... ти не си бременна, нали?

Джулия поклати глава и гърлото ѝ се сви при прилива на чувство.

— Не, не, няма нищо такова. Причината е само, че не мога да имам мъжа, когото желая поради твърде много причини за обяснение. И тъй като животът ми с него е невъзможен, трябва да се омъжа за мистър Скот.

— Н-но — заекна Арлис, — ти си тази, която винаги ми е казвала да си избира мъж по любов, а не по друга причина! Каж ми тогава...

— Обмислила съм всяка своя дума — отговори Джулия с леко пресипнал глас. — За жалост не всички се сбъдват.

— Трябва да има нещо, с което да ти помогна.

Джулия се пресегна да докосне ръката на приятелката си и ѝ се усмихна предано, а очите ѝ изведнъж проблеснаха.

— Не — въздъхна тя. — Все пак ти благодаря, Арлис. Ти си мила приятелка и аз съм щастлива, че те имам.

Арлис не отговори, а на лицето ѝ се прокрадна замислено изражение.

Погребението на херцога на Лийдс будеше недоумение — то беше посетено само от няколко роднини и близки приятели. Деймън трудно можеше да разбере, че баща му най-сетне почива в покой, че са приключили безкрайните му спорове, провали и забавления. Като гледаше напрегнатото лице на брат си, Деймън си помисли, че Уилям изпитва явно същата смесица от тъга и смущение.

След като ковчегът бе спуснат в студената есенна земя и калните лопати заизсипаха пръст върху лъскавата дървена повърхност на ковчега, опечалените се върнаха в замъка да хапнат и пийнат. Деймън и Уилям вървяха с бавни крачки, в мълчание.

Вятърът рошеше косата на Деймън, а той се взираше напрегнато в сиво-зеления пейзаж край тях. Познатата гледка на замъка му вливаше спокойствие и внезапно изпита гордост, че благодарение на неговите усилия имението бе запазено за семейството. Фредерик почти бе изгубил всичко за Савиджови. Ала въпреки егоистичните прищевки и пагубни навици нямаше и следа на удовлетворение от смъртта му. Деймън знаеше, че баща му ще му липсва... всъщност той вече чувстваше това.

— Татко преживя много хубави мигове, нали? — произнесе Уилям. — Правеше каквото си иска и пращаше по дяволите последствията. Ако не е предвиден за рая, обзалагам се, че ще примами стария Луцифер за една голяма игра на карти — сигурно вече го е направил.

Деймън почти се усмихна, като си представи картината.

— Аз приличам твърде много на него — продължи Уилям тъжно. — И ще свърша точно като него, сам и ликуващ от миналите си безпътства, ще се опитвам да пощипвам прислужничките, когато минават покрай мен...

— Няма да го правиш — увери го Деймън. — Аз няма да позволя това.

Уилям въздъхна дълбоко.

— Досега си направил твърде малко, за да ме спреш. Аз трябва да се реализирам Деймън. Трябва да правя нещо друго, край на преследването на леки жени, край на безумното пилеене на пари за пиене, облекло и коне.

— Не си единственият, който трябва да се промени.

Като чу суровия тон на брат си, Уилям го погледна изненадан.

— Сигурно нямаш предвид себе си? Ти си добросъвестен, разумен. Нямаш лоши навици...

— Аз съм дяволски арогантен. Искам всичко да става точно така, както предварително съм решил.

— Винаги съм си обяснявал това отчасти с обстоятелството, че си по-големият. Някои го смятат за добродетел.

— Джулия не е от тях.

— Е, тя не е обичайният тип жена, нали? — Уилям спря поглед на замъка пред тях, величествените му контури и големи каменни сводове се отразяваха в сребърното езеро под него. — Можеш ли да си

я представиш да живее толкова далеч, отделена от забавленията в Лондон?

Деймън всъщност си представяше, че това е възможно. Не беше трудно да види Джулия в съзнанието си как язди с него през хълмовете и горите, които обграждаха имението, а русата ѝ коса се развява, разрошена от вятъра... или като домакиня на танцова вечер в големия салон... стройната ѝ фигура се осветява от масивните канделабри... или как се любят на огромното легло в източната спалня, а после се събуждат заедно при изгрева на слънцето.

Умът на Деймън още бе изпълнен с образа на Джулия, когато той и Уилям влязоха в замъка. Като минаха през тълпата, изпълнила приемната и трапезарията, те се упътиха към библиотеката, тук ги очакваше мистър Арчибалд Лейн. Лейн беше адвокат, когото Деймън използваше от години за надзираване на работите му. Макар в известна степен скромен в маниерите и вида си, Лейн бе рядко интелигентен. Той беше малко по-възрастен от Деймън, но оредяващата му коса и очилата му придаваха вид на улегнал човек на солидна възраст.

— Милорд... тоест, Ваша Светлост... — избъбри Лейн, като поеръката на Деймън за здрависване. — Надявам се всичко да е в ред с вас. С други думи, добре, както се очаква.

Деймън кимна и предложи на адвоката питие, което той отказа.

— Предполагам, че няма да има изненади в завещанието на баща ми — отбеляза Деймън и кимна към подредената купчина книжа на близкото бюро.

— Нищо, което да изглежда извън обикновеното, Ваша Светлост. — Обаче, преди да се заемем с това, има нещо друго... — Израз на неловкост се появи на тясното лице на Лейн. — Неотдавна аз получих копие от писмо, отнасящо се до мисис Уентуърт и обстоятелствата около вашия, хм... брак.

Деймън го гледаше с интерес.

— Изглежда, брачният съюз е бил невалиден от самото начало — продължи адвокатът. — Той трябва да бъде смятан за годеж, който не се е състоял. Като такъв лорд Харгейт е поискал връщането на зестрата, заплатена на Савиджови.

Деймън поклати глава, като напразно се опитваше да разбере казаното от Лейн.

— Според Харгейт дъщеря му Джулия ще смята, че и двамата сте свободни от днес нататък от всички задължения, произхождащи от този недействителен брак.

— Трябва да говоря с нея — чу се Деймън да изрича. Джулия искаше да ликвидира всякаква надежда за връзка между тях. Той трябва да я убеди в обратното. — По дяволите... тя е моя жена. — Макар да знаеше, че това всъщност не е вярно, Деймън не можеше да мисли за нея по друг начин. Обичаше я... нуждаеше се от нея.

— Ваша Светлост — каза адвокатът, — вие нямате съпруга. И по всички закони на страната не сте и имали.

Вие нямате съпруга. Думите прозвъняха в ушите на Деймън тихо, но замайващо със своята сила. *Вие нямате съпруга...* Уилям избра този момент, за да се намеси.

— Деймън... това може би е пръстът на съдбата, който ти подсказва да започнеш ново начало. Баща ни почина и ти сега си напълно свободен. Нямах основание да не се насладиш на нещата в живота, от които винаги си се отказвал.

— След всичкото това време... — продължи Деймън. — След всичките години на напразни усилия да я открия, тя отива при най-близкия адвокат и подава писмо като това. За Бога, като я достигна...

— Трябва да благодариш на Джулия — пресече го Уилям. — Според мен тя е извършила разумна постъпка. Ясно е, че не си подходите и тя е достатъчно умна да го разбере... — Гласът му замря.

— Не знаеш, по дяволите, какво говориш! — озъби му се Деймън.

— Ти си прав, аз не съм — каза бързо Уилям. — Има моменти, в които устата ми, изглежда, работи, независимо от ума ми... и това е дяволски неудобно. Отивам горе. — И без да губи време, той напусна стаята, след като хвърли предупредителен поглед на адвоката, от който Лейн размърда неспокойно крака.

— Ваша Светлост, ако желаете, мога да се върна по време, което е удобно за вас, за да разискваме работите на баща ви...

— Вървете — каза Деймън.

— Да, Ваша Светлост. — Адвокатът изчезна още по-бързо и от Уилям.

Деймън не можеше да проумее постъпката на Джулия. Намери се седнал на бюрото с напитка в едната ръка и бутилка бренди в другата.

Лекият огън на алкохола започна да топи хладната буца в стомаха му.

Джулия не го желае, не желае и живота, който ѝ предлага. Искаше му се тя да е тук в този момент, да бъде удобна мишена за ироничните му думи, които да ѝ подхвърли. Тя беше глупачка, щом предпочита живот на сцената пред този на херцогиня. Сигурно всеки ще ѝ каже това... и тя самата може би го знае, въпреки че настоява да продължи проклетата си кариера.

Мисли за отмъщение напиреха в главата му. Искаше му се да я удуши, да я набие, та тя да приеме това, което иска той... но тя никога нямаше да отстъпи пред него. Беше твърде упорита, за да го направи. Може би трябва да си намери някоя миловидна, изчервяваща се дъщеря на благородник за жена и да я води навсякъде, където Джулия непременно ще я види. Той ще накара Джулия да ревнува, ще се перчи с хубавата си млада жена пред нея, докато Джулия се изяде от завист и съжаления. Ще я накара да повярва, че мнимият брак не е означавал нищо за него, че се смята за щастливо освободен от нея.

Деймън си наля още една чаша и я пресуши в търсене на забрава. Горчивината поотслабна и той загледа книгата пред себе си, докато думите и буквите им заприличаха на безпорядъчни, неразгадаеми знаци. Гласът на Джулия звучеше в главата му.

Ти ще искаш от мен да се откажа от всичко, което съм постигнала, всичко, от което се нуждая, за да бъда щастлива...

Ако стана твоя съпруга, ще ме оставиш ли да ходя, където си искам, да правя каквото ми е приятно, без да задаваш въпроси или да ми отправяш упреци?

Не се връщай при мен.

И спомена за сардоничния въпрос на Лоугън Скот, от който го болеше дори сега. *Можеш ли да ѝ дадеш всичко, каквото поиска?*

Мислеше за Джулия във всичките ѝ образи. Не бе срещал жена, която да е толкова очарователна. За пръв път започна да разбира, че да я затвори в позлатена клетка, както бе решил, ще бъде непоносимо за нея.

— Деймън? — Резкият глас на Уилям го изтръгна от унеса. Дойде без покана в библиотеката и хвърли запечатана бележка на бюрото. — Това току-що пристигна от Бат.

Деймън се вгледа в писмото, без да посегне за него.

— От Джулия ли е?

— Колкото и да е странно, писмото, изглежда, е от приятелката й Арлис Бари. Реших да ти го донеса, преди да си се напил толкова, че да не можеш да го прочетеш.

— Вече съм пиян — избъбри Деймън и надигна отново чашата. — Ти го прочети.

— Много добре — каза весело Уилям, — въпреки че знаеш как мразя да надничам в чужди работи. — Като разчупи восъчния печат, той прегледа внимателно писмото. Веселият израз в очите му помръкна и спря изпитателен поглед на брат си.

— Какво пише нашата мис Бари? — попита Деймън мрачно.

Уилям се почеса по тила и поклати глава със съмнение.

— Като имам предвид сегашното ти състояние, по-добре ще е да обсъдим по-късно въпроса.

— Кажи ми, дявол да те вземе!

— Много добре. Мис Бари пише, че макар да не е нейна работа да се меси, тя се чувства задължена да те уведоми, че е научила от Джесика Уентуърт за намерението й да се омъжи за Лоугън Скот... утре.

Уилям се сепна, когато чашата с бренди на Деймън се разби в стената зад него, обсипвайки всичко с кехлибарени капки и парченца кристал.

— Какво смяташ да правиш? — попита Уилям предпазливо.

— Заминавам за Бат.

— Мисля, че трябва да дойда с теб.

— Стой тук.

— Деймън, не съм те виждал в това състояние никога преди и това много ме плаши... — Но преди последната дума да се отрони от устните на Уилям, брат му напусна стаята с решителни крачки.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тази вечер по време на представлението Джулия се чувстваше далеч отгук. Може би защото щеше да се омъжи на другия ден за Лоугън Скот и да свърже бъдещето си с неговото в траен, макар и безличен съюз. Съзнанието ѝ се задържаше на този факт, дори когато изричаше репликите си, смееше се и плачеше на сцената.

Досега Деймън сигурно бе получил писмото. Какво ли е казал? Как ли се е почувствал? Питаше се какво ще стане при следващата им среща, когато му се представи като съпруга на Лоугън Скот. Така ще бъде по-добре и за двамата, каза си тя... но разумните основания не облекчаваха болката и тъгата, които чувстваше отвътре.

Пиесата завърши с продължителни аплодисменти, а актьорите с поклони се отплащаха за бурното одобрение. Когато Лоугън най-сетне я отведе от сцената, Джулия подръпна влажния си от пот корсаж и въздъхна с облекчение.

Лоугън я обгърна с преценяващ поглед.

— Изглеждаш малко неспокойна. Почини си добре тази нощ — посъветва я той, знаейки, че колегите ѝ ще се опитат да я склонят да отиде с тях на вечеря. — Ще се погрижим за нашата церемония утре сутрин, преди да заминем за Бристол.

Джулия успя да се усмихне слабо.

— Още турнета, още представления... това не прилича много на меден месец, нали?

Той я погледна така, сякаш тази мисъл не му беше хрумвала досега.

— Би ли искала да имаме меден месец?

За частица от секундата тя беше изкушена да каже „да“. Искаше да посети някое екзотично място, където да се отпусне и да си позволи да забрави всичко, макар и за малко. Но идеята да отиде някъде само с Лоугън ѝ действаше потискащо. Освен това той нямаше да е съгласен да прекъсне плана за турнето каквато и да е причината, пък и следеше отблизо реконструкцията на театър „Капитал“.

— Не — прошепна Джулия. — Сега не е време за това. Може би някой ден...

— В Рим — обеща той. — Или в Гърция. Ще отидем на празненствата в Атина и ще гледаме пиеси в театър на открито.

Джулия се усмихна и се запъти към гримьорната си. Разминаваше се с тълпи от хора, без да забелязва, когото и да било.

— Мисис Уентуърт? — чу тя нисък глас до себе си.

Беше един от сценичните работници. Той и още един мъж стояха от двете ѝ страни, притиснати от хората около тях.

— Да — каза с неудоволствие Джулия. — Тук е много шумно, нали? — Изчака, докато намери възможност да продължи и после се отдалечи. За нейна изненада те продължиха в същата посока, следвайки я отблизо. Неловко чувство пропълзя в нея, тя ускори крачки.

Но преди да прекрачи прага, бе хваната изотзад, писъкът ѝ бе заглушен от памучна кърпа, натикана в устата ѝ, а ръцете ѝ извити назад. Обзе я ужас. Тя се загърчи в напразни усилия да се освободи, когато ѝ метнаха една пелерина с качулка, за да скрие лицето ѝ. Двата мъже я понесоха с бързи крачки, стискаха здраво ръцете ѝ и я държаха изправена.

— Извинявайте, мисис Уентуърт — избъбри единият от тях, — но отвън чака един господин, който ни плати да ви отнесем до него. Казва, че иска само да поговори с вас за няколко минути... Това не е чак толкова много, нали?

Вцепенена от страх, Джулия виждаше как минават през задната част на театъра, а после я метнаха в чакащата отвън карета. Качулката ѝ пречеше да вижда всичко. Тя стоеше безпомощна, с вързани ръце, заклещена между седалката и облегалката ѝ. Дишаше тежко, мъчително. В каретата цареше тишина. Тя потегли с килване и се отдалечи от театъра.

Пот течеше на ледени капки по шията ѝ и се спускаше между гърдите. Тъкмо си помисли, че е сама в каретата, усети някой да се приближава до нея. Свила се от страх, тя наведе глава, когато една ръка хвана качулката и я дръпна назад, за да открие лицето ѝ. Тя погледна с изумени очи. Пред нея стоеше съпругът ѝ — бившият съпруг, — лорд Савидж.

Първата ѝ реакция беше изблик на гняв, но той бързо замря, когато се вгледа в мъжа си. Усети как лицето ѝ побелява под ивиците грим. Никога не беше виждала Деймън такъв — рошав и вонящ на бренди.

Той ѝ заговори като заваляше думите.

— Добър вечер, мисис Уентуърт. Толкова е любезно от ваша страна да ми отделите час-два от ценното си време. — Горещите му пръсти приближиха брадичката ѝ и я погалиха. Джулия дръпна главата си назад и се взря в него, като мълчаливо го подкани той да извади кърпата от устата ѝ.

— Не — поклати глава той, прочел мислите ѝ. — Не искам да чуя какво имаш да ми кажеш. Ти много ясно ме отрязва и се съгласи да се омъжиш за Скот. Да, зная за това... Би трябвало да постъпваш поумно, а не да доверяваш тайните си на Арлис.

Свали пелерината от раменете ѝ и спря поглед открито на тялото ѝ, върху хълмчетата на гърдите.

— Успя ли вече да го направиш свой любовник? — попита Деймън. — Нямах вид на задоволена жена... Това не е видът, който имаше, след като те любих аз. Доставиха ли ти удоволствие ръцете му върху теб, устата му върху твоята? Какво е да легнеш с мъж, когото не обичаш?

Джулия искаше да поклати глава в отказ, но остана упорито неподвижна, с очи, приковани в мрачното му лице. Проклет да е, задето си позволява да постъпи така с нея, егоистичният негодник! Търсел е отмъщение... искал е да ѝ изкара ангелите от страх. Имаше нещо различно във вида му тази вечер, грубост, която заличаваше красотата му, правеше го да прилича на сатир. Явно, бе способен на всичко... като ранен звяр, който изпитва удоволствие, когато наранява всички наред, за да си отмъсти за болката.

— Той не те обича — каза Деймън. — И аз нямаше да те обичам, ако можех да си го наложа. Но ще направя всичко да избия мислите за теб от главата си... за твоето лице, за твоето сладко тяло...

Докосна гърдите ѝ, отпърво леко, а после склучи пръсти около издутата заобленост и стисна, от което Джулия издаде тих вопъл на болка. — Това е мое — продължи той, а дъхът му облъхна лицето ѝ и шията. — Ти още си моя жена. Това няма никога да се промени. Никой божи или човешки закон не може да те отнеме от мен.

Оскърбена, Джулия се опита да се отдръпне, но той я прикова към седалката. Мислите се завъртяха в главата ѝ, когато той се наведе над тялото ѝ с неразбираемо мърморене, а устните му търсеха шията ѝ, ръцете му я милваха несръчно, но със страст. Тя затвори очи и се помъчи да се пребори със собствения си отклик, ала нищо не можеше да спре внезапния трепет на нервите, набъбването на зърната ѝ срещу дланите му, препускащият пулс. Тя се опиваше от познатата миризма, от мекото докосване на неговата коса до бузата ѝ, когато устата му се спускаше от шията ѝ към вдлъбнатинката на гърдите.

Деймън пиеше солената следа по кожата ѝ, а дъхът му гореше като пара влажния път, по който вървеше устата му. При звука на слабия ѝ ропот той се вгледа в нея победоносно. Джулия знаеше, че нейното лице пламти и сърцето ѝ тупти в ушите, че признаците на възбудата ѝ са явни. Деймън грубо издърпа кърпата от устата ѝ и впи устни в нейните.

Джулия се дръпна рязко.

— Развържи ръцете ми — каза тя задъхано.

— Не и преди да сме разрешили някои въпроси.

— Не мога да разисквам нищо, когато си пиан.

— Не съм пиан — но съм пил. То беше единственото нещо, което ме държеше здравомислещ по пътя за Лондон.

— Какво смяташ да правиш? — попита тя. — Да ме отвлечеш? Да осуетиш по някакъв начин сватбата? Няма смисъл, само ще забавиш неизбежното.

— Смятам да те погубя за всеки друг мъж. — Ръцете му докоснаха леко нежната шия. — Ти може да избереш него, но никога няма да имаш това, което аз мога да ти дам.

— Искаш сега да ме изнасилиш? — попита Джулия студено, пренебрегнала пламтящия ответ на тялото си при неговото докосване.

— Няма да бъде изнасилване. Господи, какъв егоизъм!

— Ще ме накараш да съжалявам за всичко, което се е случило между нас.

— Можеш да съжаляваш. Ще съжаляваш, като разбереш какво е да бъдеш обичана от някого, като легнеш в леглото до мъж, който не дава пет пари за нищо, освен за своята професия.

— Аз искам точно това. И не съм спала с Лоугън — нашият брак ще бъде брак за удобство.

Деймън изсумтя в отговор.

— И това ще стане накрая. Ти си твърде красива за него, за да не те желае. Но ти ще се пробудиш до него, желаейки мен.

— Мислиш ли, че не зная това? — попита тя и гласът ѝ изведнъж пресекна. — Мислиш ли, че ми е лесно да приема предложението за брак без любов, вместо да остана при мъжа, когото аз...

Думите ѝ замряха, но Деймън използва веднага недовършеното изречение.

— Мъжът, който какво! Кажй го, Джулия. Ти ми дължиш това.

Тя стисна треперещите си устни и се вгледа в него с блестящи очи.

Дъхът му замря, когато я погледна.

— За Бога, ще те накарам да го признаеш, преди да свърши нощта.

— Каква полза ще има? — попита тя и една сълза се отрони от окото ѝ и се плъзна по бузата.

Деймън прокара палец по мократа следа.

— Искам да чуя думите. Искам да зная, че разбираш какво вършиш. — Лицето му беше много близо до нейното, разрошената му черна коса беше паднала на челото, очите му бяха зачервени. Той се пресегна и развърза ръцете ѝ.

— Зная какво искаш — изрече грубо той. — Това, от което се боиш най-много... да бъдеш обичана от мъж, да му се отдадеш без остатък. Но ти си твърде уплашена да ми се довериш. Мислиш, че ще използвам чувствата ти срещу теб, както баща ти е сторил с майка ти.

— А какво ще кажеш за себе си? — попита Джулия, като се гърчеше до него, за да се освободи. — Ти трябва да имаш всичко по твой начин, за твое удобство, независимо какво трябва да пожертвам аз, за да ти угодя!

— Няма да се наложи.

И двамата притихнаха, сплетени като борци в схватка. Каретата спря и Деймън извлече Джулия от нея въпреки протестите ѝ. Бяха пристигнали пред дома на Савидж в Лора Плейс. Двама смутени лакеи се опитваха да изпълняват задълженията си, докато техният господар вкарваше очевидно съпротивляващата се жена в жилището си. Джулия помисли да извика на помощ домашните прислужници, но Деймън я възпря:

— Не се опитвай. Те няма да ти помогнат.

Джулия продължи да се съпротивлява, когато той я повлече към стълбите, докато накрая спря и я метна през рамо. Накрая стигнаха спалнята му, мебелирана с масивно легло, покрито с яркосин балдахин. Като остави Джулия на дюшека, Деймън отиде до вратата и я заключи. Обърна се към нея и пусна ключа на постлания с килим под.

Джулия се изтърколи от леглото с вдървени мускули, обидена от тази безцеремонност.

— По този начин ли си се справял с лейди Аштън? Защото, уверявам те, при мене няма да мине.

— Аз прекратих връзката си с Полин. Тя не е бременна. Не може да има претенции към мен.

Джулия не пожела да покаже никаква реакция към новината, въпреки че сърцето ѝ подскочи радостно.

— Каква ирония — каза тя. — Лишаваш се едновременно от съпруга и от любовница.

— Радвам се, че не се оженихме.

— Защо? — попита тя.

Деймън свали сакото си. Пусна го на пода и се зае да разкопчава ризата си.

— Сега сме само двамата с теб. Миналото не е вече между нас и всичко, замислено от родителите ни, приключи.

— Каза ли на баща си за писмото? — попита Джулия, която още не беше се накарала да каже на семейството си за извършеното от нея.

Странно, застинало изражение преобрази лицето му.

— Не — отговори късо. — Той почина.

— Какво? — попита Джулия изумена, без да осъзнава напълно смисъла на думите му. — О! — изрече тихо тя. — Затова ти не се върна в Бат. Из... извинявай...

Деймън я прекъсна с нетърпеливо повдигане на рамене, явно не желаеше да говори по въпроса.

— Беше болен отдавна.

Състрадание и съжаление, любов и вина се смесиха в душата на Джулия. Ако знаеше, тя нямаше да изпрати писмото по времето, когато херцогът вече е умирал.

— Предполагам, че не съм избрала добре времето... — започна тя разкайно.

— Не ми е необходимо състраданието ти. — Деймън издърпа ризата си от панталона. Белият лен се разтвори и откри стегнатите мускули на корема. — Искам да се съблечеш и да легнеш в леглото.

Устата на Джулия пресъхна, тя усещаше бясното пулсиране на кръвта във вените си.

— Не можеш да искаш това.

— Желаяш ли да ти помогна?

— Да не си полудял? — каза тя. Гласът ѝ беше сдържан, въпреки лекото задъхване.

— Нищо не ми пречи да стана такъв. — Макар Деймън да изви сардонично устни, Джулия разбра уплашена, че той говори сериозно. — Такъв съм от момента, в който те срещнах — продължи Деймън. — Питам се защо не се влюбих в някоя друга... в жена, която ще мечтае за живота, който ѝ предлагам. Но аз никога не съм имал право на избор.

Обичах те дълго преди да разбера, че си моя съпруга. Като установих, че ти си Джулия Харгейт, това ми се стори щастливо съвпадение, което никога не съм очаквал. Надявах се то да те привърже към мен... но както ти спомена веднъж, бракът не е бил никога действителен. Не можех да те държа в обета, който си била задължена да спазваш от дете. Но ти беше решена да наложиш своето разбиране, аз — моето. Боя се, че никой от нас не е твърде опитен в изкуството на компромиса. И никой не можа да принуди другия да промени позицията си. Така че... остава ми само едно желание. За пръв път в живота си искам да те любя и чувам как признаваш, че ме обичаш.

Гледаха се един друг, потънали в море от страст и отчаяние, без надежда. И в тази напрегната тишина откъм стълбите проехтя заплашителен мъжки глас. Прислугата се опитваше да го разубеди, но той настояваше за нещо, без да се съобразява.

— Савидж! Искам да зная къде, по дяволите, е Джесика! Ти, проклетите страхливецо... Искам да я видя веднага!

Джулия застина. Господи, та това беше гласът на Лоугън, но тя никога не беше го чувала да вика така, освен когато играе на сцената. Изглежда беше вбесен. С поглед все още прикован в Деймън тя извика с напрегнат, но овладян глас:

— Аз съм добре, Лоугън.

Гласът му се чу по-отблизо, явно изкачваше стълбите:

— Къде си?

Джулия погледна Деймън, който не мръдна. Очевидно възможността да срещне разярения Лоугън Скот ни най-малко не го тревожеше.

— Аз съм в апартамента вдясно от стълбището — отговори тя. Предпазливо се придвижи към ключа, който блестеше на килима, като се питаше дали Деймън ще ѝ попречи да отключи вратата. Но преди да стигне до ключа, вратата се разтресе от страшен тътен, последва втори и пантите изскърцаха тревожно. Още два опустошителни удара и вратата зейна.

Лоугън застана до отворената врата. Изглеждаше ужасно — мрачен, с разрошена коса и разкривено лице. Бързо огледа стаята: раздърпаните дрехи на Джулия, самото на пода, ключа, разкопчаната риза на Деймън. Презрителна усмивка разтегна устните му.

— Ще те науча да стоиш далеч от нея, само почакай.

Мрачно удоволствие хвърли зловеща сянка на лицето на Деймън.

— Тя още не е твоя.

— Аз съм съвсем добре — каза Джулия на Лоугън, останала без дъх от омразата, изпълнила стаята. — Моля те, отведи ме оттук и ще решим това по-късно като зрели хора...

— Единственото място, където ще отидеш, е в леглото ми — изрече Деймън прегракнало. — След като изхвърля годеника ти от дома ми.

Това беше очевидно последната капка в чашата на търпението на Лоугън. Той скочи напред със светкавична бързина, замахна в широка дъга с едрия си юмрук и го стовари върху лицето на Деймън.

— Не — извика Джулия и се спусна да ги раздели, после спря, когато Деймън изведнъж се нахвърли срещу противника си. Двамата мъже се биеха яростно, нанасяха си удари въпреки виковете на младата жена да спрат. Деймън изтласка Лоугън няколко крачки назад и двамата се загледаха убийствено.

Джулия приближи Лоугън и сложи възпираща ръка на гърдите му. Той сведе поглед към нея, а ноздрите му се издуваха при всяко вдишване.

— Моля те — изрече кротко тя, — това не е необходимо.

— Тръгвай сега с мен — процеди Лоугън.

Джулия понечи да го последва, но нещо в нея се възпротиви на тази мисъл. Можда само да каже със запъване:

— Аз... н-не мога.

— След всичко, което той ти направи? — попита рязко Лоугън. — Един от сценичните работници е видял как те отвличат зад кулисите. Веднага разбрах, че това е работа на Савидж. Бог ми е свидетел, че не се изненадах от постъпката му. — Хвана я за раменете, пръстите му се впиха в нежната ѝ плът. — Той вярва, че те притежава, Джулия. Напусни го още сега и да свърши тази ужасна бъркотия.

Тя наведе очи. Не можеше да гледа повече лицето му.

— Още не — каза полугласно. — Нещата не са уредени. Моля те, опитай се да разбереш.

— О, разбирам — отвърна хладно Лоугън. Джулия усети как пръстите му се разхлабват около китката ѝ. — Да те чакам ли долу?

— Не, но... Благодаря ти, че дойде тук. — За мен е много важно, че пожела да ме защитиш.

— Ако можеш да те защитя и от самата теб — изрече той с иронична нотка в гласа. — Като си размени злобни погледи с Деймън, Лоугън се обърна и напусна стаята.

Джулия обърна лице към Деймън. Лицето му явно показваше, че няма какво да ѝ каже.

— Върви си — каза той и избърса с ръкава на ризата си окървавения си нос.

Устата ѝ се сви от силно раздражение. Като отиде до умивалника, тя намери една ленена хавлиена кърпа и я накваси с вода от порцелановата кана. Деймън седна на края на леглото и дръпна главата си назад, когато Джулия се опита да избърше лицето му.

— Може би носът ти е счупен? — попита Джулия и се опита да избърше кръвта от горната му устна.

— Не — възпря я той и взе кърпата от ръцете ѝ. — Можеш да престанеш да играеш ролята на услужлив ангел. Нямам нужда от теб.

Джулия поклати бавно глава.

— Нуждая се от теб — каза тя тихо.

Деймън не помръдна, но тя усети как се стягат мускулите му.

Той се бореше мълчаливо с останките на ревността. Лудостта, която го бе завладяла, откак откри, че тя възнамерява да стане съпруга на Лоугън Скот, започна да се оттича по малко.

Ръката ѝ лежеше нежно на бузата му, синьо-зелените ѝ очи бяха изпълнени с чувство, което накара сърцето му да се свие болезнено. Толкова силно я желаше, че се задушаваше от тази мисъл, искаше я сега, веднага, завинаги. Имаше още много неизказани думи, болезнено нужни обяснения, въпроси за разрешаване... Но той пренебрегна всички тях и протегна ръце към Джулия с движение, което я изненада.

Тя не се възпротиви, когато той покри устните ѝ със своите, целувайки я жадно. Устните ѝ се разтвориха, ръцете ѝ се плъзнаха под отворената му риза, дланите ѝ спряха на гърба му. Колко ноци бе мечтал той за тази Джулия, нежна и податлива, притисната в него.

Деймън я обърна, опря гърба ѝ в дюшека, а косите ѝ се разпиляха зад главата в златист поток. Като се наведе над нея, той зацелува шията ѝ, премина и на гърдите. Зърната ѝ се втвърдиха и тя издаде тих звук, когато Деймън я захапа леко през корсажа.

Изглеждаше невероятно, че Джулия не се съпротивляваше, начина, по който тя приемаше неговите докосвания... Той разбра, че тази нощ тя ще му позволи всичко, което желае той, и сърцето му заби бясно. С несигурни пръсти развърза корсажа ѝ, свали го от раменете ѝ и го смъкна до кръста. Тя вдигна бедра и му помогна да съблече напълно костюма ѝ, оставайки само по долно ленено бельо. С леко движение тя се изправи на колене и свали през главата ризата си, разкривайки съблазнителните извивки и сенки на своето тяло. Деймън докосна нежната закръгленост на едрата ѝ гърда, прокара ръка по напрегнатия връх. Като вдигна поглед към сияйното лице на Джулия, видя нежност, която го разтопи.

— Направи това, което обеща — каза тя с притихнал глас. — Люби ме тази нощ... и нека ти разкрия колко много те обичам.

— А на сутринта? — не се сдържа да я попита той.

Тя се усмихна, сякаш въпросът беше глупав, и се наведе напред да целуне устните му.

— Изгаси лампите — прошепна тя.

Тялото на Джулия изглеждаше прозрачно в дрезгавината, гладко и сребристо. Копринената лъскавина на чорапите ѝ и ръбовете на жартиерите бяха всичко, което остана да я покрива. Деймън свали дрехите си и се сниши върху дюшека, а усещанията му закръжаха във вихър, когато привлече голото ѝ тяло към себе си, пламък подпали всичко, до което се допираше кожата им.

Нежните ръце на Джулия се придвижиха по гърба му и по бедрата, върнаха се на кръста му. Сега тя беше по-смела от друг път, устата и пръстите ѝ действаха влудяващо — палава нимфа, решила да го измъчва.

Деймън се възпря да я вземе веднага, искаше удоволствието да продължи по-дълго. Откопча един от жартиерите и смъкна чорапа ѝ, като целуваше всеки милиметър от розовата кожа, проби си път и към вътрешната страна на бедрото, отиде към свода на стъпалото ѝ. Джулия протегна и другия си крак, сладострастно изви пръстите си, обути в копринения чорап. Деймън свали и другия чорап, накара я да се гърчи при гъделичкащото усещане на устата му зад коляното ѝ. После я обърна под себе си.

— Кажи ми — изрече повелително той, заровил глава в меката ѝ коса.

Джулия отвори очи и той съзря палавия блясък, който се опитваше да скрие пълната ѝ наслада.

— Какво да ти кажа?

— Това, което обеща да ми кажеш.

— По-късно — отвърна тя, хвана члена му в ръка и го пъкна между бедрата си. Деймън се възпротиви, искаше да чуе думите, които тя криеше. Джулия изкусно се извиваше, шепнеше еротични обещания, стискаше стройните си бедра около него. Неволен смях се изтръгна от гърлото му. Той я зацелува, предизвикан от бързото ѝ дишане, трепета, обзел я цялата.

— Вземи ме сега — промълви тя, останала без дъх. — Сега, сега...

— Обичаш ли ме? — попита той, галейки корема ѝ.

— Да — простена най-сетне Джулия и разтвори бедра. — Не ме карай да чакам повече. — Тя изгори лицето му със заплахи и молби, докато накрая той отстъпи, пъкна пръсти в нея и ги задвижи ритмично, което бързо я доведе до освобождение. Изви се нагоре и достигна оргазма със стенание и безкрайни тръпки.

Дълго след това клепките ѝ трепкаха, тя отговаряше на неговите целувки, устните ѝ пареха. Той отпусна бедра върху нейните и телата им се сляха в тласък, който изтръгна от нея стон на удоволствие. Влезе в нея с дълги и бавни движения, а тя притиска гърба и бедрата му, за да

го притегли по-навътре в себе си. Хванал китките ѝ в ръка, той ги изви над главата ѝ и я прикова здраво върху дюшека.

Джулия усети устата му на шията си, устните, по които трептяха неизговорени думи. Ръцете му се задвижиха от гърдите ѝ, достигнаха меката гънка, там, където се съединяваха. Точно когато си мислеше, че ще припадне, усещанията се разляха в нея, разтопиха я. Тя потрепери буйно, а бедрата ѝ се издигнаха нагоре да приемат от него освободилия се поток от сладострастие и копнеж.

Когато разумът се върна отново, Джулия се усмихна сънено, а той погали нежната ѝ кожа.

— Харесва ми да бъда отвличана — прошепна тя и притегли ръката му на кръста си, а после нагоре към гърдите.

— Не знаех какво друго да направя. Не бях на себе си от сутринта. — Пръстите му загалиха зърното ѝ в леки кръгове. — Джулия... ще се омъжиш ли утре за Скот?

— Какво друго бих могла да сторя?

Ръката на Деймън покри гърдата ѝ и той почувства бързите удари на сърцето ѝ. Замълча за дълго и тя помисли, че той няма да ѝ отговори.

— Ожени се за мен — произнесе той прегракнало. — Този път наистина.

Джулия затвори очи и пое дъх на пресекулки.

— А твоите условия?

— Няма условия. Не искам да те заставям да напуснеш театъра.

— А ако близките ти се присмиват, задето си се оженил за известна артистка? — попита тихо тя.

— Да вървят по дяволите!

Нима всичко се беше решило?! Той я обичаше толкова, че правеше най-големия компромис! Тя никога не би могла да си представи, че Деймън, най-гордият и възискателен мъж, когото познаваше, ще загърби собствените си желания заради нейните.

— Аз пък ще намаля ангажиментите ми в театъра — каза колебливо Джулия. — Ще избирам само роли, които ме интересуват най-много... и ще престана да ходя на турнета.

— Скот ще позволи ли това?

— Ще трябва да се съгласи, ако иска да остана в „Капитал“.

— Кариерата ти няма да бъде същата.

— Вече няма значение, щом ще имам теб.

Той леко я обърна към себе си. Макар Джулия да преливаше от надежди и щастие, на лицето на Деймън не се появи ответната усмивка.

— Аз ще искам деца, Джулия. — Гласът му беше нисък и дрезгав, измъчваха го куп въпроси.

— Да, и аз ще искам. — Повдигна безпомощно рамене. — Не зная как ще успеем да го направим, но... ще намерим начин. Сигурно няма да е лесно.

— По-лесно ще е, отколкото да живеем разделени.

Джулия кимна и леко го целуна.

— Ами чувствата ти към Скот? — попита Деймън, когато устните им се разделиха.

— Между нас няма любов. Той ще разбере защо не мога да се омъжа за него. Освен това никога не съм искала да бъда съпруга на друг, освен на теб.

— Добре. Защото аз съм бил твой съпруг твърде дълго, за да мога да си представя нещо друго.

Тя се усмихна и погали гърдите му.

— Колко е странно, че и двамата искахме да бъдем свободни един от друг толкова дълго... и точно когато сме свободни, искаме отново да сме заедно.

— Тогава ще вземеш пак пръстена, който ти подарих.

— Пръстена и всичко, което върви с него.

Деймън я хвана за ръката и я притисна толкова силно, че тя притвори очи. Допря дланта ѝ до устните си и я целуна горещо. Не можеше да открие думите, които да ѝ каже... Любов и радост се бяха смесили в него... страх, че това е сън и че жената до него е илюзия, породена от самотата и копнежа, които го съпътстваха през целия му досегашен живот.

Джулия промуши ръка под главата му, притегли го отново върху себе си, подкани го за целувка и му я върна, без да се въздържа.

Когато Лоугън прие Джулия във вилата си в Бат рано на следващата сутрин, лицето му не изразяваше нищо, само една лека бръчка разделяше рижите му вежди. Огледа с любопитство лицето ѝ, забеляза руменината на бузите и блясъка на щастие в очите.

— Добро утро — поздрави тя сковано.

Той кимна, разбрал начаса, че тази сутрин няма да има бракосъчетание. Плановете, които бяха изградили рухваха.

Седнал с Джулия в гостната, Лоугън изглеждаше спокоен, когато един прислужник наля кафе в позлатени порцеланови чашки и им го поднесе.

— Ти допускаш грешка — каза сухо той.

Усмивка се появи върху устните на младата жена.

— Може би. Омъжването ми за Деймън може да се окаже пагубно. Но няма никога да си простя, ако не опитам.

— Желая ти щастие.

— Няма ли да ме възпреш? Няма ли да изтъкнеш всички разумни причини, поради които този брак няма да просъществува и да ми кажеш...

— Ти вече знаеш мнението ми за брака по любов. Единствената ми грижа е как твоите действия ще засегнат театралната труппа. Очевидно нещата ще трябва да се променят.

— Да — потвърди Джулия, опитвайки се да подражава на деловия му тон. — Бих желала да остана като артистка в „Капитал“. Но няма да мога да правя турнета... и ще трябва да огранича броя на пиесите, в които ще участвам.

— Можеш да останеш в „Капитал“ колкото желаеш. Само един глупак би отказал да има актриса като теб в труппата си.

— Благодаря ти.

— Желаях нещо повече от това — продължи той рязко. — Ти тепърва има да гониш върховете на сцената. Можеш да бъдеш най-аплодираната актриса в страната...

— Вместо това ще бъда щастлива — прекъсна го Джулия. — Всичките аплодисменти и успех на света няма да ме спасят от самотата. Искам да бъда обичана, искам да се смея и да имам деца... Искам повече от измисления живот, който вода в театъра.

— Сигурна ли си, че Савидж ще ти позволи да продължиш в „Капитал“?

— О, да. — На лицето ѝ се появи палава усмивка. — Може да не му харесва, но е съгласен с моята кариера заради това, че ще бъда негова съпруга. — Отпи от кафето, като гледаше Лоугън над ръба на чашката си, и усмивката ѝ стана печална. — Ти ме мислиш за глупачка,

пали? Не можеш да си представиш никакъв компромис, който би те отдалечил от театъра.

— Да, не мога — отговори спокойно Лоугън и за пръв път в сините му очи се появи приятелски блясък. — Но не те смятам за глупачка. В известен смисъл дори ти завиждам. И не ме питай защо — Господ знае, че не мога да го обясня дори на себе си.

ЕПИЛОГ

Направиха скромна сватба в малката черква в Уорик, на която присъстваше семейството и няколко близки приятели. Майката на Джулия, Ива, беше неприкрито радостна от факта, че дъщеря ѝ се омъжва за Деймън. От изражението на лорд Харгейт личеше, че той е по-иронично настроен към събитието, но изрази удоволствието си от щастливата развръзка.

През следващите месеци Джулия зае мястото си на съпруга на Деймън с лекота, която изненада и двамата. Ако Джулия беше хранила някакви мисли, че животът ѝ като херцогиня на Лийдс ще бъде скучен и превзет, те бързо се изпариха от главата ѝ. Деймън ѝ угаждаше, глезеше я с екстравагантни подаръци и изпълваше всеки миг, когато тя не беше заета в театъра, за да са заедно.

За разлика от нея, Деймън беше ентузиаст на проявите във всички къщи и Джулия го придружаваше на дълги пътешествия пеш и на коне из цялата околност.

За да създаде удоволствия на Джулия, Деймън с готовност я водеше на балове, соарета и музикални вечери. Тя с радост откри, че съпругът ѝ бе чудесен танцьор и имаше неизтощимата енергия да стои буден цяла нощ, ако тя желае това. Най-хубави от всичко обаче бяха тъмните вечерни часове, когато той освобождаваше камериерката и сам събличаше жена си, след което се любеха, докато заспеше от приятно изтощение.

— Никога не можех да допусна, че ще обикна някого така — довери му тя една нощ, когато лежах в леглото и наблюдавах огъня в камината. — Най-малко мъж като теб.

— Мъж като мен? — повтори Деймън с приятно чувство.

— Да, при всичките ти делови размишления за арендатори и селско стопанство...

— Сигурно ти изглежда скучно в сравнение с театъра?

— Трябва да признаеш, че имаме твърде различни интереси.

Деймън се разсмя, отдръпна завивките от раменете ѝ и хладният въздух накара зърната на гърдите ѝ да щръкнат. Огънят хвърляше отблясъци върху кожата ѝ. Той прокара ръка бавно по гладката повърхност.

— В известни отношения, да — призна Деймън и наведе глава към шията ѝ. — Не ни свързват много важни неща. — Усмихна се, като почувства тръпката ѝ в отговор на неговото докосване. — Искаш ли да ги допълня?

Джулия плъзна ръце по тялото му и се изви нагоре, готова както винаги за удоволствието, което ѝ предлагаше.

Деймън беше силен любовник, който понякога стоеше върху тялото ѝ дълги, приятни часове, а друг път я вземаше с груба страст, което я изпълваше с възбуда. Джулия си спечели увереността да го съблазнява, когато се развихреше фантазията ѝ, носеше предизвикателни рокли и го дразнеше, докато той я грабнеше в ръце и ѝ дадеше точно това, което тя искаше от него. Когато бяха заедно, Джулия забравяше за безпокойствата на своята професия, превръщаше се напълно в друга личност, изпълнена със задоволство и спокойствие.

Наближаваше септември и репетициите за новия сезон зачестиха, Джулия постоянно пътуваше от лондонското жилище на Савиджови до „Капитал“ и обратно. Отпърво актьорите от трупата изглеждаха недоволни от новия ѝ статус на херцогиня на Лийдс, но бързо свикнаха с това. Работата ги поглъщаше изцяло. Арлис явно бе доволна от брака си с Майкъл Фиске и лицето ѝ цъфтеше.

Лоугън Скот от своя страна беше същият както винаги — взискателен, арогантен и завладян от идеята да направи театъра си най-внушителен в Лондон.

— Ти се радваш на единствената си голяма любов — каза със смях Джулия, когато го видя да разглежда новите декори след репетиция. — Колко жени биха дали всичко, за да ги погледнеш любовно със същите очи! Не забравяй, че една сграда никога няма да те дари със същата любов.

— Грещиш — отбеляза Лоугън и я погледна косо с усмивка. Едрата му ръка направи кръг във въздуха. — Тя ми дава повече, отколкото ми е дала някоя жена от плът и кръв.

Джулия скръсти ръце на гърди и го погледна замислено. За пръв път изпита облекчение, че не се омъжи за него. Лоугън беше човек на

работата, човек с хладно сърце, което не нарушаваше равномерното си биене, не се свиваше нито от болка, нито от радост.

— Женитбата ти за Савидж се оказа не толкова лошо решение — каза замислено той една вечер, когато видя тълпите, събрали се да чакат появата на Джулия на влизане и излизане от театъра. — На публиката ѝ допада идеята херцогиня да изпълнява роли в пиесите, които гледа. Това ме кара да съжалявам, че не съм се родил с титла... представи си какви висоти щях да постигна!

— Радвам се, че виждаш някаква полза за театъра от всичко това — отговори кисело Джулия.

Лоугън се ухили на нейния сарказъм.

— Ти избра да се омъжиш за херцог, вместо за истински артист — изтъкна той. — Не е моя грешката, ако „Капитал“ е спечелил от твоите постъпки.

Напоследък се беше зародило някакво напрежение между тях. На обществена сбирка предишната седмица Лоугън се бе опитал да изтъкне, че макар Джулия да е херцогиня на Лийдс, тя е същевременно и служителка и е задължена поне през половината от времето си да изпълнява неговата воля. Когато го извикаха да забавлява гостите, Лоугън направи знак на Джулия, която стоеше наблизо със съпруга си.

— Може би Нейна Светлост ще благоволи да се включи в тържеството с мен? — предложи той.

Джулия отправи на Лоугън сърдит, но сдържан поглед, като му беше казала преди това, че не желае да участва тази вечер в никакви сценки. Тя присъстваше тук като съпруга на Деймън, не като артистка. Но Лоугън искаше да изпроси дарения за театъра си. Гостите на партито настояха Джулия да излезе напред, но тя продължаваше да стои до Деймън.

— Аз съм сигурна, че мистър Скот може да изпълни нещо без моя помощ — каза тя със заучена усмивка.

— Елате, Ваша Светлост. Не лишавайте всички от удоволствието да се насладят на вашия талант — подкани я Лоугън.

Тогава Деймън се намеси.

— Моята съпруга знае за желанието ми да разчитам на изключителната ѝ компания тази вечер. Може би ще ѝ се наложи някой друг път.

Лоугън отправи следващата си реплика към всички:

— Очевидно херцогът не знае, че не е модерно един мъж да ревнува собствената си жена.

Деймън обгърна с ръка тънкия кръст на Джулия.

— Но това е напълно разбираемо със съпруга като моята. — Погледна надолу към печалното лице на Джулия и се усмихна успокояващо. — Върви да изиграеш сценката, щом искаш.

Тя кимна бързо и върна усмивката.

— За теб ще го направя.

По-късно същата вечер Джулия се сгуши до Деймън в леглото и го целуна признателно.

— Поведението на Лоугън беше ужасно — каза тя. — Той никога не мисли за нещо друго, освен това, от което ще спечели театърът му. Благодаря на Бога, че не си от онези съпрузи със собственически нагони, които предизвикват скандали!

Деймън внимателно извърна лицето ѝ към своето.

— Искам те цяла за себе си — каза той и очите му бяха напълно сериозни. — Винаги ще те искам така. Аз съм ужасно ревнив за всяка минута, която Скот прекарва с теб в този проклет театър. Само защото те обичам, няма да застана на пътя на това, което желаете. Не допускай грешката да си мислиш, че не съм със собственически инстинкти.

Джулия кимна съкрушено. Наведе се да го целуне, опитвайки се да му покаже колко малко основание има той за ревност.

„Джейн Патрик“ беше една от пиесите, поставени през новия сезон в „Капитал“. Сюжетът разкриваше живота на една ярка писателка, многото ѝ успехи, провали и злощастни любовни истории. Лоугън бе изразил съмненията си дали твърде деликатната на вид Джулия ще може да изиграе ролята на жена, известна с масивната си фигура и мъжки маниери.

Продукцията беше едновременно популярна и възхваляна от критиката и когато започна втората седмица, Джулия бе доволна да види претъпкания салон. Изтощително беше да играеш жена толкова различна от себе си. Всяка вечер се връщаше вкъщи изморена, не ѝ се ядеше, нито разговаряше и веднага заспиваше, щом се отпуснеше в леглото.

Вечерта, когато Деймън присъства на „Джейн Патрик“, Джулия се постара да даде най-доброто изпълнение. Знаеше, че съпругът ѝ

седи в частна ложа на втория балкон със своя брат Уилям и с няколко приятели. Изпълнена с решителност, Джулия вложи в ролята всичко, на което бе способна.

Пот на напрежение изби по лицето на Джулия, когато започна един от монолозите си. Сигурна беше, че се чувства хладна и влажна под костюма си, студени поточета течаха по шията ѝ и по корсажа. Като гледаше в лицето на Лоугън, Джулия продължаваше сцената въпреки вълната на зашеметяване. Съзнавайки, че нещо не е в ред, тя отчаяно пожела сцената да свърши скоро. Щеше да седне някъде и да изпие чаша вода, да успокои бученето в главата си.

За ужас на Джулия тя почувства дъските на сцената да се люлеят под краката ѝ, сякаш беше на кораб в развълнувано море. Гласът на Лоугън идваше някак отдалеч, макар да знаеше, че той стои досами нея. Лицето му се замъгли, сините му очи станаха далечни цветни точки в сивата пелена, която я беше обвила. Нищо такова не ѝ се беше случвало преди. „Ще припадна“, мислеше си тя, обзета от паническа почуда, когато усети коленете си да се подгъват.

Внезапно я хванаха здравите ръце на Лоугън. Смътно долови, че той импровизира реплики, казва нещо, а после я вдигна на ръце и я изнася от сцената. Публиката не разбра, че припадъкът е истински и избухна в аплодисменти, а завесата падна.

Цялата мокра, Джулия мълчеше в ръцете на Лоугън, неспособна да отговори на въпросите, когато той я отнесе в гримьорната ѝ. Без да се бави, даде разпорежданията си на скупчилите се актьори.

— Донесете вода — изръмжа към един от тях, — а останалите да не се тълпят. — Те послушно напуснаха гримьорната. Лоугън застана пред Джулия, разтри студените ѝ ръце. — Кажете ми какво стана — попита я той и я накара да погледне в очите му. — Бяла си като платно. Яла ли си днес? Искате ли чай? Нещо за пийване?

— Нищо — прошепна тя и сложи ръка на устата си, защото предложенията на Лоугън предизвикаха пристъп на гадене. Очите на Лоугън се свиха при този неин жест, но той запази мълчание.

Някой влезе в стаята, но Лоугън не го погледна.

— Тя е добре — каза отсечено той.

Джулия вдигна очи към мургавето, неумолимо лице на съпруга си и устата ѝ трепна в усмивка. Деймън приклепна пред нея. Топлата

му ръка се плъзна под брадичката ѝ, а очите му се плъзнаха по лицето ѝ.

— Какво се случи? — попита той.

— Прилоша ми — отвърна Джулия, едновременно изненадана и притеснена. — Зави ми се свят. Сега съм по-добре. — Тя се реши да погледне Лоугън. — Добре съм и ще завърша пиесата.

Преди Лоугън да ѝ отговори, Деймън се намеси сдържано:

— Отиваш си вкъщи с мен.

— Това решение не трябва ли да вземе самата Джулия? — попита Лоугън.

Погледът на Деймън се спря на лицето на Джулия и той свали ръка от брадичката ѝ.

— Нека нейната дубльорка довърши ролята. Или искаш да припадне още веднъж?

— Никога не съм оставяла представление незавършено — прошепна тя, ужасена от идеята.

— Вероятно не си и припадала на сцената посред представление. — Макар че маниерът на Деймън беше сдържан, Джулия почувства смесицата от гняв и загриженост под фасадата на насиленото му спокойствие. — Тръгвай с мен, Джулия. Не изглеждаш добре.

Тя стана бавно от стола, погледна в огледалото и откри, че едва се държи на краката си, пък и все още беше бледа, Деймън беше прав — личеше, че ѝ е зле и се чувства отпаднала. Явно не можеше да играе тази вечер.

Лоугън също разбра, че тя не е в състояние да излезе пак на сцената. Прокара двете си ръце през косата.

— Тръгвай си — избъбри той. — Аз ще се погрижа за останалото тук. — Млъкна, а после добави към Деймън: — Утре сутрин ме уведоми по някого за състоянието ѝ.

Въпреки протестите на Джулия Деймън я отведе към задния вход на театъра, където беше наредил на кочияша да докара каретата.

— Не зная какво ми стана — прошепна тя. — Чувствам се изцедена. Предполагам... ролята е много изтощителна.

Деймън не отговори, само погали косите ѝ, попи влажното ѝ лице с носната си кърпа.

Лекарят излезе от стаята и се спря пред Деймън, който чакаше до самата врата. Приседнала в леглото, Джулия наблюдаваше как се променя лицето на съпруга ѝ. Успя да се усмихне, когато той влезе в спалнята и седна до нея. Взе предпазливо ръката ѝ, сякаш тя беше твърде крехка да понесе и най-лекия натиск.

— Не подозираш ли нещо? — попита той с пресипнал глас.

— Не бях сигурна — призна тя с колеблива усмивка. — Мислех, че ще почака още няколко седмици, преди да се случи нещо. Щастлив ли си, че ще имаме дете?

— Господи, Джулия... трябва ли да питаш... — Деймън се наведе и целуна благоговейно устните ѝ. Джулия отговори с желание и разроши черната му коса.

Като се отдръпна, Деймън се вгледа в очите ѝ. Джулия подразбра въпросите, които пареха на устните му и знаеше, че много трудно ще удържи отговорите им неизказани.

— Напоследък обмислях някои неща — каза му тя и прокара ръце по гърдите му.

Деймън мълчеше, чакаше я да продължи. За нея беше бавно да избере точните думи, да го накара да разбере откритията, които беше направила.

— Реших да изоставя актьорството за известно време — каза тя. — Избрах нещо, което, вярвам, ще ми подхожда повече... поне засега. Бих искала да направя вложение за театър „Капитал“, съществено вложение, за да фигурира името ми в списъка на привилегиите на театъра. Това ще ме направи партньор на мистър Скот...

— Каква е целта?

— Ще мога да помагам в управлението на „Капитал“, да се консултирам с авторите, които пишат пиеси, да надзиравам художниците — декоратори, музикантите и дърводелците, да работя в офиса и да помагам в изготвяне на графика на представленията, костюмите... О, има хиляди неща, за които мистър Скот никога не е имал достатъчно време! То ще ми даде възможност да работя много или малко — колкото желая, но няма да понасям товара да съм непрестанно пред очите на публиката. Виждаш ли колко идеално може да се нареди всичко? Аз пак ще имам театъра, но ще разполагам и с повече време за теб и бебето. Ще си бъда вкъщи всяка вечер, вместо да се прибирам късно след представление.

— Ти отново ще искаш да играеш — поклати глава Деймън, после сведе очи към ръката ѝ и се заигра с диамантения ѝ пръстен.

— Може би от време на време... ако някоя роля се окаже неотразима.

— Как мислиш, че ще реагира Скот на идеята ти? Той би ли търпял идеята жена да му бъде партньор в бизнеса?

— Все пак се нуждае и от пари, нали? — увери го Джулия и се усмихна широко.

Те дълго се гледаха в очите, докато на лицето на Деймън се появи неохотна усмивка. Внимателно я придърпа и легна до нея. Ръката му се плъзна по тялото ѝ и се задържа върху корема.

— Искам да си щастлива — каза той и устните му минаха леко по бузата ѝ.

Джулия въздъхна.

— Как мога да не бъда? Ти ми даде толкова много неща, за които никога не съм предполагала, че ще ги имам... любов, дом, семейство...

— Каж ми какво друго искаш. — Деймън закри лицето ѝ с ръце и целуна силно устните ѝ. — Каж ми и ще го получиш.

— Всичко, което искам, това си ти — отвърна тя с блестящи очи. — Завинаги.

— Ти го имаше още отначало — прошепна той, привлече я към себе си и отново я целуна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.